

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων» ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου

Κωδικός: 4981

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάγκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἰασίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναήλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ. Χριστοφόρος – Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Drogoszkiewicz, Βαρσοβία, Πολωνία – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάγκας, Λεμεσός, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς – Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός – Μον. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ). Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς. Τηλ.: 210 6082271 Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρνάι, τηλ. 210 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ. Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» νεοφανῶν αἱρέσεων πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν. Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε δόθητεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων. Γιὰ νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας, μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμβολή σας. Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας γίνονται μὲ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή (ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς) ἢ μὲ τραπεζικὴ ἐπιταγή (ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

“Καταστροφικὲς συνέπειες ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων (cults)”, τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ 1	Εἰδήσεις - Σχόλια
“Ἡ πρόληψη εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν θεραπεία” (α΄ μέρος), τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†) 3	Σαηεντολογία 21
“Βουντοῖ”, τοῦ Πρωτοπρ. Βασίλειου Γεωργόπουλου 5	Ἐπώδυνες μνημεις 23
“π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ἓνας σύγχρονος ἀπολογητῆς” (β΄ μέρος), τοῦ κ. Κων/νου Παπαχριστοδούλου . . . 6	“Τοῦ λόγου τό ἀληθές” 23
“Ἐκκλησία καὶ κόσμος” (α΄ μέρος), τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γανωτῆ 9	Πανεπιστήμιο “Hollywood”... καλωσορίσε! 24
“Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοση” (β΄ μέρος), τοῦ κ. Κωνσταντίνου Χολέβα 12	“Κινήγι μαγισσῶν ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο”, 26
“Ἡ προφητικὴ τάξη”, τῆς κ. Ἄννας Μπουρδάκου 15	“Δέν εἶναι μέτρο τοῦ κόσμου καὶ τῆς μουσικῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος” 27
“Το πνεῦμα τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας” (α΄ μέρος), τοῦ κ. Ἰωάννου Μηλιώνη . 18	Σύνθημα: Ὑπερβατικὸς Διαλογισμὸς (α΄ μέρος) 28
	Ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης 29
	Ἐπιστολές 30-31
	Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν 30
	Εὐχαριστήρια ἐπιστολὴ 30
	Τὸ βιβλίο “Ἐκφραση-Ἐκθεση” τῆς Γ΄ Λυκείου 30

TABLE OF CONTENTS

“Destructive effects from the activity of newborn cults”, by Protopresbyter Kyriakos Tsouros 1	News - Comments
“Prevention is better than cure”, by Fr. Antonios Alevizopoulos (†) 3	Scientology 21
“Voodoo”, by Protopresbyter Vasileios Georgopoulos 5	Painful memories 23
“Fr Antonios Alevizopoulos (†), a contemporary apologist”, (Part 2), by Constantinos Papachristodoulou . . . 6	To verify claims 23
“The Church and the world”, (Part 1), by Constantinos Ganotes 9	“Hollywood University”... welcome! . . . 24
“Who are those that doubt the Greek-orthodox tradition and why” (Part 2), by Constantinos Holevas 12	“A witch hunt by the Holy Synod?” . . . 26
“The prophetic order”, by Anna Bourdakou 15	“The Holy Synod is not a measure of the world and music” 27
“The spirit of science fiction” (Part 1), by Ioannis Milonias 18	Slogan: Transcendental Meditation (Part 1) 28
	The power of love 29
	Letters
	Higher Church College of Athens 30
	A letter of thanks 30
	The book “Expression-Essay writing” of 3rd class of Senior High School . . . 30

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΝΕΟΦΑΝΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως της Σ. Ε. επί των αιρέσεων.

1. Αυτό που άλλοτε ακούγαμε να λέγεται συχνά ότι όλες οι θρησκείες είναι καλές και ότι ο Θεός είναι ίδιος για όλους, δεν έχει σήμερα καμιά σοβαρή βάση. Όχι μόνον όλες οι θρησκείες δεν είναι ίδιες, όχι μόνον όλες οι θρησκείες δεν είναι καλές, αλλά είναι βέβαιον πλέον ότι υπάρχουν σήμερα και μερικές «θρησκείες» που είναι έγκληματικές, γιατί έχουν έγκληματικά δόγματα και άνατρεπουν τις καθιερωμένες αξίες και τούς θεσμούς. Ο λόγος για τις νεοφανείς αιρέσεις και τις παραθρησκευτικές ομάδες της «Νέας Έποχής».

Η δραστηριότητα των ομάδων αυτών στην εποχή μας έχει ξεπεράσει τα πλαίσια της μετατοπίσεως από την σώζουσα Αλήθεια στην πλάνη, από την Όρθη Πίστη στις «αιρέσεις απωλείας» (Β΄ Πέτρ. β΄ 1) και αποτελεί καυτό πρόβλημα, με ιδιαίτερα επικίνδυνες κοινωνικές διαστάσεις. Και τούτο διότι, η ένταξη σε πολλές απ' αυτές τις ομάδες έχει σαν συνέπεια την κατάλυση της αξίας του ανθρώπινου προσώπου, απειλεί τις δομές της οικογένειας και της κοινωνίας, καταστρέφει τις ανθρώπινες σχέσεις, με καταληκτική συνέπεια την καταστρατήγηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, της θρησκευτικής ελευθερίας και της αξιοπρέπειας του ανθρώπου.

2. Οι διάφορες νεοφανείς αιρέσεις και παραθρησκευτικές ομάδες, προκειμένου να επιτύχουν στίς προσηλυτιστικές προσπάθειές τους μεταχειρίζονται αθέμιτες μεθοδεύσεις και χρησιμοποιούν ποικίλα προσώπια, παρουσιαζόμενες ως σωματεία και ιδρύματα θρησκευτικά, φιλοσοφικά ή μεταφυσικά, φιλανθρωπικά ή οικολογικά, κέντρα ύγιεινης έναλλακτικής ιατρικής, ως ινστιτούτα ψυχολογίας ή αναπτύξεως του νοῦ, ως κινήματα για την ειρήνη, τόν πολιτισμό, τόν αθλητισμό, την αποτοξίνωση, τά ανθρώπινα δικαιώματα κ. λπ.

3. Πρωταρχικός στόχος των ομάδων αυτών είναι να απομονώσουν τό θῦμα τους από την οικογένεια, τό κοινωνικό του περιβάλλον και τις παραδοσιακές του συνήθειες, προσφέροντάς του δελεαστικές προτάσεις, απ' ενός μὲν, για τὴν εξέλιξή του σὲ ιδιαίτερα προσοντούχα προσωπικότητα και, απ' ἑτέρου, για τὴν συμβολή του στή «σωτηρία» δῆθεν ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος. Σ' αὐτή τὴν πορεία, πού ἀποδεικνύεται πολλές φορές καταστροφική, κατευθύνεται τό θῦμα ἀπό τὴν «θεική» αὐθεντία κάποιου γκουρού, θεϊκοῦ διδασκάλου ἢ μεσσία. Αὐτός ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω σὲ ὅλες τὶς πτυχές τῆς προσωπικότητος τοῦ ὁπαδοῦ, μὴδὲ τῆς καθαρὰ ἰδιωτικῆς καὶ προσωπικῆς ζωῆς του ἐξαίρουμένης. Ὑπάρχουν, φερπετῖν, ομάδες πού καθορίζουν ποιός

ποιάν και πότε θά νυμφευθεῖ (Ἐνωτικὴ Ἐκκλησία τοῦ Μοῦν) ἄλλες πού οἱ ὁπαδοὶ τους ἀστυνομεῖουν τὴν προσωπικὴ ζωή ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου (Σαηντολογία κ. λπ.). Γενικά οἱ ὁμάδες αὐτές ἀπαιτοῦν πλήρη ὑποταγή, ἀποκοπή ἀπὸ τό οικογενειακό περιβάλλον, τὶς σπουδές, τό ἐπάγγελμα καὶ ἀφιέρωση στό «σκοπό», πού ταυτίζεται μὲ τὴν «σωτηρία τοῦ κόσμου». Ἀπαιτοῦν ἀκόμη παραχώρηση τῶν περιουσιακῶν στοιχείων μέχρι καὶ ἐνυπόγραφη δῆλωση παραιτήσεως ἀπὸ εὐθύνη τῆς ὀργανώσεως γιὰ τυχόν αὐτοκτονία (ἀπὸ ἀλεπισία) τοῦ θύματος (βλ. ΚΕΦΕ). Μερικὲς ἐξευτελιζοῦν τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀτόμου καὶ τό ἐκβιάζουν μὲ ἐξομολογήσεις γραπτές ἢ ὁμαδικὰ ὄργια ἢ ταπεινωτικὲς πράξεις (ἀμαρῶλι) ἢ ἀποφάσεις αὐτοκτονίας (ἀπαγόρευση μεταγγίσεων). Δέν λείπουν καὶ ἐκείνες πού φθάνουν μέχρι τὴν κατασκοπεία, τὴν λασπολογία καὶ τὴν τρομοκρατία θυμάτων καὶ ἐπικριτῶν τους.

4. Ὁ κίνδυνος νά πέσει κανεὶς στὴν παγίδα τῶν ὁμάδων αὐτῶν δέν πρέπει νά συσχετίζεται μὲ τὴν ἡλικία, τὴν μόρφωση, τὴν εὐφυΐα ἢ τὴν κοινωνικὴ θέση τοῦ θύματος. Ἀκόμη καὶ ὁ «θρησκευόμενος» ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει ἐπιφανειακὴ γνώση τῆς πίστεώς του, κινδυνεύει νά ἐμπλακεῖ σὲ τέτοιες ὁμάδες, συγγέοντες καὶ συμβιβάζοντας τά ἀσυμβίβαστα. Ἡ μοναξιά, ἡ εὐπιστία, ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀπογοήτευση, ἡ μελαγχολία, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τό οικογενειακό περιβάλλον (φοιτητές, στρατευμένοι), ἡ ἀπόλυση ἀπὸ τὴν ἐργασία, οἱ διακοπές, ἡ παραμονὴ σὲ νοσοκομεῖα, ἡ ἀσθένεια, τό πένθος, ἡ ἔλλειψη ἀπασχολήσεως κ.ἄ. μποροῦν νά ἀποτελέσουν καταστάσεις «ὑψηλοῦ κινδύνου». Τότε κυρίως μπορεῖ νά γίνει ὁ λεγόμενος «βομβαρδισμὸς ἀγάπης» καὶ νά ἀναπτυχθοῦν εὐκαιρίες γιὰ τὴ συζήτηση ὑπαρξιακῶν προβλημάτων καὶ ἄρα νά γίνει ὁ προσηλυτισμὸς.

Ἡ Ζ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Ἀλιάρτου Βοιωτίας (20-26.9.95) παρατηρεῖ γιὰ τὶς παγίδες πού στήνουν οἱ διάφορες ὁμάδες: «Οἱ ἀποκρυφιστικὲς ὀλοκληρωτικὲς ὁμάδες ὑπόσχονται “δύναμη”, “γνώση”, “ἐπιρροή”, “ἐμπειρίες”. Τό ἄτομο καθοδηγεῖται νά πιστέψει ὅτι μέσα ἀπὸ τὶς τεχνικὲς τῆς ὁμάδας θά γίνει ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτι θά ἀναπτύξει ὅλες τὶς δυνάμεις πού κρύβει μέσα του καὶ δέν τό γνωρίζει, ὅτι θά φθάσει σ' ἕνα ἀνώτερο ἐξελικτικὸ ἐπίπεδο, ὅτι θά ἐπιβάλλει στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νά τό ὑπολογίζοῦν καὶ νά τό φοβοῦνται, ὅτι δέν θά χρειάζεται νά ὑπακούει σὲ ὁποιαδήποτε αὐθεντία (γονεῖς, δασκάλους κ.ο.κ.) ἢ νά συμμορφώνεται μὲ ὁποιοσδήποτε ἠθικοὺς κανόνες ὅτι δέν θά ἔχει καμμία ἢ κανέ-

ναν ανάγκη, ότι τελικά θά γίνει υπεράνθρωπος, “θεός”! “Όλες οι επιθυμίες του θά εκπληρώνονται αυτοστιγμεί. Θά κάνει ό,τι θέλει. Η θέλησή του θά είναι ό μοναδικός νόμος» (Όμάδες άσυμβίβαστες μέ τήν Όρθόδοξη Πίστη, σελ. 90, 91).

5. Η ίδια Συνδιάσκεψη, μιλώντας γιά τούς τρόπους χειρισμού πού χρησιμοποιούν οι ομάδες αυτές διαπιστώνει ότι:

«...Οί ψυχοτεχνικές πού χρησιμοποιούνται, τσακίζουν κυριολεκτικά τήν προσωπικότητα των όπαδών, τούς όποιους μετατρέπουν σέ πρόθυμους άμισθους σκλάβους, ένα είδος ρομπότ, δημιουργώντας μιά ψυχο-βιομηχανία μέ τό πρόσχημα τής “διεύρυνσης τής συνείδησης”, πού επιτυγχάνεται μέ τήν προσφορά πανάκριβων σεμιναρίων.

Σ’ αυτά τά σεμινάρια οι περισσότερες από τίς έν λόγω ομάδες άσκούν τέτοιο ψυχολογικό βιασμό στά θύματα – μέλη τους, ιδιαίτερα σ’ εκείνα πού δέν έχουν αποβάλει τελείως τίς ήθικές αξίες και ή προσωπικότητά τους δέν έχει αλλοιωθεί ολοκληρωτικά, ό όποιος ξεπερνάει σέ άπανθρωπιά και άγριότητα κάθε φαντασία» (Όμάδες άσυμβίβαστες μέ τήν Όρθόδοξη Πίστη, σελ. 85).

6. Άπ’ όλα αυτά γίνεται φανερό πόσο άρνητικές είναι γιά τό άτομο και τό κοινωνικό σύνολο οι συνέπειες από τήν δραστηριότητα των νεοφανών αίρέσεων και των παραθρησκευτικών όμάδων. Γιά τόν λόγο αυτό, πολλές από αυτές έχουν χαρακτηριστεί ως ολοκληρωτικές όργανώσεις, «καταστροφικές λατρείες» ή «έλευθεριοκτόνες ομάδες» και έχει ζητηθεί ή λήψη άυστηρών μέτρων έναντίον τους από διεθνείς όργανισμούς και κυβερνήσεις πολλών χωρών τής Ένωμένης Εύρώπης. Μάλιστα τό Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο στό Ψήφισμά του γιά τίς σύγχρονες αίρέσεις, τής 29.2.96 (ένός έκ των τριών Ψηφισμάτων του περί των νεοφανών αίρέσεων), διαπιστώνει ότι: «όρισμένες σέκτες, πού δρούν στό πλαίσιο διασπνοριακού δικτύου έντός τής Εύρωπαϊκής Ένώσεως, επιδίδονται σέ παράνομες ή έγκληματικές δραστηριότητες και σέ παραβιάσεις των δικαιωμάτων του άνθρώπου...».

7. Άλλά οι συνέπειες από τήν δραστηριότητα των όμάδων αυτών φθείρουν και τήν ψυχοσωματική ύγεία των θυμάτων τους. «Μέ τή δέσμευση σέ μιά τέτοια όμάδα, ό τρόπος σκέψης και ό τρόπος ζωής τής όργάνωσης γίνεται δεύτερη φύση γιά τόν όπαδό. Σκέψεις και θέσεις πού είχε κανείς στό παρελθόν εξαφανίζονται. Στο θύμα παρατηρούνται: Περιορισμένη χρήση τής γλώσσας (γλωσσική πενία) και στερεότυπες άπαντήσεις, παράξενη συμπεριφορά, έξασθένηση τής προσωπικής σκέψης και κρίσης, άδυναμία διατήρησης των πριν από τήν ένταξη στην όργάνωση άναμνήσεων», συρρίκνωση των διανοητικών και ψυχικών δυνατοτήτων, μειωμένη αντίδραση σέ έξωτερικά έξεθίσματα κ. ά. Καταντούν τελικά «πιόνια» στά χέρια του γκουρού ή του μεσσία

τής όργάνωσης, φθάνοντας σ’ αυτό πού άποκαλείται «άναιρέση ύπαρξης» (Διάλογος, τ. 13, σελ. 14).

Πέραν βεβαίως από τίς ψυχικές βλάβες ύπάρχουν και σωματικές, όπως ξερητες όλων των ειδών, χρόνιες κακώσεις, αυτοκτονίες άτομικές και όμαδικές και φυσικά «τελετουργικές» άνθρωποθυσίες κ. λπ.

8. Μετά από όλα αυτά, είναι εύκολο νά άντιληφθεί κανείς τίς επιδράσεις πού άναπόφευκτα προξενεί ή δραστηριότητα των νεοφανών αίρέσεων και στον ιερό θεσμό τής οικογένειας. Ό μακαριστός π. Αντώνιος Άλεβιζόπουλος σημειώνει: «Υπάρχουν όργανώσεις, όπως ή Σαηεντόλοτζυ, οι όποιες, μέ τίς μυστικές τους ύπηρεσίες καταρτίζουν ειδικό πρόγραμμα χειρισμού τής κάθε περίπτωσης όταν λόγου χάριν οι γονείς έναντιώνονται. Σ’ αυτές τίς περιπτώσεις ή όργάνωση ρυθμίζει άκόμη και τίς συναισθηματικές σχέσεις μεταξύ των μελών τής οικογένειας. Επιδιώκεται ή έξαπάτηση των γονέων, ότι δήθεν τό θύμα αγαπάει τούς γονείς και δέν βάζει τίποτε πάνω από τήν άγάπη. Άλλά είναι οι γονείς πού καταστρέφουν αυτό τό συναίσθημα μέ τήν έναντίωσή τους.

Μάλιστα ή όργάνωση προβαίνει σέ φρικτούς έξβιασμούς, ότι ή σχέση δέν θά άποκατασταθεί εάν δέν παύση ή έναντίωση ή εάν έδώ δέν σταματήσουν οι έπαφές των γονέων μέ ειδικούς συμβουλευτικούς σταθμούς, μέ τήν Έκκλησία, μέ Συλλόγους, Πρωτοβουλίες Γονέων κ.ο.κ. » (Άντιμετώπιση των αίρέσεων και τής παραθρησκείας, σελ. 48).

Και τό τραγικό είναι ότι συνήθως είναι άργά όταν διαπιστωθεί ό κίνδυνος από τήν ύπαρξη του προβλήματος. Διαπιστώνει χαρακτηριστικά ό π. Αντώνιος: «Υπάρχουν περιπτώσεις γονέων πού δέν άντελήφθησαν έγκαιρα τόν κίνδυνο. Όταν τά παιδιά τους πλησίασαν γιά πρώτη φορά μιά τέτοια κίνηση, όχι μόνον δέν άνησύχησαν, αλλά και έξέφρασαν ίκανοποίηση γιαι τό παιδί τους έντάχθηκε σέ όμάδα πού άσχολείται, όπως νόμισαν, μέ “φιλοσοφικά ζητήματα”, μέ τήν “ψυχολογία” και “έγκυκλοπαιδικά – μορφωτικά θέματα”. Άρχισαν ν’ άνησυχούν όταν ήταν άργά: μόλις διαπίστωσαν βασικές αλλοιώσεις στην προσωπικότητα του παιδιού τους ή όταν ή θυγατέρα τους σταμάτησε τίς σπουδές κι έφυγε από τό σπίτι. Έγιναν έξαλλοι όταν τό παιδί τους εξαφανίστηκε!» (στό ίδιο, σελ. 44).

Πολλές φορές ή άντιπαράθεση των θυμάτων μέ τίς οικογένειές τους, μεθοδευμένη από τίς ίδιες τίς ολοκληρωτικές αυτές όμάδες, έχει ιδιαίτερα σκληρό χαρακτήρα και φθάνει σέ άκραίες καταστάσεις. Παιδιά άπειλούν τούς γονείς τους και τούς σύρουν στά δικαστήρια ή σύζυγοι όδηγούνται άναπόφευκτα στό διαζύγιο διαλύοντας μιά εύτυχημένη μέχρι πρότινος οικογένεια. Σέ επόμενο άρθρο μας θά άναφερθοΰμε σέ συγκεκριμένα περιστατικά πού άποκαλύπτουν καθαρά τό μέγεθος του προβλήματος και τίς άνησυχητικές συνέπειές του πάνω στην οικογένεια.

Η ΠΡΟΛΗΨΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου (†)

(α' μέρος)

Είναι γνωστό πώς η πρόληψη είναι πολύ καλύτερη από την θεραπεία. Γι' αυτό οι γονείς πρέπει να βρίσκονται σε επαγρύπνηση και να εξετάζουν προσεκτικά τόν κάθε φορέα, που προσφέρει διάφορες δυνατότητες για τα παιδιά τους, γυμναστική, πολεμικές τέχνες, μπαλέτο ή ακόμη φροντιστήριο ξένων γλωσσών. Οι διαφορές νεοφανείς αίρέσεις και παραθρησκευτικές ομάδες δρουν με εκατοντάδες προσωπεία και άτυποιαστα όνόματα, με αποτέλεσμα να παγιδεύουν πολλούς.

Πρόκειται για εξωχριστιανικές τάσεις και έξω-ευρωπαϊκές ομάδες ποικίλης προέλευσης: Νεογνωστικές, γκουρουιστικές, νεοειδωλολατρικές, ισλαμικές, νεοεποχικές, ψυχο-λατρείες κ.ο.κ.

Όλες αυτές εμφανίζονται πολλές φορές με τό προσωπείο της ψυχολογίας, της φιλοσοφίας, του πολιτισμού, της τέχνης κ.ά. (βλ. κατάλογο στά βιβλία μας: «Ποιμαντική Άντιμετώπιση τών Αιρέσεων και της Παραθρησκείας», Άθήνα 1995, «Όμάδες άσυμβίβαστες με τήν Όρθόδοξη Πίστη», Άλιάρτος 1995).

Υπάρχουν περιπτώσεις γονέων που δέν άντελήφθησαν έγκαιρα τόν κίνδυνο. Όταν τά παιδιά τους πλησίασαν για πρώτη φορά μία τέτοια κίνηση, όχι μόνον δέν άνησύχησαν, αλλά και εξέφρασαν ίκανοποίηση γιατί τό παιδί τους έντάχθηκε σε ομάδα που άσχολεύεται, όπως νόμισαν, με «φιλοσοφικά ζητήματα», με τήν «ψυχολογία» και «έγκυκλοπαιδικά-μορφωτικά θέματα». Άρχισαν ν' άνησυχούν όταν ήταν άργά μόλις διαπίστωσαν βασικές αλλοιώσεις στην προσωπικότητα του παιδιού τους ή όταν η θυγατέρα τους σταμάτησε τίς σπουδές κι έφυγε από τό σπίτι. Έγιναν έξαλλοι όταν τό παιδί τους έξαφανίστηκε!

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση ενός πατέρα, που όμολόγησε κλαίγοντας:

«Έγώ ό ίδιος πλήρωσα τό ταξίδι της κόρης μου στην Ίνδία. δέν ήξερα πώς τό ταξίδι αυτό είχε οργανωθεί από τήν κίνηση του **γκουρού Σάι Μπάμπα**». Ό γκουρού αυτός έχει και στή χώρα μας μερικές οργανώσεις και πολλούς όπαδούς, που οργανώνουν ταξίδια στην Ίνδία. Η «Ένωση Γιόγκα Ήλιάνθος», η οργανωση «Έλληνοϊνδικός Φιλοσοφικός Σύνδεσμος», η «Άρμονική Ζωή» και ό «Όμιλος Έξυπηρετητών» κηρύττουν δοξασίες αυτού του γκουρού και οργανώνουν προσκυνηματικά ταξίδια στην Ίνδία!

Άλλά δυστυχώς, η πρόληψη δέν είναι πάντοτε δυνατή. Γιατί η έννημέρωση τών νέων ανθρώπων και τών γονέων για τούς κινδύνους τών όλοκληρωτικών αυτών έξαρτήσεων είναι ελάχιστη, άν όχι άνύπαρκτη. Από τό άλλο μέρος, όπως αναφέραμε, οι ομάδες αυτές βρίσκονται παντού μπροστά μας και άπειλούν με διάβρωση

όλους τούς τομείς της ζωής.

Είναι λοιπόν άνάγκη, οι γονείς και γενικότερα οι οικογένειες που έχουν πρόβλημα, να έννημερωθούν για τόν όρθό τρόπο χειρισμού του προβλήματος αυτού. Η στάση τους και η συμπεριφορά τους άπέναντι στο παιδί τους-θύμα, τό πώς θά χειριστούν τήν κάθε περίπτωση, μπορεί να είναι σωτήριο ή και καταστροφικό.

Η έμπειρία τών γονέων στο έξωτερικό.

Τά προβλήματα τών νεοφανών αιρέσεων και παραθρησκευτικών ομάδων άντιμετώπισαν οικογένειες άλλων χωρών πριν από τούς Έλληνες γονείς. Δέν άθθησαν με σταυρωμένα χέρια. Πήραν τήν ύπόθεση που τούς άφορούσε στά χέρια τους και δραστηριοποιήθηκαν, ήδη από τη δεκαετία του 1970, μόλις δηλαδή έκδηλώθηκαν αυτά τά προβλήματα στις χώρες της Δύσης.

Στή χώρα μας δέν υπήρξε δυστυχώς άνάλογη δραστηριοποίηση τών γονέων. Οι πιο πολλοί άντελήφθησαν ότι υπάρχει πρόβλημα όταν ήταν πολύ άργά, αλλά και τότε δέν δραστηριοποιήθηκαν. Τίς περισσότερες φορές κλείστηκαν στον έαυτό τους «κλαίγοντας τή μοίρα τους» ή και προσπάθησαν «να πάνε με τά νερά» του παιδιού τους «για να μήν κοπεί η έπαφή». Ένέδωσαν δηλαδή στους έκβιασμούς τών οργανώσεων, οι όποίες άπειλήσαν μέσω τών θυμάτων τους, ότι άν οι γονείς δραστηριοποιηθούν έναντίον τους, θά κόψουν κάθε έπαφή με τήν οικογένεια.

Ποιά είναι η έμπειρία τών ξένων γονέων που πολύ νωρίς οργανώθησαν σε ειδικούς φορείς άυτοβοηθείας, στους λεγόμενους **Συλλόγους Πρωτοβουλίας Γονέων;**

Ό **Σύλλογος Πρωτοβουλίας Γάλλων Γονέων (AD-FI)** είναι ό πρώτος φορέας, που δημιουργήθηκε από γονείς-θύματα, με σκοπό τήν άυτο-βοήθεια τών οικογενειών. Άκολούθησαν οι Γερμανοί.

Μιλήσαμε με βασικούς συνεργάτες αυτής της κινήσεως με τόν άείμνηστο **F. W. Haack**, ίδρυτή του **Συλλόγου Πρωτοβουλιών Γονέων Βαυαρίας**, με τήν καθηγήτρια **Claire Champollion**, «Θεωρητικό έγκέφαλο» της κινήσεως τών Γάλλων γονέων και με τήν **Alexandra Schmidt**, για πολλά χρόνια δραστήρια γραμματέα της κινήσεως αυτής. Παραθέτουμε στή συνέχεια τά στοιχεία που μάς δόθηκαν.

Ό **F. W. Haack** ανέφερε πώς υπάρχουν **δύο διαφορετικά είδη συμβουλών**, που άφορούν τή συμπεριφορά τών γονέων:

Μερικοί λένε πώς πρέπει όπωσδήποτε να κρατήσεις τήν έπαφή με τό παιδί ή τό μέλος της οικογενείας. Γνώρισα πολλές οικογένειες που ήταν δυστυχημένες τά Χριστούγεννα, επειδή τό παιδί τους, που είχε πέσει

θύμα στον γκουρού και βρισκόταν στο σπίτι, δεν είχε καμμία κατανόηση των Χριστουγέννων ή ξελάμβανε τον Ίησοῦ ὅπως τὸν γκουρού του. Πολλές οικογένειες προσπαθοῦν νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἐπαφή μὲ τὸ νὰ δίνουν στο παιδί χρήματα.

Προσωπικά προσπαθῶ νὰ πῶ στους γονεὺς κάτι διαφορετικό. Τους λέγω «Σκεφτείτε ἂν τὸ παιδί σας, ἀπὸ πνευματικὴ σύγχυση, ἀπὸ ἀρρωστημένη κατάσταση ἀνησυχίας, ἀκολούθησε αὐτὸ τὸ δρόμο». Γιατί πρέπει δυστυχῶς νὰ διαπιστώσουμε πὼς οἱ γκουρού-αἰρέσεις ἢ ἄλλες ὁμάδες ἀπευθύνονται στὰ ἀσθενέστερα μέλη τῆς κοινωνίας καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ κερδίσουν, νὰ τὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν κοινωνία. Λοιπὸν ἂν βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ περίπτωση ἀσθενείας, συνιστῶ νὰ ἀναζητηθεῖ ἓνας γιατρός καὶ νὰ ἐρμηνευθεῖ ἰατρικὰ τὸ πρόβλημα.

Ἄν ὅμως αὐτὸ τὸ παιδί ἰσχυρίζεται πὼς ἡ προσχώρησή του στὸν γκουρού ἀποτελεῖ προσωπικὴ θρησκευτικὴ ἐπιλογή, τότε τοὺς λέγω πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χωρίσθηκε ἀπὸ σᾶς καὶ μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ἐνεργήσετε παρόμοια.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γκουρού δίνουν στὰ παιδιά διαφορετικὰ ὀνόματα καὶ τὰ παιδιά ἀπαιτοῦν νὰ ὀνομάζονται μ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει γιὰ τοὺς γονεὺς καὶ τοὺς οἰκείους κανένας λόγος νὰ τὸ κάνουν. Εἶπα σὲ γονεὺς πὼς ὅποιος πιστεύει ὅτι ὁ γκουρού **Ραζνίς/Osho εἶναι Θεός**, δὲν ἔχει δουλειὰ σὲ χριστιανικὴ ἐορτή. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐκλαμβάνει κανεὶς στὰ σοβαρὰ τὸ χωρισμό, ἀκόμη καὶ ἐάν αὐτὸ προξενεῖ πόνο.

Τὴν καλύτερη συμβουλή δίνει ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Ὁ πατέρας δὲν ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν ἄσωτο υἱό, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσει νὰ ξαναγυρίσει. Ἀλλὰ τὸν δέχθηκε ὅταν ἐπέστρεψε μετανοημένος. Σὲ κάθε περίπτωση θὰ εὐχόμεθα σὲ μιά τέτοια οἰκογένεια νὰ καταφύγει **σ' ἓνα πνευματικό**, πού ἔχει κατανόηση γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ἡ **Alexandra Schmidt** ἀνέφερε γιὰ τὴ δική της ἐμπειρία μὲ τοὺς γονεὺς:

«Οἱ γονεὺς στὴ Γαλλία, Ἰταλία, Ἰσπανία, Βέλγιο καὶ σὲ ἄλλες χώρες φοβόντουσαν. Μετὰ ὅμως ξεπέρασσαν τὸ φόβο τους, πὼς δὴθεν θὰ χάσουν τὰ παιδιά τους, ὅταν δραστηριοποιηθοῦν. Ξέρω πολλές περιπτώσεις παιδιῶν πού ἀνῆκαν σὲ αἵρεση κι ὅμως ἐπισκέπτονται τὰ σπίτια τους ἢ ἐπαφή τους μὲ τὸ σπίτι δὲν διακόπηκε καθόλου. Ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν γονέων πού ἀνῆκουν στὴν **ADFI** ἔχουν παιδιά πού ἔπασαν θύματα στὴν ὀργάνωση τοῦ **Μούν**. Τὰ παιδιά αὐτὰ ἔρχονται καὶ τοὺς βλέπουν· δὲν ἔχασαν τὴν ἐπαφή. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τους γονεὺς. Πρέπει νὰ μάθουν νὰ εἶναι συνεπεῖς μὲ τὸν ἑαυτὸ τους, δηλαδή νὰ λένε στὰ παιδιά τους ὅτι εἶναι **ἐναντίον τῆς ὁμάδος, ὄχι ὅμως καὶ ἐναντίον τῶν παιδιῶν τους**. Πρέπει νὰ τὰ πείσουν πὼς εἶναι εἰλικρινεῖς. Νομίζω πὼς αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάνουν οἱ γονεὺς».

Ἡ καθηγήτρια **Claire Champollion** πρόσθεσε: «Ἐπὶ τὸν γονεὺς πού ἔχουν τὴ δική μας ἐμπειρία: ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά τους ἔχει φύγει καὶ δὲν ὑπάρχει

καμμία ἐπικοινωνία. Ὑπάρχουν κάθε εἶδους προβλήματα, πού τίθενται κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς. Οἱ γονεὺς ἀντιδρῶν διαφορετικά. Κατ' ἀρχὴν ὑπάρχουν γονεὺς **ἀπελπισμένοι**, ὅπως ὑπάρχουν καὶ γονεὺς **ἐξαγριωμένοι**. Συνήθως πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια τὴν οἰκογένεια. Ἡ σύζυγος π.χ. εἶναι ἀπελπισμένη καὶ ὁ πατέρας ἐξαγριωμένος. Εἶναι φυσικό. Ὁ ρόλος μας εἶναι κατὰ πρῶτον νὰ προσπαθήσουμε νὰ γαληνέσουμε καὶ νὰ παρηγορήσουμε λίγο τὴν ἀπελπισμένη μητέρα, ἐπίσης ἔχουμε περιπτώσεις πού χρειάζεται νὰ ἐπαναφέρουμε στὰ λογικὰ του καὶ νὰ ἡρεμήσουμε τὸν πατέρα πού ἔχει γίνει βίαιος».

Ὑπάρχουν ὀργανώσεις, ὅπως ἡ Σαηεντόλοτzu, οἱ ὁποῖες, μὲ τίς μυστικὲς τους ὑπηρεσίες καταρτίζουν εἰδικὸ πρόγραμμα χειρισμοῦ τῆς κάθε περίπτωσης· ὅταν λόγου χάριν οἱ γονεὺς ἐναντιώνονται. Σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις ἡ ὀργάνωση ρυθμίζει ἀκόμη καὶ τίς συναισθηματικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Ἐπιδιώκεται ἡ ἐξαπάτηση τῶν γονέων, ὅτι δὴθεν τὸ θῦμα ἀγαπάει τοὺς γονεὺς καὶ δὲν βάζει τίποτε πάνω ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Ἀλλὰ εἶναι οἱ γονεὺς πού καταφέρνουν αὐτὸ τὸ συναίσθημα μὲ τὴν ἐναντίωσή τους.

Μάλιστα ἡ ὀργάνωση προβαίνει σὲ φρικτοὺς ἐκβιασμούς, ὅτι ἡ σχέση δὲν θὰ ἀποκατασταθεῖ ἐάν δὲν παύσει ἡ ἐναντίωση ἢ ἐάν ἐδῶ δὲν σταματήσουν οἱ ἐπαφές τῶν γονέων μὲ εἰδικούς συμβουλευτικούς σταθμούς, μὲ τὴν Ἐκκλησία, μὲ Συλλόγους, Πρωτοβουλίες Γονέων, κ.ο.κ.

Σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις οἱ γονεὺς πρέπει νὰ σκεφθοῦν ὅτι δὲν εἶναι τὸ παιδί τους αὐτὸ πού παίρνει αὐτὴ τὴ θέση, ἀλλὰ τοῦ ἐπιβάλλεται καὶ ἐάν ὑποκύψουν παίζουν τὸ ρόλο πού εἶναι γι' αὐτοὺς προσδιορισμένους ἀπὸ τὴν ὀργάνωση. Εἶναι τὸ **«πρόγραμμα χειρισμοῦ»** πού ἀποδεικνύεται ἀποτελεσματικό!

«Εἶπα ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλες περιπτώσεις», συνέχισε ἡ κυρία **Claire Champollion**. «Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ὑπάρχουν οἰκογένειες τῶν ὁποίων ἓνα παιδί ἢ ἄλλο μέλος εἶναι σὲ αἵρεση, τῆς ὁποίας τὰ μέλη κατοικοῦν ἀκόμη στὰ σπίτια τους, ὅπως π.χ. οἱ ὄπαδοί τοῦ **Ἑερεβατικού Διαλογισμοῦ**, τῆς **Σαηεντόλοτzu**, κ.λπ. Οἱ γονεὺς σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις ἔχουν μεγάλα προβλήματα, διότι ἡ συμβίωση μ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι πολὺ δύσκολη.

Ὅτι μποροῦμε νὰ τοὺς ποῦμε εἶναι πολὺ λίγο, γιατί οἱ ἴδιοι εἶναι ὑπεύθυνοι στὸ νὰ προσπαθήσουν νὰ κρατήσουν κατὰ πρῶτον τὰ νεῦρα τους καὶ ἔπειτα νὰ διατηρήσουν στὸ μέγιστο βαθμὸ τίς προσωπικὲς καὶ ἀνθρώπινες σχέσεις τους μὲ τὸ πρόσωπο πού βρῖσκεται κοντὰ τους, πράγμα πολὺ δύσκολο. Τους δίνουμε συμβουλές, ὅσον ἀφορᾶ τὸν καλύτερο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ μιλοῦν μὲ τὸ παιδί τους.

Σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις οἱ σχέσεις εἶναι ἀρκετὰ καλές, ὥστε τὸ παιδί νὰ δέχεται νὰ ἔλθει νὰ μιλήσει μαζί μας, γιατί δὲν εἴμαστε γονεὺς του. Ἡ ἀκόμη μποροῦμε νὰ προτείνουμε κάποιον, ἐπειδὴ γνωρίζουμε ἀρκετὸ κόσμο, π.χ. ἓνα πρῶην μέλος, ἀκόμη καὶ μιᾶς ἄλλης ὀργάνωσης, ἢ ἓνα πρόσωπο ἀρκετὰ νέο, πού ἔχει πείρα καὶ μπορεῖ νὰ κουβεντιάσει γιὰ ὅλ' αὐτὰ μαζί του».

ΒΟΥΝΤΟΥ (VOODOO)*

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Α. Γεωργόπουλου (Μ.Θ).

α) Τί είναι τό Βουντού.

Βουντού ονομάζεται μία μορφή αφροαμερικανικής μαγικής λατρείας ή όποια άρχικά παρουσιάστηκε τόν 18ο αιώνα στό νησιά τής Καραϊβικής καί κυρίως στόν Άιτή μεταξύ τών μαύρων σκλάβων πού μεταφέρονταν άπό τούς δουλέμπορους βίαια άπό τήν Άφρική στό Νέο Κόσμο.

Παρά τόν άναγκαστικό έκχριστιανισμό τούς οί άφρικοί σκλάβοι μέ έξωτερικό χριστιανικό περιβλήμα, διατήρησαν τά έντόνως άνιμιστικά, φετιχιστικά, μαγικά

Άλλη περίπτωση είναι φυσικά τών **Κρίσινα, τών Παιδιών του Θεού, του Μούν**, κ.λπ., δηλαδή ομάδων πού τά μέλη τούς διαμένουν έξω άπό τίς οικογένειές τούς. Τό πρόβλημα είναι διαφορετικό. Έκει μπορούμε επίσης νά συστήσουμε κατά πρώτο λόγο, νά κρατήσουν μέ κάθε θυσία τήν έπαφή. Δεύτερον, νά μή συζητούν **μαζί τούς για δογματικά θέματα· δέν έπιτυγχάνουν τίποτε. Θά πρέπει μόνο νά τούς περιβάλουν μέ άγάπη, μέ θαλπωρή, νά τούς μιλούν για τά παιδικά τούς χρόνια, για τούς άδελφούς καί τίς άδελφές τούς, για ό,τι άγαπούν.**

Δέν πρέπει νά παραλείπουν νά τούς μιλούν για τή νέα πίστη τούς, **άλλά όχι μέ έπιθετικότητα.** Καί τούτο για δύο λόγους:

Πρώτον γιατί έτσι ύπάρχει έλπίδα νά τούς ξαναδοούν καί δεύτερον γιατί κάτι μπορεί νά συμβεί στό μέλλον: Ύπάρχουν άνθρωποι πού έγκαταλείπουν τήν αίρεση, είτε μέ δική τούς πρωτοβουλία, είτε έξ αιτίας ένός έξωτερικού γεγονότος. Τή στιγμή έκεινή πρέπει νά ξεέρουν, έστω όχι μέ τό μυαλό τούς, **άλλά μέ τήν καρδιά τούς, ότι ύπάρχει κάποιο μέρος στόν κόσμο, όπου θά γίνουν δεκτοί χωρίς έρωτήσεις».**

«Αυτά είναι όλα πού μπορούμε νά πούμε στους γονείς. Πρέπει νά τούς πούμε ότι οφείλουν νά έχουν έλπίδα καί πίστη, γιατί όλα μπορεί νά συμβούν.

-Τί γίνεται σε περίπτωση πού κάποιο παιδί έπιστρέψει στό σπίτι;

-Δέν μπορώ νά δώσω γενικές οδηγίες. Νομίζω ότι θά πρέπει ή συμπεριφορά νά ποικίλει άνάλογα μέ τήν περίπτωση. Γενικά, πρέπει νά κάνει κανείς αυτό πού ζητά ό έπιστρέψας. Δηλαδή, εάν πει: Δέν θέλω νά μιλούμε γι' αυτό, πρέπει να σεβαστούμε τήν έπιθυμία του αυτή.

Έν τούτοις ύπάρχουν πράγματα πρακτικά. Ξέρουμε ότι είναι πάρα πολύ ευαίσθητος. Άκόμη κι άν μέσα στό μυαλό του άπερριψε τά δόγματα, διότι τά βρήκε όχι χριστιανικά, άντικρουόμενα, έξογκωμένα κ.λπ., έν τούτοις μέσα του ύπάρχουν συναισθηματικές δεσμεύσεις, τίς όποίες δέν μπορεί νά άπορρίψει άμέσως.

* Για τή σύνταξη του παρόντος άρθρου βασιστήκαμε στό:

1) Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen, (Hrsg. H. Reller, H. Krech, M. Kleiminger), 5η έκδ. 2000.

2) H. Gasper - J. Müller - F. Valentin, Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen, 7η έκδ. 2001.

3) Kirchen, Sekten, Religionen, (Hrsg. G. Schmid, G. O. Schmid), 7η έκδ. 2003.

4) A. Fincke - M. Pöhlmann, Kompass Sekten und religiöse Weltanschauungen, 2004. 5) Βλ. Kompaktlexikon Religionen, [Hrsg: Rüdiger Hauth], 1998.

Έτσι, είδα π.χ. κάποιο νέο, ό όποιος ήταν πολύ καλά όλη τή μέρα καί ήταν άρρωστος τή νύχτα. Είχε έφιάλτες κι άκόμη πονούσε τό στομάχι του καί ήταν σωματικά άρρωστος».

«-Άς έλθουμε στην συμπεριφορά όσον άφορᾶ τά οικονομικά θέματα. Ποιά πρέπει νά είναι έδώ ή στάση τών γονέων;

-Πράγματι ξεέρουμε ότι οί αίρέσεις θέλουν πολλά χρήματα. Έχω τήν γνώμη, άπό τήν πείρα πού έχουμε, ότι **δέν πρέπει νά δίνουμε χρήματα.** Έάν βέβαια τό άτομο δηλώσει ότι θέλει νά μείνει στό σπίτι του, πρέπει νά έχει αντίληψη, όχι μόνο τών χρημάτων, **άλλά για όλα τά πράγματα, νά έχει δηλαδή πραγματική συναίσθηση τής καταστάσεως στην όποία βρίσκεται.** Έάν ύπάρχει άμφιβολία ότι έχει πράγματι άπελευθερωθεί, άποφύγετε νά δώσετε χρήματα. Νομίζω ότι στην αρχή τουλάχιστον δέν πρέπει νά δίδονται χρήματα. Πρέπει νά βοηθείται μέ όποιοδήποτε τρόπο, **άλλά όχι χρήματα.** Τά χρήματα είναι πολύ βολικά».

«-Έάν πει ότι θά μείνει μόνο μία βδομάδα στό σπίτι καί θέλει χρήματα για νά ξαναγυρίσει;

Νά ξαναγυρίσει πού; Στους γκουρού; Έγώ δέν θά έδινά τίποτε. Άκόμη καί για τήν αντίθετη περίπτωση, δηλαδή για κάποιον πού θά ήθελε νά έπιστρέψει στό σπίτι, όπως σε μία περίπτωση άπό τήν Ίσπανία. Έζήτησε νά έπιστρέψει στό σπίτι της καί δέν είχε χρήματα. Μέ ρώτησαν τί πρέπει νά κάνουν. Άπάντησα, **μάλιστα είναι ένα πρόβλημα.** Έάν στείλετε χρήματα νά τά πάρει ή όργάνωση. Ποιός ξέρει;

Άλλά εάν πράγματι θέλει νά γυρίσει; άπλούστατα, θά τής στείλετε ένα εισιτήριο πού νά μήν μπορεί νά τό πουλήσει. Μπορείτε νά πάτε στό σταθμό, ν' αγοράσετε ένα εισιτήριο για τή Μαδρίτη, π.χ. πού νά μήν μπορεί νά μεταπωληθεί. Συνεπώς, **άνεξάρτητα άπό τό άν έλθει ή όχι, ή αίρεση δέ θά μπορεί νά έπωληθεί άπό τά χρήματα αυτά.** Στην περίπτωση αυτή πού άνέφερα, το κορίτσι έπέστρεψε στό σπίτι του καί έγκατέλειψε τήν αίρεση».

(Συνέχεια στό έπόμενο).

Π. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

*τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου
Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.*

(β' μέρος)

Τό Συγγραφικό ἔργο του.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἦταν πολυγραφότατος. Εἶχε ἰδιαίτερη εὐχέρεια στό νά ἀποτυπώνει στό χαρτί τίς σκέψεις του, ἀλλά καί τά ἀποτελέσματα τῶν βασανιστικῶν του ἐρευνῶν πάνω στό σκηνικό τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Ἡ ἀγωνία του γιά τόν ἄνθρωπο καί κυρίως γιά τά θύματα τῶν κάθε λογῆς ὀργανώσεων, μᾶς ἄφησε μιά πλούσια βιβλιογραφία, περισσότερο ἀπό **40 βιβλία**, πού καλύπτουν σχεδόν ὅλο τό φάσμα τῶν συγχρόνων του παραθρησκευτικῶν ρευμάτων καί κυρίως τῶν ὁμάδων πού δροῦν κάτω ἀπό τόν γνωστό τίτλο τῆς «Νέας Ἐποχῆς» (New Age).

Τό συγγραφικό ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου περιλαμβάνει ἔργα ὀρθοδόξου οἰκοδομῆς καί ἐγχειρίδια αἱρέσεων

καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων. Ἐπίσης συλλογές ὀμιλιῶν του σέ πολλά συνέδρια, σεμινάρια καί ἐκπαιδευτικές ἡμερίδες.

Στά κείμενά του, περί τήν Ὁρθόδοξη πίστη, εἶναι ἐμφανῆς ὁ ἀπολογητικός χαρακτήρας. Ὅταν παρουσιάζει τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία ἔχει πάντα ὑπ' ὄψιν του τίς αἰρετικές καί παραπλανητικές διδασκαλίες τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων.

Στή σύγχρονη ἐποχή πολλοί ὄροι θρησκευτικοί καί ἐκκλησιαστικοί διαστρέφονται καί ἀλλάζει πλήρως τό νόημά τους. Ἀπό τίς ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», γιά παράδειγμα, χρησιμοποιοῦνται οἱ ὄροι: Θεός, Χριστός, Χριστιανός, ἀγάπη, κοινωνία κ. λπ. μέ ἐντελῶς ἄλλο περιεχόμενο. Εἶναι προφανές ὅτι μέ τή χρήση τέτοιων

θρησκευτικά τους στοιχεῖα, τούς τελετουργικούς χορούς τους καί τήν προγενέστερη νοσηματοδότησή τους. Σήμερα συναντᾶ κάποιος τή λατρεία βουντοῦ ἐκτός ἀπό τά νησιά τῆς Καραϊβικῆς, κυρίως στίς Η.Π.Α.

β) Σέ τί πιστεύουν οἱ ὄπαδοί τοῦ Βουντοῦ;

Οἱ ὄπαδοί τοῦ Βουντοῦ πιστεύουν σέ μιά ὑπέρτατη θεότητα τό Ἄγαθό πνεῦμα, σέ διάφορους ἀφρικανικούς θεούς πού θεωροῦνται κατώτερες θεότητες καί σέ θεοποιημένα πνεύματα προγόνων. Αὐτοί οἱ θεοί καί τά πνεύματα ὀνομάζονται Λόα (Loa).

Κατά τήν ἐποχή τοῦ δουλεμπορίου, εἶχαν ἀντιστοιχήσει τά Λόα, γιά νά ἀποκρύψουν τήν πραγματικότητα, μέ Ρωμαιοκαθολικούς ἀγίους. Τά Λόα, ἀπαιτοῦν πίστιση καί ἀφοσίωση ἀπό τούς λάτρεις τους. Τά πιό φοβερὰ καί πλέον δαιμονικά Λόα ὀνομάζονται Guede καί ἔχουν σχέση μέ τό θάνατο, τό σέξ, τή μαύρη μαγεία.

Κάθε οἰκογένεια ἢ ἐπιμέρους ὁμάδες ἀνθρώπων, συγκροτοῦν λατρευτικούς κύκλους ἐνός ἢ πολλῶν Λόα, μέ ὑποχρεωτική τήν παρουσία κάποιου ἱερέα πού ὀνομάζεται **“χάνγκαν”** ἢ καί ἱερείας πού ὀνομάζεται **“μάμπο”** ὡς ἐνδιάμεσου γιά προστασία.

Τά Λόα, αἰσθητοποιοῦν τήν παρουσία τους στούς πιστούς ὅταν στήν κυριολεξία τά πνεύματα τούς καταλαμβάνουν κατά τήν διάρκεια τῆς τελετουργίας.

γ) Γνωρίσματα τῆς λατρείας Βουντοῦ.

Γνωρίσματα τῆς ἐν λόγω μαγικοῦ καί δαιμονικοῦ χαρακτήρα λατρείας εἶναι: α) Ὁ ἐξαιρετικά ἔντονος φρενήρης καί ἐκστατικός τελετουργικός χορός. β) Ἡ ἔκχυση αἵματος κατά τή διάρκεια τῆς τελετουργίας συνήθως μέσω θυσίας ζώου. Παλαιότερα εἶχαν καταγραφεῖ καί ἀνθρωποθυσίες. γ) Ἡ παρουσία ἱερέως ἢ ἱερείας. δ) Ἡ κατάληψη κυριολεκτικῶς τῶν ὄπαδων -λάτρων κατά τήν ἐκσταση ἀπό τά πνεύματα (Λόα). ε) Ἡ ἐκδηλη παρουσία τοῦ μαγικοῦ - δαιμονικοῦ στοιχείου.

δ) Βουντοῦ καί μαύρη μαγεία.

Ἡ ἐκδηλη παρουσία μαγικῶν πρακτικῶν καί δαιμονικῶν ὄντοτήτων στή λατρεία Βουντοῦ, ἔχει σέ μεγάλο βαθμό ταυτίσει τό Βουντοῦ στίς Η.Π.Α. καί στήν Εὐρώπη γενικότερα μέ τήν ἄσκηση μαύρης μαγείας.

Ἰδίως στίς Η.Π.Α. καί κυρίως στή Νέα Ὁρλεάνη, εἶναι γνωστές οἱ κοῦκλες Βουντοῦ, πού στίς διάφορες ἀποκρυφιστικές καί μαγικές τελετές χρησιμοποιοῦνται ὡς ὑποκατάστατα καί ὁμοιώματα τῶν ἀνθρώπων, στούς ὁποίους θέλουν νά προξενήσουν πόνο, ἀσθένεια ἢ κακό. Στά πλαίσια αὐτά, τό Βουντοῦ κατανοεῖται κυρίως ὡς ἀποκρυφιστική πρακτική καί ὄχι ὡς ὀνομασία συγκεκριμένης ὁμάδας.

έννοιων και μάλιστα με άλλο περιεχόμενο ή παγίδευση των “ασθενών” αδελφών είναι σίγουρη. Ο π. Αντώνιος, στά έργα του, ξεκαθαρίζει τό θολό τοπίο αυτών των έννοιων και παρουσιάζει μιά ξεκάθαρη και κρυστάλλινη Όρθοδοξη διδασκαλία με πλουσιότατη άγιογραφική κατοχύρωση, πατερικά και άγιολογικά κείμενα και άναφορές στη λειτουργική και ύμνολογική παράδοση της Έκκλησίας μας. Λόγω του μεγάλου άριθμού των βιβλίων, θά άναφερθοϋμε ένδεικτικά σ’ αυτά, πού θεωροϋμε ότι δίνουν χαρακτηριστικά τό στίγμα του συγγραφέα.

Τό κορυφαίο βιβλίο Όρθοδόξου οικοδομής είναι: «**Η Όρθοδοξία μας**». Σ’ αυτό εκτίθεται όλόκληρη ή πίστη της Έκκλησίας μας με συστηματικό τρόπο και με πολύ γλαφυρή γλώσσα. Θά μπορούσε κανείς νά πεί ότι μοιάζει με μιά κλασική συστηματική Δογματική, τουλάχιστον ως προς τήν επί μέρους ανάπτυξη των άληθειών της πίστεώς μας. Είναι όμως προφανές, από μιά πρώτη άνάγνωση ότι άποτελεί κυρίως μιά βιωματική παρουσίαση της Όρθοδόξου ζωής, πάντα σε άντιπαράθεση με τό «Ευάγγελιο του Όφους», όπως συνήθιζε νά άποκαλεί τις κάθε είδους αίρετικές δοξασίες ο μακαριστός πατήρ.

Έτσι, εκτός από τήν άπλη παράθεση των δογματικών άληθειών, μεγάλη βαρύτητα δίδεται στην «ύπαρξιακή έρμηνεία του δόγματος», όπως ονομάζεται ή βίωση του δόγματος και ή σημασία του στη ζωή και στην πορεία του ανθρώπου στον κόσμο. Κι αυτό, διότι έχει μεγάλη σημασία, στην καθημερινή ζωή του ανθρώπου, αλλά και στις σχέσεις του με τους άλλους, τό άν πιστεύει σε Θεό προσωπικό ή άπρόσωπο, Τριαδικό ή όχι, αλλά και τό άν πιστεύει σε Άνάσταση ή σε μετενάρκωση.

Όλων αυτών των επί μέρους σημαντικών θεμάτων έπιλαμβάνεται στο έν λόγω βιβλίο του ο π. Αντώνιος καθιστώντάς το, μοναδικό έγχειρίδιο Όρθοδοξίας και Όρθοπραξίας.

Προέκταση αυτού του βιβλίου άποτελεί και τό Κύνειο άσμα του πατρός: «**Τό Νόημα της Ζωής στο Φως της Όρθοδοξίας**», τόν έπίλογο του οποίου έγραψε στο κρεβάτι του νοσοκομείου, λίγες μέρες πριν τήν έκδημία του. Πρόκειται ίσως για τό πιο βαθύ σε νόημα έργο του. Άποτελεί τό καταστάλαγμα της άγιοπνευματικής έμπειρίας του μακαριστού πατρός, μέσα από τόν δύσκολο δρόμο πού κλήθηκε νά διανύσει. Κορμός του βιβλίου είναι ή «έν Χριστώ ζωή» όπως αυτή βιώνεται από τους Πατέρες και τους Άγίους της Έκκλησίας μας.

Σημαντική θέση στην πνευματική άναζήτηση του π. Αντωνίου είχαν και οι άπαντήσεις, από τήν πλευρά της Όρθοδοξίας, στα μεγάλα ύπαρξιακά έρωτήματα: Ποιά είναι ή ύπαρξιακή μας ταυτότητα; Ποιά ή θέση μας μέσα στον κόσμο; Από πού έρχόμαστε; Πού πάμε; Υπάρχει νόημα στη ζωή μας; Γιατί υπάρχει τό κακό; Σ’ αυτά τά άμειλικτα έρωτήματα νομίζουμε ότι δίνεται άπάντηση στο έν λόγω βιβλίο, πάντα στο «φως της Όρθοδοξίας».

Η θεολογική σκέψη του π. Αντωνίου είχε πάντα άπολογητική διάσταση. Τά δύο βιβλία πού τό άπεικονί-

ζουν αυτό με τόν καλύτερο τρόπο είναι: «**Διαλογισμός ή Προσευχή**» και «**Μετενάρκωση ή Άνάσταση**». Όπως έλεγε ο μακαριστός, τό διαζευκτικό «ή» πού τοποθετείται άνάμεσα στις δύο λέξεις άναδεικνύει τήν αντίθεσή τους. Στη σημερινή έποχή της σύγχυσης και της όμογενοποίησης, πού ζοϋμε, όροι όπως «Διαλογισμός» και «Μετενάρκωση» έχουν περάσει στο καθημερινό μας λεξιλόγιο. Τά μέσα μαζικής ένήμερωσης προβάλλουν τήν όρολογία της «Νέας Έποχής», από τις παιδικές έκπομπές άκόμη. Δέν είναι παράξενο, και πιστά άκόμη μέλη της Έκκλησίας νά πέφτουν σε σύγχυση. Η άπάντηση δίδεται στις δύο αυτές έργασίες του π. Αντωνίου, με πλήρη Άγιογραφική και πατερική κατοχύρωση. Άποδεικνύεται έτσι ότι, αυτός πού πιστεύει στη Μετενάρκωση δέν μπορεί νά λείει ότι είναι χριστιανός και μάλιστα Όρθόδοξος, άφου ή πίστη στην Άνάσταση άκρώνει κάθε τέτοια δοξασία. Επίσης, καμιά πρακτική, όπως αυτή του «διαλογισμού» δέν μπορεί νά συγκριθεί με τήν άγιοπνευματική, διαπροσωπική σχέση του προσευχόμενου με τόν Θεό και τους άγίους της Έκκλησίας μας.

Τό μεγαλύτερο όμως μέρος της συγγραφής του π. Αντωνίου καταλαμβάνουν τά βιβλία, πού άναφέρονται καθαρά στις σύγχρονες αίρέσεις, στη διδασκαλία και στη δράση τους στο σημερινό κόσμο. Ο μακαριστός πατήρ συνήθιζε νά άναφέρεται στην ευθύνη των ιερέων, όσον άφορᾷ στην προστασία του ποιμνίου από τους «λύκους». Έπέμενε δέ στη συνεχή και άδιάλειπτη ένήμερωσή τους πάνω στα θέματα των αίρέσεων και της παραθρησκείας. Τό πλήθος των οργανώσεων, τά όνόματα, οι διαφορούμενες και άσαφείς διδασκαλίες, τά θεμιτά και άθέμιτα μέσα προπαγάνδας, ο κεκαλυμμένος προσηλυτισμός, ή χρήση νομίμων κι άνόμων μεθόδων προσεγγίσεως των θυμάτων, καθώς και ή παραπλήρη έπισήμων φορέων, κάποιες φορές και ποιμένων της Έκκλησίας, έπέβαλλαν στον π. Αντώνιο τή συνεχή έπίμονη και συχνά βασανιστική ένασχόληση με τό σκηνικό των όνομαζόμενων, πολλές φορές, «καταστροφικών λατρειών».

Όταν ο π. Αντώνιος άρχιζε νά καταπιάνεται με μιά συγκεκριμένη παραθρησκευτική κίνηση, πρώτα άπ’ όλα μελετούσε και παρουσίαζε τις διδασκαλίες της, όπως προβάλλονταν, μέσα από τά δικά της βιβλία. Η παράθεση των δοξασιών κάθε «όμάδας» προέρχεται από κείμενα κι από μαρτυρίες μέσα από τήν ίδια τήν ομάδα. Ο μακαριστός πατήρ ποτέ δέν μιλούσε γενικά κι άφηρημένα. Ποτέ δέν έβλεπε «παντού έχθρους» της πίστεως. Ποτέ δέν απέδιδε τή δράση αυτών των ομάδων σε «διεθνείς συνομοσίες» και «σκοτεινά κέντρα». Πίστευε ότι έτσι άπλοποιοϋμε τό πρόβλημα και τό μεταθέτουμε άλλοϋ. Ήταν ξεκάθαρος, συγκεκριμένος και άπόλυτος σ’ αυτό πού έγραφε, γιατί τό είχε διασταυρώσει πολλές φορές. Είναι άξιοσημείωτο, ότι ποτέ δέν είχε δεχθεί νομική δίωξη για τά γραφόμενά του. Διότι πάντα αυτά ήταν πλήρως κατοχυρωμένα.

Πολλές παραθρησκευτικές ομάδες, προσπαθώντας νά παραπλανήσουν τά επίδοξα θύματά τους, χρησι-

μποιοῦν πολλά προσωπεῖα. Τίς περισσότερες φορές, ἢ πρώτη ἐπαφή γίνεται μέσα ἀπὸ ἀθῶα «Σεμινάρια Αὐτογνωσίας», ἀσκήσεις γιὰ σωματική εὐεξία, «ἔξυπνα» ἐρωτηματολόγια, καλαισθητὰ φυλλάδια καὶ χαμογελαστοὺς, ἐκπαιδευμένους προσηλυτιστές. Ἄν κάποιος γνωρίζει ἐξ ἀρχῆς, τὴν ἐσωτερικὴ διδασκαλία τῶν ομάδων αὐτῶν - ἢ ὁποῖα τίς περισσότερες φορές καταλύει τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καὶ δημιουργεῖ ἀνθρώπους-«ρομπότ»- εἶναι εὐκόλο νὰ ἀπομακρυνθεῖ γρήγορα. Αὐτὸς εἶναι κι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ π. Ἀντωνίου, ὅταν ἐκθέτει, μὲ αὐθεντικὰ κείμενα τίς δοξασιές καὶ τίς ἐσωτερικὲς πρακτικὲς τῶν ομάδων αὐτῶν. Παράλληλα, γιὰ νὰ μὴ δημιουργεῖται σύγχυση στὸν ἀναγνώστη, παραθέτει πάντα καὶ τίς Ὁρθόδοξες θέσεις, ὥστε νὰ μὴ δίδεται, ἐσφαλμένα, ἡ ἐντύπωση τῆς παρουσίας αὐτῶν τῶν διδασκαλιῶν θετικῶν.

Μὲ τὴν φιλοσοφία αὐτὴ ἔχουν γραφεῖ μία σειρά βιβλίων πού ρίχνουν ἄπλετο φῶς στὰ ἄδυτα σκοτεινῶν ὀργανώσεων καθὼς ἐκθέτουν τὴν ἱστορία καὶ τὴν ἐσωτερικὴ διδασκαλία τους.

Ἦδη ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ '70, ὁ π. Ἀντώνιος, μαζί μὲ τὰ καθαρὰ ποιμαντικά του κείμενα, ἄρχισε νὰ γράφει τὰ: «**Ἡ Δικτατορία τοῦ Μπρούκλιν**», «**Ψυχοπαθολογία**» καὶ «**Πνευματικὸς Βιασμός**», βιβλία, πού γιὰ πρώτη φορά παρουσίαζαν στὴν Ἑλλάδα νέες καὶ παλιές παραθρησκευτικὲς ομάδες, μὲ τρόπο πρωτόγνωρο. Ἄξιζε νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ ἐνασχόλησή του εἰδικῶς μὲ τοὺς «Μάρτυρες τοῦ Ἰερωβὰ», μᾶς ἔχει δώσει μία σειρά ἀπὸ πολύτιμα ἐγχειρίδια: «**Ἡ Λατρεία τῆς Σκοπιάς**» τόμοι: Α', Β', Γ', «**Οἱ Χιλιαστὲς μᾶς γράφουν**», «**Σκοπιά. Ζωηρότερο φῶς ἢ πικρότερο σκότος**». Στὰ βιβλία αὐτὰ παρουσιάζεται κάθε πτυχή τῆς ἱστορίας τῆς ὀργάνωσης ἀλλὰ καὶ οἱ πολλὲς ἀντιφάσεις στὴ διδασκαλία τῆς. Ἀκόμη, πλούσια ἀγιογραφικὴ κατοχύρωση ἐναντίον τῆς πλάνης τῆς «ἐταιρίας», μὲ τίς ἀπαντήσεις τῆς Ὁρθοδοξίας σὲ κάθε διαστρόφη τῆς Γραφικῆς ἀλήθειας.

Στὴν ποιμαντικὴ τῶν αἱρέσεων ἐντάσσεται καὶ τὸ πολὺ σπουδαῖο, «**Ἐγχειρίδιο Αἱρέσεων καὶ Παραχριστιανικῶν Ὁμάδων**», βιβλίον στὸ ὁποῖο παρουσιάζονται διεξοδικὰ οἱ περισσότερες καὶ σημαντικότερες «παραχριστιανικὲς» ομάδες, οἱ «Ἐλεύθερες Ἐκκλησίες», «Πεντηκοστιανοί», «Εὐσεβιστικὲς τάσεις», «Χαρισματικοί», «Ὑπερδογματικὲς» ομάδες κ. λπ. Ἀποτελεῖ, θὰ λέγαμε, ἓνα εἶδος ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ τῶν σύγχρονων χριστιανικῶν αἱρέσεων.

Μεγάλῃ ἐντύπωση προκάλεσε ὁμως, μὲ τὴν ἐκδόσή του, καὶ τὸ βιβλίον, «**Ἀποκρυφισμός, Γουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή**». Ἦταν ἡ πρώτη φορά, πού στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἀλλὰ καὶ διορθοδόξως, ἀκούγονταν αὐτοὶ οἱ

ὄροι, πού σηματοδοτοῦν ἓναν τεράστιο ἰδεολογικό-θρησκευτικὸ χῶρο, ὑπὸ τὴν σκέπη τοῦ ὁποῖου βρίσκονται χιλιάδες κινήσεις, παραθρησκευτικὲς ομάδες καὶ ὀργανώσεις.

Ὁ ὄρος «Νέα Ἐποχή» - ἢ κατὰ τὴ διεθνή ὀρολογία «New Age»- χρωματίζει πλέον ἔντονα τὴ σύγχρονη ἐποχὴ μας. Οἱ βασικὲς τῆς ἀρχές διαποτίζουν σχεδὸν κάθε ἔντυπο καὶ ἠλεκτρονικὸ μέσο. Ὁ π. Ἀντώνιος ἦταν ἴσως ὁ πρῶτος ἐρευνητὴς στὸν ἑλληνικὸ χῶρο πού διέβλεψε τὴν τεράστια αὐτὴ διάβρωση τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὸ κίνημα αὐτό. Στὸ ἐν λόγῳ βιβλίον παρουσιάζονται πολλὲς ἀντιπροσωπευτικὲς ομάδες τοῦ χώρου, καθὼς καὶ διάφορες ἰνδουϊστικὲς-γουρουϊστικὲς ὀργανώσεις «δυτικῶν» τύπου. Σύμφωνα μὲ τὴ θέση ἑνὸς ἀρχηγοῦ-γουρουῦ τέτοιας ὀργάνωσης: «*Ἡ πῶς ἐπιχειροῦν ἐπιχείρηση, σήμερον, εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς θρησκείας*».

Τὸ πλαίσιο τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπως καταδεικνύεται μέσα στὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ π. Ἀντωνίου ἀποτελεῖ τὸ πλέον ἰδανικὸ πλαίσιο γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς παραπάνω ἐφιαλτικῆς ἀποψῆς. Αὐτὸ δὲ πού, κατὰ τὸν μακαριστὸ γέροντα ἀποτελεῖ καὶ τὸ πῶς εὐφάνταστο, ἀλλὰ ὄχι μακρινὸ σενάριο, εἶναι ἡ «ἐκ τῶν ἔσων» διάβρωση τοῦ φρονήματος τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τίς ἐπικίνδυνες διδασκαλίες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», κάτι πού δυστυχῶς, βλέπουμε συχνὰ νὰ ἐπαληθεύεται.

Ὁ π. Ἀντώνιος διακατεχόταν συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴ διαφύλαξη τοῦ ποιμνίου. Μοναδικὸς του στόχος ἦταν ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν καλύτερη ἐκπαίδευση τῶν ποιμένων στὸν δύσκολο χῶρο τῶν συγχρόνων αἱρέσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνημέρωση τοῦ ποιμνίου γιὰ τίς τόσο ἐξελεγκμένους παγίδες πού ἔχει ν' ἀντιμετωπίσει. Καρπὸς αὐτῆς τῆς ἀγωνίας του εἶναι τὸ βιβλίον: «**Ἀντιμετώπιση τῶν Αἱρέσεων - Προβληματικὴ καὶ Στρατηγητικὴ**».

Κάθε φορά πού ἡ ἐπικαιρότητα τὸ ἐπέβαλλε, ὁ μακαριστὸς κλεινόταν στὸ «ταμεῖον» του καὶ μετὰ ἀπὸ κοπιώδη καὶ πολλὲς φορές ἐξαντλητικὴ ἐργασία ἀπέδιδε σ' ἐμᾶς τοὺς καρπούς τῶν κόπων του: Ἐνα νέο βιβλίον στὸ ὁποῖο ἀνέλυε διεξοδικὰ τὸ θέμα σ' ὅλες τίς ἐκφάνσεις του, μοναδικὸ ἐφόδιο ἐνημέρωσης καὶ ποιμαντικῆς εὐθύνης.

Ἐπὶ τὴν ἀκόμη πολλὰ βιβλία του, στὰ ὁποῖα δὲν μπορέσαμε νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται κατὰ καιροὺς μέσα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Διάλογος». Νομίζουμε ὁμως πῶς καταφέραμε νὰ δώσουμε, ἔστω κατ' ἐλάχιστον, μία γεύση ἀπὸ τὸ τεράστιο συγγραφικὸ ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου πού ἀποτελεῖ, νομίζουμε, μοναδικὸ ποιμαντικὸ ἐργαλεῖο καὶ τεράστια παρακαταθήκη ἐνημέρωσης καὶ ἀπολογητικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ*

του κ. Κωνσταντίνου Γανωτή,
έκπαιδευτικού.

(α' μέρος)

Αυτές τις ημέρες αρχίσαμε να παρακολουθούμε και να συμμετέχουμε σε μία πάλη που γίνεται μεταξύ κόσμου και Έκκλησίας. Είναι η πιο θεαματική πάλη: Ο κόσμος και η Έκκλησία! Τόσο θεαματική, που έχει όλα τα χαρακτηριστικά των σκληρών, των πιο μεθοδικών αγώνων. Για πολύ κόσμο η Έκκλησία είναι αθέατη, ανύπαρκτη, όπως συμβαίνει με τις προπαγάνδες, που προσπαθούν να πείσουν τους στρατούς τους οι διάφοροι άρχηγοί, ότι ο έχθρός τους δεν υπάρχει, είναι αδύναμος, ανίκανος, περιφρονητός, κ.λπ., ενώ αντίθετα για την Έκκλησία ο κόσμος υπάρχει.

Τόν κόσμο πρέπει να τον ψηλαφίσουμε, να δούμε ποιά είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του. Θα δούμε, ότι το κύριο χαρακτηριστικό με το οποίο εμφανίζεται πάντοτε, είναι η άπατη σχετικά με τον θάνατο. Ο κόσμος ξέρει ότι είναι νικημένος, ξέρει ότι όλα είναι μάταια. Αλλά προσπαθεί να απατήσει -κι ο καθένας τον έναν του και τους άλλους- και να παραπλανήσει και να παραπλανηθεί σχετικά με το θάνατο. Είναι το κύριο χαρακτηριστικό του κόσμου αυτό.

Θυμούνται τον π. Έπιφάνιο Θεοδωρόπουλο, που μάς έλεγε ότι το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα του κοσμικού φρονήματος είναι η άφασια μπροστά στο θάνατο. Να αγνοούν, να άψηφούν τον θάνατο, να μὴν τὸν σκέφτονται, ὄχι ὡς μάρτυρες, που λένε ότι θά τον νικήσουμε, αλλά σάν παραιτημένοι από κάθε αγώνα έναντιόν του και να σκέφτονται, και να ζουν σάν να μὴν ὑπάρχει. Αλλά, αυτό είναι ο κόσμος κι ο κόσμος γελιέται και γελάει ο ένας τόν άλλον. Βλέπουν, ἄς ποῦμε, τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ και σου λένε: Ἄφοῦ ὁ Θεός δέν μάς ἐνοχλεῖ και δέν ἐπεμβαίνει στη ζωὴ μας και μάς ἀνέχεται και μάς προσφέρει τόσα ἀγαθά, τόσα δῶρα -τόση ὁμορφιά τοῦ κόσμου γύρω-, σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει.

Τὴν ἀγάπη, τὴν πρόνοια, τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τὴν χρησιμοποιεῖ ὁ κόσμος ὡς ἀποδείξη γιὰ τὴν ἀνυπαρξία τοῦ Θεοῦ.

Κι ὅταν τὰ πράγματα ἔρθουν ἄσχημα, ἔρθουν δυστυχίες και δυστηχήματα και θάνατοι, φόβοι και τρόμοι κι ὅλα αὐτὰ τὰ κακά που συμβαίνουν γύρω μάς λένε: Ὅριστε, δέν ὑπάρχει ὁ Θεός, γιατί ἂν ὑπῆρχε δέν θά συνέβαιναν.

Και κάνει πολύ αγώνα ὁ κόσμος γιὰ νὰ πειστοῦμε πῶς δέν ὑπάρχει ὁ Θεός στη ζωὴ και τόσο αγώνα κάνει, ὥστε εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικό τοῦ κόσμου. Δηλαδή, ὁ ἄθλιος κόσμος -διότι ὁ κόσμος εἶναι ἄθλιος- χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν προσπάθειά του νὰ ἀποδείξει τὸ ὀρθὸ τῆς

ἀθείας. Και βλέπουμε, ἄς ποῦμε, τὸν αγώνα γιὰ κατακτήσεις, νὰ κερδίσουν πολλὰ ὁ καθένας βλέπουμε τὸν αγώνα γιὰ ἔντονη ψυχαγωγία, γιὰ ἐρεθισμό τῶν αἰσθήσεων, ἀκόμα γιὰ ἄμυνα κατὰ τῶν πραγματικῶν και ὑποθετικῶν ἐχθρῶν. Ὁ καθένας εἶναι στολισμένος με ὅλα τὰ μέσα τὰ νομικά, φυσικά, τὰ πολεμικά και τὰ εἰρηνικά γιὰ νὰ πολεμήσει τοὺς ἀντιπάλους του, αὐτοὺς που ἀκόμα δέν τοὺς ἔχει γνωρίσει.

Ὅλ' αὐτὰ, εἶναι ἐνδεικτικὰ τῆς ἀγωνίας, που ἔχει ὁ κόσμος -και νὰ ζήσει ὅσο θὰ ζήσει και νὰ ἀμυνθεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν και νὰ ἐπικρατήσει ὅσο γίνεται περισσότερο- κι αὐτὸ συνιστᾶ και τὸ λεγόμενο ἄγχος κι αὐτὸ φέρνει ὄλη τὴν ταλαιπωρία τοῦ κόσμου, τὸν θόρυβο, τὴν κούραση τοῦ κόσμου. Κι οἱ ποιητές μας, μερικοὶ καλοὶ ποιητές ἀντιλαμβάνονται τὰ προβλήματα μας, ὅπως τὸ ποίημα τῆς Παπᾶ που λέει: "Ἐρχεται ἡ ἀνοιξη με τὰ χρώματα, με τ' ἀρώματα, με τὰ ἔντομα, με τὰ πουλιά: κι αὐτὰ, κεληδοῦνε, σάν νὰ λένε: Δέν θὰ περάσει ὁ θάνατος, δέν θὰ περάσει". Και λέει μετὰ πῶς, "ἀπὸ κάθε μεριά, ἀπ' ὅπου και νὰ κοιτάξεις τὸ νόμισμα, εἴμαστε χαμένοι, ὅλοι τὸ ξέρουν". Γιατί, λέει, "πόσες τέτοιες Ἀνοιξὲς παραπλανητικὲς θὰ περάσεις; 1, 2, 20, 100...;" Ὑστερα λέει, "Ποιὸς θὰ ἐγγυηθεῖ τὴ ζωὴ; Ποιὸς θὰ μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι πράγματι ὁ τάφος νικήθηκε, ὁ θάνατος νικήθηκε;" Και σ' ἕνα ἄλλο ποίημα, που λέγεται «Ἐκταφή» λέει: "Ἐγὼ δέν μπορῶ ν' ἀστειεύομαι και δέν μπορῶ νὰ κοροϊδεύω γιατί εἶδα τὴν ἐκταφή, εἶδα τὰ ὀστά τὰ γυμνά, και εἶπα: Ὡστε αὐτὸ ὄλο που λέγεται ἄνθρωπος με τὰ ὀράματα, με τὰ ὄνειρά του, με τὴν ἐλπίδες του, με τὴν χαρὲς του, με τὴν αὐτοπεποιθησή του κι ὄλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα εἶναι αὐτὸ μόνο; Δέν τὸ ἀντέχω, οὐρλιάζω δυνατὰ και δέ θέλω νὰ τὸ δεχτῶ".

Τὰ λέει ἡ ποιητριά μας αὐτὰ και δείχνουν ὅτι ὁ κόσμος μολοντί ἀγνοεῖ τὴν Ἐκκλησία -τὴν ἔχει ἀπωθήσει στό περιθώριο, ὅσο μπορεῖ νὰ τὴν ἀπωθήσει-, εἶναι σὲ θέση, βλέποντας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φθορὰ που παθαίνει, νὰ βρεθεῖ στὴν καλύτερη φάση γιὰ τὴν μετάνοια: και μάλιστα εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὅσο πῶς πολύ κοσμικὴ ζωὴ ζεῖ ἕνας ἄνθρωπος τόσο πῶς πολύ κοντὰ εἶναι στὴ δυνατότητα νὰ ἔχει τὴν καλύτερη πληροφορία γιὰ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ ὅλα δέν εἶναι τυχαῖα: εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Γιατί οἱ ἄνθρωποι φτάνουν νὰ ὑπηρετοῦν τὴν φαντασία τῆς εὐτυχίας τους με τρόπο που εἶναι μαρτυρικός. Ὑποβάλλουν σὲ μαρτύριο τὴν ὑπαρξή τους, εἴτε με τὴν καταχρήσεις κάθελος, εἴτε διακινδυνεύοντας, εἴτε με τὴν παραιτήση, εἴτε με τὴν ἀρρώστιες στὶς ὁποῖες πέφτουν με τὴν καταχρήσεις, εἴτε με τὴν μάχες που δίνουν γιὰ νὰ κερδίσουν και νὰ ἐπικρατήσουν, με τὰ ἔξοδα που κάνουν, γιὰ ὄλ' αὐτὰ

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία του στό Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως, που γίνεται κάθε Κυριακὴ στό Ἐνοριακὸ Κέντρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ ὁμωνύμου προαστείου, ἀπὸ 11.30' π.μ. ἕως 1 π.μ.

γίνονται μάρτυρες. Πώς γίνονται άλλοι μάρτυρες για τή σωτηρία της ψυχής και τή δόξα του Θεού; Έδω γίνονται μάρτυρες του κοσμικού φρονήματος και βλέποντας όλα να συντρίβονται μπροστά τους, όχι μόνον όταν φτάσουν σε μία προχωρημένη ηλικία και δοῦν τόν θάνατο να τά σβήνει όλα και να λείει ο Θεός “σκολάσατε και γνώτε ότι ἐγώ εἶμι ὁ Θεός”, ἀλλά συνήθως, πολύ πρόωρα, οἱ ἄνθρωποι του κοσμικού φρονήματος χάνουν τό παιχνίδι τῆς ζωῆς. Ἔτσι λοιπόν ἔχουν ἰσχυρότατη εἰδοποίηση γιά τό ὅτι ὁ κόσμος “κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ” κι ὅτι ὁ κόσμος δέν ἔχει ἐλπίδα να σωθεῖ. Ὁ κόσμος δέν ἔχει ἐλπίδα να συντηρήσει γιά πολύ αὐτή τήν ἀπάτη, ὅτι δέν ὑπάρχει ὁ θάνατος μήν τόν σκέφτεσαι τόν θάνατο, δέν ὑπάρχει φθορά, δέν ὑπάρχει παρακμή.

Βλέπετε, πολλές φορές, ηλικιωμένες γυναῖκες σε μεγάλη ηλικία να στολιζονται, να βάζονται, να ντύνονται περιέργα, μοντέρνα, κ.λπ. και λέω, κοίταξε τί προσπάθεια καταβάλλει ὁ ἄνθρωπος να συντηρήσει τήν ἀπάτη, ὅσο γίνεται περισσότερο, ξέροντας ὅτι αὐτή ἡ ἀπάτη εἶναι τά τελευταία του χαρτιά. Αὐτός ὅμως εἶναι ὁ κόσμος.

Ἔστερα ἀπό αὐτή τήν τραγική γελιοποίηση, πού ὑφίσταται ὁ ἄνθρωπος στήν προσπάθειά του να συντηρήσει τήν ἀπάτη, εἶναι τόσο κοντά στό να πει: “Κύριε κουράστηκα να κοροϊδεύω τόν ἑαυτό μου, Κύριε κουράστηκα να ἀπατῶ τόν ἑαυτό μου και τούς ἄλλους” και εἶναι πολύ κοντά στήν μετάνοια ὁ κόσμος.

Εἶδατε τούς ἀγῶνες πού κάνουν οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, να μένουν τά ὀνόματά τους, να ἐπιβάλλουν τήν σφραγίδα τῆς δικῆς τους θέλησης, ξέροντας πώς λίγα χρόνια θά τό χαίρονται αὐτό. Πόσα; 5, 10 χρόνια; Και ξέροντας, ὅτι ἀπό τούς στεναγμούς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀδικημένων, ἀπό αὐτούς δέν πρόκειται να φάνε γλυκό ψωμί, τό ξέρον. Πού τό ξέρον; Γιά δεῖτε τόν κόσμο. Ὁ ἀνεπτυγμένος λεγόμενος κόσμος, οἱ ἰσχυρές δυνάμεις, οἱ λαοί οἱ μεγάλοι κάνουν τρομακτική χρήση παραισθησιογόνων. Δέν μπορεῖ να ζήσει κανείς χωρίς παραισθησιογόνα. Ἀλκοόλ, ναρκωτικά, και χιλιάδες ἄλλα. Κι ἀκόμα κι ὁ θόρυβος εἶναι κι αὐτός ἕνα παραισθησιογόνο -ὁ ἔντονος θόρυβος.

Ὅταν ὁ Θεός δημιούργησε τόν κοσμο, τόν ἔδωσε στόν ἄνθρωπο να τόν ἔχει δικό του. Ἀλλά, ὅλος αὐτός ὁ κόσμος ἦταν προσιτός στίς αἰσθήσεις του. Πιάνεται, βλέπεται, ἀκούγεται, μυρίζεται, γεύεται. Ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν ἀπό τόν Παράδεισο κι ἀρνήθηκαν τόν ἀληθινό Θεό και εἶπαν: Θά γίνουμε και ἐμεῖς θεοί σάν τόν Θεό. Σέ ποιά δημιουργία θά ἦταν θεοί ἀφοῦ δέν εἶχαν δημιουργήσει τίποτε;

Και τούς ἔδωσε ὁ Θεός τή δυνατότητα να ἔχουν αὐτή τήν ψευδαίσθηση κι αὐτή εἶναι ἡ φαντασία. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας μάχεται τό φαντασιώδες. Ὁ κόσμος μέσα στόν ὁποῖο βασιλεύει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀπώλειας, ὁ ἄνθρωπος ὁ κοσμικός, εἶναι φανταστικές ιδέες, φανταστικά σενάρια εὐτυχίας. Φανταστικά σενάρια ἀξίας κι ἀξιοπρέπειας, πλάθει ὁ κόσμος. Νομίζουμε ὅτι εἴμαστε οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς. Εἶμαι ὁ ἰσχυρός μέσα στήν οἰκογένεια και μπορῶ να κάνω πέρα τόν συνάνθρωπό μου και να τόν νικήσω. Εἶμαι ὁ ἰσχυρός στό ἐπάγγελμά μου, στήν ἐταιρία μου, στή ζωή ἔξω και μπορῶ να ἐπιβάλω τά δικά μου στους ἄλλους, τά δικά μου μέτρα, τά δικά μου θελήματα. Ἔστερα, ξέρω,

ὅτι θά εἶμαι νικητής και ξέρω ὅτι αὐτό εἶναι φαντασία. Σ' ἕναν κόσμο φανταστικό, θριαμβεύει ὁ κόσμος. Σέ σενάρια φαντασίας... Γιατί γυρίζοντας πίσω ἀπό κάθε τέτοια ἐπιχειρηση κοσμική, ὁ ἄνθρωπος γεύεται μιὰ μεγάλη πίκρα.

Αὐτό συμβαίνει και στό ἀτομικό και στό ἐπαγγελματικό, στό οἰκογενειακό ἀλλά και στό διεθνές ἐπίπεδο. Κι αὐτή ἡ πίκρα ὀδηγεῖ σε ψυχασθένεια. Και να, πού δύσκολα μπορεῖς να βρεῖς στίς λεγόμενες ἀνεπτυγμένες χώρες ἀνθρώπους, πού να μήν ἔχουν ἀνάγκη ψυχιάτρου. Κι αὐτοί πού δέν πάνε στόν ψυχίατρο -ἀμελοῦν να πάνε-, κι αὐτοί τόν χρειάζονται.

Μέ ἐκπληξη διαπίστωσα, στή Γερμανία, ὅτι οἱ πνευματικοί δέν κάνουν πιά ἐξομολογήσεις, ἀλλά παραπέμπουν τούς πιστούς στους ψυχολόγους και πολλές φορές μέ ἐξοδα τῆς ἴδιας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας σπουδάζουν οἱ ἴδιοι, ψυχολόγοι. Κι ἀντί να κάνουν ἐξομολόγηση κάνουν ψυχανάλυση. Καταλαβαίνετε, ὅτι ὁ κόσμος κυκλοφορεῖ μέσα σ' ἕνα χάος φαντασιώδες. Ἀλλά εἶναι τέτοιο τό πείσμα, πού σοῦ λέει, ἂν δέν ἐπιβάλλω ἐγώ τό φαντασιώδες θά πρέπει να ὑποταχθῶ σ' αὐτήν τήν λειτουργία, πού τῆς ἔχει δώσει ὁ Θεός μέτρα και σταθμά, ἔχει δώσει τό νόμο του, ἔχει δώσει τό Εὐαγγέλιό του.

Μοῦ ἔλεγαν ἱερεῖς, πρεσβυτεριανοί: «Δέν μποροῦμε να ἔχουμε τήν Παναγία πρότυπο γυναίκας στήν ἐκκλησία μας». Γιατί, λέω, δέν μπορεῖτε; Ἐμεῖς τιμοῦμε στό πρόσωπο τῆς Παναγίας ὅλες τίς γυναῖκες. «Δέν μποροῦμε, λέει, γιατί μέ τήν τόσο μεγάλη ὑπακοή τῆς θάβει τό κίνημα τῶν γυναικῶν, γιατί ἂν τήν μιμηθοῦμε θά μάς φάνε οἱ ἄνδρες». Ποιός σᾶς τό δίδαξε αὐτό, κύριοι; Σᾶς τό δίδαξε ὁ Θεός; Ὅχι! Ποιός σᾶς τό δίδαξε; Οἱ ἰδεολόγοι τῆς φαντασιώδους δεοντολογίας, τοῦ πῶς πρέπει να συμπεριφέρεται ὁ ἄνθρωπος και ποιά εἶναι ἡ σωστή φύση τῆς γυναίκας και τοῦ ἄνδρα. Γιά χάρη, λοιπόν, τοῦ φαντασιώδους, τοῦ ψευδοῦς, πού λέγεται ἰδεολογία κ.λπ. θυσιάζουν αὐτό πού ὁ Θεός τούς πρόσφερε. Ὁ Θεός μάς πρόσφερε τήν Παναγία, μάς πρόσφερε τούς Ἁγίους μας, μάς προσφέρει τόν ἑαυτό Του. «Ὅχι, λέει, πολλά ἀπ' αὐτά πού λέει ὁ Χριστός πρέπει να τά ἀναθεωρήσουμε, γιατί τά ἔλεγε ἐπηρεασμένος ἀπό τά ἥθη και ἔθιμα τῆς ἐποχῆς του». Τά ἄκουγα αὐτά ἀπό ἱερεῖς ἀγγλικανούς και ἀπό καθηγητή τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πίτιμπεν. Και καταλαβαίνετε, σήμερα, ὁ κόσμος, ὅπως λέμε, “κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ”, αὐτό τό πονηρόν εἶναι τό φαντασιώδες κι ὁ κόσμος εἶναι ἐκεῖ.

Εἶδατε, ὅταν ἤθελε ὁ Ἀπόστολος και Εὐαγγελιστής Λουκάς να πει ὅτι ἦλθε και ἡ γυναῖκα τοῦ Βασιλιά Ἀγρίππα ἐκεῖ στή δίκη πού κάνανε γιά τόν Παῦλο ἦλθε, λέει, “ἐν φαντασία πολλῇ”. Ἦταν στολισμένη βασιλικά, μεγαλοπρεπέστατα, κι αὐτό, τό λέει φαντασία. Δέν ἦταν ἡ οὐσία, δέν ἦταν ἡ ἀλήθεια, ἦταν μιὰ φανταστική ἐμφάνιση. Κι ἐμεῖς τώρα ἀπεκδυόμαστε τήν φαντασία μέσα στήν Ἐκκλησία. Και καλούμαστε σε κάτι παράξενο, ἀπροσδόκητο γιά τόν πολύ κόσμο. Καλούμαστε να προσαρμοστοῦμε, και να ἀγαπήσουμε και να συνταφιστοῦμε μ' ἕναν κόσμο πού εἶναι χειροπιαστός, πού εἶναι στίς αἰσθήσεις μας, πού εἶναι στή σκέψη μας, στή μνήμη μας, ἀλλ' ὄχι στήν φαντασία μας. Πού μάς εἶναι δοσμένος και τόν ἀποδεχόμαστε ὡς δοσμένο, ὅπως μιὰ μάνα γεννάει ἕνα παιδί -αὐτό τῆς ἔδωσε ὁ Θεός- και τ' ἀγκαλιάζει.

Ένας έχει τόν γονιό του, αυτός είναι ο γονιός του, του είναι δοσμένος. Γι' αυτό η Έκκλησία μας προσγειώνει εκεί που κάποιοι ιδεολόγοι λένε: «Μά είναι πολύ υλιστική η Όρθοδοξία κι όλο μέ υλικά πράγματα ασχολείται». Βεβαίως, διότι αυτά έπλασε ο Θεός. Κι αυτά που δεν είναι υλικά στά χέρια μας, είναι στή μνήμη μας. Κι ο Χριστός περπάτησε στή γή κι αυτό που έχουμε τώρα είναι τό Σώμα Του και τό Αϊμα Του μέσα στο ποτήριο. Η Παναγία μας είναι τό σώμα της, τό πρόσφορο από τό όποιο κόβει ο ιερέας και κάνει τή θυσία. Κι αν δεν πέφτουν αυτά στίς αισθήσεις μας, όφειλεται στήν άδυναμία τών αισθήσεών μας. Πόσο θά κρατήσει αυτή η άδυναμία; Μέχρι τήν άνάσταση τών νεκρών. Νά, λοιπόν, η διαφορά του κόσμου από τήν Έκκλησία.

Αλλά υπάρχει μία νοθία μέσα στήν Έκκλησία. Ό πονηρός όταν στέκει απ' έξω από τούς ναούς και τρομάζει τούς ανθρώπους και τούς διώχνει νά μήν μπούν, τότε πάει μαζί τους και τούς ένοχλεί και τούς παραπλανά νά μήν μπούν μέσα στήν Έκκλησία. Αλλά, όταν κάποιοι έπιμένουν νά μπούν, τότε πάει μαζί τους και τούς ένοχλεί και τούς παραπλανά μέσα στήν Έκκλησία. Σκεφτείτε ότι όλοι οι αίρειάρχες παραπλανήθηκαν μέσα στο ιερό βήμα. Ό Θεός έχει τέτοια έμπιστοσύνη στα παλληκάρια του, που τ' αφήνει νά πειράζονται παντού και στήν προσευχή τους άκόμη. Γιατί ξέρετε ότι, όσοι είναι παλληκάρια θά νικήσουν παντού.

Έχουμε, λοιπόν τώρα, τόν πειρασμό μέσα στήν εκκλησία. Είδατε στο Έυαγγέλιο της Κυριακής τών Βαίων, πώς ο λαός τών Ιεροσολύμων, περίμενε τόν Χριστό νά έρθει; Σάν ένδοξος πολιτικός και στρατιωτικός άρχοντας μέ τίς φρουρές του μέ τά όπλα του, μέ τά άλογά του, και νά κάνει τήν θριαμβευτική είσοδο, και νά άποκαταστήσει τά χαμένα όνειρα, τά τραυματισμένα όνειρα, ενός λαού, που είχε δεχθεί τήν ιστορική κατάκτηση από τούς Έλληνες κι από τούς Ρωμαίους άργότερα και όνειρευόταν μία παγκόσμια κατάκτηση, ένα παγκόσμιο μεγαλειό. Έτσι περιμέναν τόν Χριστό. Γι' αυτό διάλεξε ένα γαϊδουράκι που μόλις και τόν σήκωνε. Αν δείτε στίς εικόνες, τά πόδια του, λές και άκουμπούν κάτω είναι τόσο μικρό.

Είναι δυνατόν ένας άρχοντας τρομερός και φοβερός, που θά κατακτήσει όλες τίς βασιλείες και θά μάς βάλει έμάς κορώνα στή γή νά βασιλεύουμε για πάντα, νά έρχεται μέ ένα τέτοιο γαϊδουράκι και μέ τό κεφάλι σκυμμένο κάτω, χωρίς νά λάμπει από άυταρέσκεια τό πρόσωπό του, αλλά γυμνός και σκεφτικός τήν ώρα που οι άλλοι τόν υποδέχονταν μέ «Ώσαννά έν τοίς ύψίστοις»; Έτσι όμως είναι η Έκκλησία μας. Η Έκκλησία δεν ήρθε για νά νικήσει τόν κόσμο, όπως νικούν οι άρχοντες, όπως νικούν οι άνθρωποι τού κοσμικού φρονήματος. Είναι η μάνα ήλθε και βρήκε τά παιδιά της νηστικά, βρώμικα, σκλαβωμένα, κακομαθημένα, διεφθαρμένα! Θαρθεϊ ν' άνοίξει πόλεμο μαζί τους η ν' άνοίξει τήν άγκαλιά της; Κι έτσι, τό κύριο χαρακτηριστικό της Έκκλησίας άπέναντι σ' αυτόν τόν κόσμο, που ζει μέ τήν άπάτη του θανάτου, είναι η ταπεινώση. Όταν νοιώσει μία μάνα τά παιδιά της σέ τέτοια κατάσταση, πρώτα-πρώτα λέει: Έγώ φταίω. Κι ύστερα λέει: Θά τά σώσω τά παιδιά μου. Κι αν από τά 100 παιδιά, που έχει, τά 5, 10 είναι τά χειρότερα, τά πιά άτακτα, τά πιά κακομαθημένα, τό μάτι πάει πρώτα σ' εκείνα. Γιατί

η Έκκλησία είναι η μάνα. Γι' αυτό, ένα από τά κύρια χαρακτηριστικά της Έκκλησίας είναι η άκατακρίσια. Δεν κρίνει τόν κόσμο. Τόν αγαπάει, τόν λυπάται, τόν συμπονεί κι αν πρέπει κάποιος κάτι νά πάθει, είτε ο Χριστός: Έγώ θά πάθω πριν απ' όλους και για όλους. Τό ίδιο λέει κι η Έκκλησία, που είναι τό Σώμα Του.

Γι' αυτό η Έκκλησία δεν κάνει τίς διαλογές, νά πει, αυτό είναι τό πιά καλό, αυτό πιά κακό, αυτό μέ συμφέρει, αυτό δεν μέ συμφέρει, τό ένα είναι προτιμώτερο, τ' άλλο είναι δευτερότερο, ποιο είναι τό χρέος μου; Έάν τό χρέος μου είναι νά ύποστώ τά χειρότερα για μένα, θά τό κάνω γιατί είναι χρέος μου κι όχι γιατί δοκιμάζω και ποιο είναι καλό και ποιο κακό. Είδατε, ο δαίμονας είπε στον Παράδεισο στους πρωτοπλάστους: «Άμα γίνετε κι έσείς θεοί θά ξέρετε ποιο είναι τό καλό και τό κακό». Μέσα στον Παράδεισο οι πρωτόπλαστοι λένε: Ό,τι μάς λέει ο Θεός αυτό κάνουμε. Τί θά πει καλό και κακό; Απ' τήν ώρα όμως που βγαίνουν από τόν Παράδεισο θά πρέπει νά πούν αυτό είναι καλό, αυτό είναι κακό. Γιατί γίνανε θεοί πλέον και όρίζουν αυτό ποιο είναι τό καλό και τό κακό. Δεν όρίζει ο Θεός.

Και πάνω σ' αυτό είναι, που όλες οι φιλοσοφίες, που άποτελούν ένα τεράστιο και σπουδαίο κεφάλαιο του πολιτισμού, είπαν τίς πιά μεγάλες άνοησίες. Σκεφτείτε τόν θείο Πλάτωνα, όπως τόν λένε. Είπε: Όλα τά σωματικά, τά υλικά πράγματα είναι κακά. Και τά ιδεατά είναι τά καλά κι όσο πάμε στα πιά ιδεατά και πιά ιδεατά, τόσο τό καλύτερο. Κι ήλθε η Έκκλησία μας και είπε: Δηλαδή, ο πειράζων που δεν είναι σωματικός είναι καλός; Κι ήλθαν σέ άμνηνία οι άθρωποι. Όχι επειδή δεν είχε μυαλό ο Πλάτωνας, είχε πιά πολύ μυαλό από όλους μας, αλλά χωρίς τό φώς, τό άληθινό...; Είναι σαν ο άνθρωπος νά έχει τέλεια μάτια, και του λέει ο όφθαλμίατρος, μέσα σ' ένα τέλειο σκοτάδι: Περπάτα. Τί θά κάνει;

Έτσι, λοιπόν, η Έκκλησία μας εισάγει τήν ταπεινώση, τό μητρικό φίλτρο άπέναντι στον κόσμο. Μά, ποιόν κόσμο αγαπάς, Έκκλησία μας; Αυτό τόν κόσμο που σέ φτύνει, αυτόν τόν κόσμο που έγκληματεί τόσο άναίσχυντα; Πού δεν πονάει κανέναν, που είναι τόσο σκληρός, που χλευάζει τόν ίδιο τό Θεό; Αυτό τόν κόσμο, που σταυρώνει τόν Χριστό; Ναι, αυτόν που βλέπετε σήμερα, ισχυροί της γής, που αφήνετε τίς σφαίρες νά σκοτώνουν. Αυτόν τόν κόσμο, τόν θεωρώ περιούσιον. Γι' αυτόν ήλθα.

Για σκεφτείτε, επάνω στο Σταυρό ο Χριστός είχε τήν μεγαλύτερη παρησία άπέναντι στον Πατέρα Του, ως άνθρωπος. Λένε οι προφήτες, «ού η άρχή έγεννήθη επί του ώμου αυτού», δηλ. η άρχή, η δύναμη, η έξουσία του Χριστού είναι αυτό που έχει στον ώμο του... Ό Σταυρός! Και πάνω στον Σταυρό μέ όλη αυτή τήν τρομερή δύναμη και παρησία συγχώρησε πρώτα τούς σταυρωτές του.

Τό συγχωρώ, δεν σημαίνει: Άντε σέ άπαλλάσσω, νά μήν πληρώσεις τίποτα, άντε φύγε. Σημαίνει, σέ αγαπώ έμπαθώς.

Για μάς, συγχώρηση δεν είναι όπως λένε πολλοί, άντε άς κάνει ό,τι θέλει, έγώ δεν θά τόν ξαναδώ. Δεν είναι έτσι. Η συγχώρηση είναι νά χωρέσω κι έγώ μαζί του, νά βρεθώ κοντά του, νά γίνω ένα μαζί του. Γι' αυτό και ο Λογγίνος ο εκατόνταρχος -τί ώραία- έγινε μάρτυρας Χριστού, αυτός που Τόν σταύρωσε.

(Συνέχεια στο έπόμενο).

ΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΝ* ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα,
πολιτικού επιστήμονος.

(β' μέρος)

Θέτουμε ένα ερώτημα με αγάπη σ' όλους εκείνους που διακηρύσσουν την έμμονή τους στην αρχαιότητα και απορρίπτουν την Όρθοδοξία, τό Βυζάντιο, την “πονεμένη Ρωμοσύνη” που λέει ο Κόντογλου, τόν Όρθόδοξο Έλληνισμό.

Όλοι μας σεβόμεθα τόν Έλληνισμό και τόν διδάσκουμε. Η Έκκλησία επανειλημμένως σέ δύσκολες στιγμές στήριξε τή γλώσσα και οί ήρωες του '21 δηλώνουν ότι από τό Ψαλτήρι και τό Όκτώηχι (δηλ. τήν Όκτώηχο ή Παρακλητική) μάθαιναν τά Έλληνικά, αλλά όλοι αυτοί που λένε μόνον Έλληνισμός και όχι Όρθοδοξία τελικά νά μās ποϋν ποιόν Έλληνισμό έννοοϋν. Ποιά είναι ή ένιαία διδασκαλία του αρχαίου έλληνισμού; Έμεις στην Έκκλησία μας μιλούμε για τήν συμφωνία των Πατέρων. Τά κείμενα τά πατερικά συμφωνοϋν στά μέγιστα σημεία, στά μεγάλα ερωτήματα τής ζωής τής πνευματικής, τής κοινωνικής. Οί αρχαίοι συγγραφείς συμφωνοϋν σέ τίποτε μεταξύ τους; Διαβάστε τόν Θουκυδίδη, Σπυδαίος διεθνολόγος και ιστορικός. Μακάρι οί διπλωμάτες μας και οί ιστορικοί νά τόν διάβαζαν καθημερινά. Ό Θουκυδίδης διδάσκει ότι τό δίκαιο του ισχυροτέρου επικρατεί. Ό αδύναμος δέν έχει λέει στόν ήλιο μοίρα. Είσαι ισχυρός; Έπιβάλλεις ό,τι θέλεις. Και ό αδύναμος, τό λέει ξεκάθαρα, μέχρι εκεί που ή αδυναμία του τό επιβάλλει πρέπει νά υποτάσσεται στους ισχυρούς. Αυτή είναι ή θεωρία του Θουκυδίδη.

Πάμε μετά στους Τραγικούς. Διαβάζουμε στην Αντιγόνη του Σοφοκλέους που λέει τά αντίθετα. Λέει ότι και άν ακόμη ό βασιλιάς ή ό γραπτός νόμος επιβάλλει νά μείνει άταφος ό νεκρός, υπάρχουν οί άγραφοι νόμοι. Έπάρχει ή συνείδηση. Έπάρχει ό Θεός, που είναι υπεράνω των άγράφων νόμων. Μιλάει για δικαιοσύνη. Δηλαδή, για τήν Δικαιοσύνη του Θεοϋ, τής συνειδήσεως. Ό Θουκυδίδης διδάσκει τά τελείως αντίθετα.

Ποίος είναι επιτέλους αυτός ό Έλληνισμός, τόν όποιο επικαλοϋνται; Άς μās ποϋν, διότι έμεις, στην Όρθόδοξη Έκκλησία αξιοποιώντας και τήν διδασκαλία των σοφών αρχαίων έλλήνων έχουμε τήν συμφωνία των Πατέρων. Θα δει κανείς τίς άπαντήσεις που είναι άγιοπνευματικές, διότι είναι πνευματοφόροι όλοι οί συγγραφείς οί Άγιοι τής Έκκλησίας μας. Ποίος είναι

αυτός ό περίφημος Έλληνισμός τόν όποιο έμεις οί Χριστιανοί βλέπουμε; Ποίος είναι αυτός; Είναι άραγε ό Θουκυδίδης, που διδάσκει ότι οί Άθηναίοι στο όνομα τής Δημοκρατίας τους, τήν όποία σεβόμαστε και τιμούμε, πήγαιναν στή Μήλο ή τήν Μυτιλήνη κι έλεγαν: “Έπειδή φύγατε από τήν Άθηναϊκή Συμμαχία, θά σφάξουμε όλους τούς άνδρες και θά πάρουμε σκλάβες τίς γυναίκες”;

Νά είμαστε ειλικρινείς. Τιμούμε τήν αρχαία Έλλάδα στο βαθμό, που τής άξιζει ή τιμή. Άλλά ποιά είναι τά διδάγματα, ποίος είναι αυτός ό ένιαίος Έλληνισμός τόν όποιο ζητοϋν οί αρχαιολάτρες; Έρωτήματα που ίσως θά άξιζε νά προσπαθήσουν νά άπαντήσουν γιατί μέ τούς καλοπροαίρετους πάντοτε θά ύπάρχει διάλογος. Τούς κακοπροαίρετους ό Θεός θά τούς κρίνει.

Η επόμενη ομάδα, ή επόμενη άποψη, που βάλει εναντίον τής Έλληνορθόδοξης παραδόσεως είναι εκείνη ή όποία επικαλείται ένα πραγματικό γεγονός, στο όποιο όμως πρέπει νά δώσουμε σωστές διαστάσεις. Είναι οί περίφημοι όπαδοί τής πολυπολιτισμικότητας.

Μπερδεμένη ή λέξη είναι μετάφραση Άμερικανικόϋ όρου. Τί σημαίνει αυτό; Μās λένε ότι: “Πάρτε το άπόφαση, τά τελευταία 100 χρόνια ίσως είχαμε συνηθίσει ότι ζούσαμε σέ μία Έλλάδα περιχαρακωμένη, κλεισμένη σέ άλλα ρεύματα, μέ μία ένθική όμοιογένεια”. Διότι μετά τό 1949-50 είχαν άπομακρυνθεί από τήν Έλλάδα άτομα, που ίσως είχαν άλλες ένθικές συνειδήσεις. “Έν πάση περιπτώσει, είχατε μάθει, για μερικές δεκαετίες, νά ζείτε μέ τό κράτος και τόν χωροφύλακα νά επιβάλλουν αυτό που λέμε Έλληνορθόδοξα ιδανικά”. Έτσι μās κατηγοροϋν. “Τώρα πάρτε το άπόφαση, μέ τήν παγκοσμιοποίηση, τά διεθνή ρεύματα, τά σύνορα πέφτουν, στην Εϋρώπη κυκλοφοροϋμε χωρίς διαβατήριο, έρχονται ιδέες από τό έξωτερικό, οί νέοι μας σπουδάζουν, μέ τό διαδίκτυο οί ιδέες κυκλοφοροϋν, δέν μποροϋμε νά μείνουμε κλεισμένοι στο καβούκι μας”.

Άρα λοιπόν θά πρέπει νά συνηθίσουμε. “Έ, νά ή μιλάτε τώρα για Έλληνορθόδοξη παράδοση γιατί τίγουμε άλλους λαούς. Τίγουμε και άνθρώπους που ζοϋν στή χώρα μας και άνήκουν σέ άλλες θρησκείες, σέ άλλα δόγματα ή σέ άλλα έθνη”.

Και έν πάση περιπτώσει, στο όνομα αυτής τής πολυπολιτισμικότητας νά καταλάβουμε ότι όλα πρέπει νά γίνουν ένα κράμα. Έντάξει, άς κρατήσουμε έμεις από τήν Όρθοδοξία ένα-δύο στοιχεία, άν είναι καλά, νά πάρουμε και λίγο από τό Ίσλάμ και από τόν Βουδισμό

* Άπομαγνητοφωνημένη όμιλία του στο Σεμινάριο Όρθόδοξο Πίστεως, που γίνεται κάθε Κυριακή στο Ένοριακό Κέντρο του Ί. Ναοϋ Άγίας Παρασκευής, του όμωνύμου προαστείου, από 11.30' π.μ. έως 1 μ.μ.

κι όλα αυτά οδηγούν βέβαια και σε πανθηροσκείες και τά σχετικά.

Δέν λέω ότι όλοι οι όπαδοί της πολυπολιτισμικότητας είναι έντεταγμένοι στην Νέα Έποχή, στην Πανθηροσκεία, αλλά στο όνομα αυτής της περίφημης πολυπολιτισμικότητας, μάς λένε, ότι θά πρέπει στά σχολεία μας νά μή διδάσκουμε τήν Έλληνική Ίστορία και τά Όρθόδοξα Θρησκευτικά μας, αλλά μιά θρησκευολογία. Νά διδάσκουμε 5 σελίδες από τήν Όρθοδοξία, 5 σελίδες από τό Ίσλάμ, 5 σελίδες από τό Βουδισμό. Έτσι θέλει ή πολυπολιτισμικότητα.

Κι επικαλούνται και τούς ταλαίπωρους μετανάστες, πού ζούν στή χώρα, ότι στό όνομα αυτών των ανθρώπων δέν μπορείς, λέει, νά μπαίνεις τώρα μέσα νά διδάσκεις Έλληνική Ίστορία. Θίγεται ό άλλος. Μπορεί νά ναι Πέρσης. Νά πεις γιά τόν Μαραθώνα; Ή γιά τούς Άβάρους; Γιά τό βασιλέα Ηράκλειο; Θά θυμώσει!

Έδω, υπάρχει μιά σύγχυση. Βεβαίως, εμείς ως Όρθόδοξοι σεβόμεθα τούς πολιτισμούς και τήν εθνική καταγωγή των άλλων λαών, αλλά σε καμιά άλλη χώρα του κόσμου ως τώρα δέν έγινε δεκτό ένα πολιτισμικό μοντέλο ή ένα πρότυπο παιδείας πού νά αρνείται τήν παράδοση, τήν ιστορία του τόπου και της πλειοψηφίας των ανθρώπων, πού ζούν στον τόπο αυτό.

Άς τό πάρουμε πρώτα απ' όλα πνευματικά. Κάθε άνθρωπος, κάθε λαός, αν δέν έχει μιά ρίζα, μιά ταυτότητα, τότε πιό εύκολα γίνεται ξρμαιο και θύμα προπαγανδών, εισβολών και γενικότερα όποιος χάνει τήν ταυτότητά του εξαφανίζεται από προσώπου της γής. Στην ιστορία μαθαίνουμε γιά λαούς όπως οί Άβαραοι, οί Χετταίοι. Τούς βλέπετε σήμερα; Χάθηκαν γιατί χάσανε τήν ταυτότητά τους, χάσανε τήν εθνική τους ύπόσταση. Θέλουμε κάτι τέτοιο νά γίνουμε; Όχι. Ακόμη, θά θυμήσω κι από τή φύση. Υπάρχει δένδρο χωρίς ρίζες; Μπορεί ένα δένδρο νά βγάλει χυμούς αν δέν τραφεϊ από τίς ρίζες του; Οί ρίζες δέν μπορούν νά πάρουν από τά γειτονικά δένδρα. Από τίς δικές του ρίζες θά πάρει κάθε δένδρο γιά νά βγάλει χυμούς.

Πάμε στό Ευαγγέλιό μας. Πρίν από μερικές Κυριακές διαβάσαμε στό Ευαγγέλιο του Σπορέως και λέει εκεί μέσα ό Χριστός γιά κάποιους πού δέχονται επιφανειακά τό λόγο του Θεου, αλλά τόν ξεχνούν. Λέει, “οὐκ ἔχουσι ρίζαν ἐν ἑαυτοῖς”. Δέν ἔχουν ρίζες. Ρίζες γιά τό πνευματικό μήνυμα, γιά τήν Χριστιανική Διδασκαλία, αλλά και γενικότερα. Αυτό ἄς τό ἐπεκτείνουμε. Αν δέν ἔχεις ρίζες, αν δέν ἀκουμπᾶς κάπου, πῶς θά ἀξιοποιήσεις ό,τιδήποτε καλό μαθαίνεις; Εἴτε τή διδασκαλία τή χριστιανική, εἴτε ό,τι ἄλλο ὑπάρχει στήν Παιδεία μας; Η πολυπολιτισμικότητα θέλει κοινωνίες και λαούς χωρίς ρίζες. Νά ἀποκοποῦμε ἀπό τίς ρίζες και νά εἴμαστε ένα παράθυρο ἀνοικτό σε όποιον ἄνεμο φυσάει και μάς φέρνει ό,τι ιδέες ἔλθουν, πού πολλές φορές και οί ιδέες αυτές είναι ἀδοκίμαστες.

Και ἐρωτῶ, πού πέτυχε ή πολυπολιτισμικότητα; Καμιά κοινωνία στον κόσμο δέν εφαρμόζει αυτό τό πρότυπο πού μάς προβάλλουν οί όπαδοί της πολυπολιτισμικότητας. Ότι πρέπει νά ξεχάσουμε τήν Όρθόδοξη

Παράδοση και νά διδάσκουμε λίγο απ' όλα. Έναν ἀχαρμά, πού λέει ό λαός μας, μήπως θιγούν οί ἄλλοι, γιά νά γίνουμε μοντέρνοι. Η Αμερική -γιατί αυτήν προβάλλουν ως πρότυπο πολυπολιτισμικότητας-, πρώτα απ' όλα φτιάχτηκε τά τελευταία 200 χρόνια. Δέν είναι ίδια ή ιστορία της με τή δική μας τήν κοινωνία. Τά τελευταία 200 χρόνια... Και δέν ήταν ένα ἔθνος συγκεκριμένο. Ήταν πάρα πολλοί λαοί και ό καθένας κάτι συνεισφέρει. Φυσικό είναι, λοιπόν, νά είναι ένα μωσαϊκό. Αλλά και πάλι. Γιά δές ἐπάνω στό δολλάριο, στό νόμισμά τους, λέει: “In God we trust” (πιστεύουμε στον Θεό). Δέν βγήκε κανείς νά πει: Έδω ἔχουμε και ἄθεους, ἔχουμε πάρα πολλές ομάδες, αἱρέσεις, κ.λπ. Όχι. Λέει, πιστεύουμε στό Θεό κι επίσης, όποιος -και ό τελευταῖος κυβερνήτης μιάς πολιτείας- όμιλεϊ στήν TV -πόσο μάλλον βουλευτής ή γερουσιαστής-, ἔχει πίσω τήν ἀμερικανική Σημαία.

Δέν εἶπαν, λοιπόν, ότι ἀρνοῦνται τίς ρίζες του τόπου τους. Έχουν μιά ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία, γύρω ἀπό ό,τι πιστεύει κανείς: Πατρίδα, θρησκεία κι ό,τι ἄλλο κι ό καθένας, πού πάει στή χώρα αυτή πρέπει σε όρισμένα βασικά νά προσαρμοσθεῖ. Δέν μπορείς νά ἀποστεις της κυριαρχούσης ἰδεολογίας. Υπάρχει μιά κυρίαρχη ἰδεολογία τήν όποία πρέπει νά σεβασαι γιά νά πάρεις τήν ἀμερικανική ὑπηκοότητα. Υπάρχει λοιπόν σεβασμός στις ἐπιμέρους ταυτότητες, αλλά ὑπάρχει ή κρατοῦσα εθνική ἰδεολογία. Αν δέν τή σεβαστεῖς, ἀποβάλλεσαι ἀπό τό σῶμα ή πᾶς στό περιθώριο, σε ξεχνᾶνε όλοι ή φεύγεις ἀπό τήν Αμερική. Η ίδια ή Αμερική πού τήν ἔχουν ως πρότυπο οί όπαδοί της πολυπολιτισμικότητας, τήν ἐπομένη της 11ης Σεπτεμβρίου ἔβαλε ένα μέτρο και εἶπε: “Όποιος ἀλλοδαπός θέλει νά πάρει visa γιά νά μπει στήν Αμερική θά δηλώνει τό θρήσκευμά του” (θυμηθεῖτε ότι κάποιοι μάς κατηγορήσαν στήν Ελλάδα γιά δήλωση θρησκευματος). Και μάλιστα ότι όσοι δηλώσουν μουσουλμάνοι θά περιμένουν 4-5 μήνες γιά νά δοῦν αν θά τούςβάλουν στήν Αμερική.

Δέν λέω πῶς όλα τά μέτρα τά αὐστηρά, πού λαμβάνονται είναι παραδεκτά. Μπορεί νά είναι και παραβάσεις ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Τό λέω ὁμως με τήν ἔννοια ότι κι ή Αμερική, πού τή θεωροῦν πρότυπο πολυπολιτισμικότητας ἔχει κάποιες βασικές ἀρχές ἀπό τή δική της παράδοση ή ἀπό αυτή πού ἔφτιαξε ως παράδοση και εθνική ταυτότητα.

Πάμε στήν Εὐρώπη. Η Γαλλία ἔχει μερικά ἑκατομμύρια Μουσουλμάνους κι ἔχει και ἄλλα θρησκευματα. Κι ὁμως εἶδατε; Στό σχολεῖο, λέει ἔξω ό φερετζές. Δέχομαι τόν Μουσουλμάνο, ό Γάλλος πολίτης μπορεῖ νά είναι Μουσουλμάνος, νά ψηφίζει, νά ἐκλέγεται, αλλά ή ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία περί θρησκείας, περί πατρίδος, περί ταυτότητας είναι σεβαστή. Έχει ή Γαλλία όρισμένες ἀρχές. Έδω δέ θά ἔχετε φερετζέ. Γιατί ἔδω ἔτσι είναι ή πλειοψηφία. Έμεῖς ἔτσι πιστεύουμε. Μετά τή Γαλλική Έπανάσταση ἔχουμε κάποιες ἀρχές.

Πήγε ό Πρόεδρος της Γαλλίας, Ζάκ Σιράκ, πρίν ένα χρόνο σε έναν ποδοσφαιρικό ἀγώνα κι ἄκουσε κάποιους χούλιγκανς, κάποιους ἀνεγκέφαλους νά δυσφημοῦν, νά γλευάζουν τόν Έθνικό Ύμνο της Γαλλίας, ση-

κώθηκε από τό πρώτο λεπτό καί ἔφυγε ἀπό τόν ἀγώνα ἐπιδεικτικά, καί πήγε στή Γερουσία καί ζήτησε νά γίνει ποινικό ἀδίκημα ἢ προσβολή τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καί τῆς Σημαίας καί τῶν Συμβόλων. Ναι, σεβασμός λέει, βεβαίως. Μπορεῖ νά βγάλει Ἀλγερινῆς καταγωγῆς βουλευτή, καί ἡ ἐθνική τους ομάδα ποδοσφαίρου ἢ μισή εἶναι ἄλγερινῆς ἢ ἀφρικανικῆς καταγωγῆς, καί τούς τιμοῦν καί καλά κάνουν. Ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ εἶναι. Ἀλλά στό σχολεῖο, στήν πολιτεία, στούς νόμους ὑπάρχει μιά κρατοῦσα ἰδεολογία, μιά ἀποψη, μιά ἐθνική ταυτότητα. Ὅποια εἶναι. Αὐτή ἡ ταυτότητα πού θέλουν οἱ πλειοψηφοῦντες. Αὐτοί πού ἀγωνίστηκαν νά φτιάξουν τή Γαλλία ὅπως τή φτιάξαν.

Κι ἡ Γερμανία ἔχει Τούρκους μετανάστες. Κι Ἑλλήνες ἔχει. Τώρα πλέον οἱ Ἑλληνες δέν θεωροῦνται καί 100% ξένοι γιατί εἴμαστε μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσῆς κι ἔχουμε μιά μεταχείριση Εὐρωπαϊοῦ Πολίτη. Ἀλλά, ἔχει μουσουλμάνους πολλούς. Γιά νά πάρεις ὁμως τή Γερμανική ὑπηκοότητα πρέπει νά δώσεις ἐξετάσεις στά Γερμανικά.

Ζεῖς σέ μιά χώρα. Σέβασαι τήν Ἱστορία καί τόν πολιτισμό αὐτῆς τῆς χώρας; Πῶς θέλεις νά μετάσχεις σέ μιά κοινωνία ἄν δέν σέβασαι τίς ἀρχές καί τίς παραδόσεις τῆς πληοψηφίας.

Γιά νά πάμε στό ἀντίστροφο. Μιά φορά ἔγινε προσπάθεια νά λειτουργήσει αὐτό πού μᾶς προτείνουν ὀρισμένοι, αὐτό τό πολυπολιτισμικό μοντέλο. Δηλαδή, ἡ κοινωνία νά μὴν ἔχει κυριαρχοῦσα ἀποψη περί Ἐθνικῆς Ταυτότητος ἀλλά νά ἔχει πέντε ἕξι διαφορετικῆς καί κατέληξε σέ σφαγή στό Λίβανο.

Στό Λίβανο μετά τό 1945, ὅταν οἱ Γάλλοι ἄφησαν τή χώρα αὐτή, πού τήν εἶχαν ὡς ἀποικία, ἔκαναν ἕνα Σύνταγμα πού νόμισαν ὅτι θά ἐκφράζει ὅλους τούς τοπικούς πληθυσμούς -Μουσουλμάνους Σουννίτες, Μουσουλμάνους Σιήτες, Ὀρθόδοξους Χριστιανούς, Ἀρμένιους καί Μουσουλμάνους Καθολικούς, τούς λεγόμενους Μαρωνίτες-. Καί τά μοίραζε τό Σύνταγμα: Δύο Ὑπουργεῖα ὁ ἕνας, δύο ὁ ἄλλος, 3 ὁ ἄλλος. Αὐτός θάχει τόν Πρόεδρο, αὐτός τόν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς, Ἀρχηγός Στρατοῦ ἀπό τή μιά, ὑπαρχηγός ἀπό τή ἄλλη, κ.λπ. κ.λπ. Ὑποτίθεται, ἰδανικό, πρότυπο πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας. Ποῦ κατέληξε; Ἐσφαγιάζοντο μεταξύ τους ἐπί 10 χρόνια! Δέν λειτουργεῖ. Δέν λειτουργεῖ κοινωνία χωρίς μιά ἐπικρατοῦσα Ἐθνικοθρησκευτική καί ἱστορική ταυτότητα. Πρέπει νά ὑπάρχει πάντοτε ἕνας συνεκτικός ἰστός, μιά παράδοση τήν ὁποία σέβεται ἢ πλειοψηφία μέ ἀνεκτικότητα, ἀνοχή, βεβαίως, πρὸς τίς μειοψηφίες.

Πουθενά δέν λειτουργεῖ ὡς τώρα τό μοντέλο πού μᾶς προτείνουν οἱ ὁπαδοί τῆς πολυπολιτισμικότητας. Πουθενά δέν λειτουργεῖ ὡς χώρα ἡ ὁποία νά διδάσκει θρησκευτικά "λίγο ἀπ' ὅλα". Ἡ δέν διδάσκουν καθόλου, ὅπως στή Γαλλία. Ἡ ὅπου διδάσκουν, Ἰσπανία, Ἰταλία, Δανία, Σουηδία διδάσκουν τό θρήσκευμα πού ἐπικρατεῖ στή χώρα αὐτή, διότι καί ἡ παιδαγωγική λέει, ὅτι πρῶτα πρέπει νά γνωρίζεις τό Θεό μέσα ἀπό τή πίστη τῶν γονέων σου καί στή συνέχεια ὅταν ὠριμάσεις κάνε τίς ἐπιλογές σου. Μπορεῖ νά διαβάσεις κι

ἄλλα βιβλία ἢ νά σοῦ ποῦν καί γι' ἄλλα θρησκευτάματα. Πουθενά δέν λειτουργεῖ αὐτό πού μᾶς προτείνουν ὡς πολυπολιτισμικό μοντέλο. Ὅπου τό προσπάθησαν, σφαγιάστηκαν μεταξύ τους.

Καί τέλος, ἡ 3η ἔνσταση, ἐναντίον τῆς Ἑλληνορθόδοξου παραδόσεως, εἶναι ὁ κακῶς ἐννοούμενος Εὐρωπαϊσμός. Μᾶς λένε ὅτι ἡ Εὐρώπη ἐπιβάλλει τό ἕνα, ἡ Εὐρώπη ἐπιβάλλει τό ἄλλο. Λυποῦμαι ἀλλά οἱ περισσότεροι πού χρησιμοποιοῦν τό ὄνομα τῆς Εὐρώπης γιά νά χτυπήσουν τήν παράδοσή μας, κάνουν ζημιά στήν ἴδια τήν Εὐρώπη. Κάνουν ἀντιπαθητική τήν Εὐρώπη στό λαό μας γιά πράγματα πού ἡ Εὐρώπη δέν ἔχει ζητήσει. Θυμίζω τίς ταυτότητες. Μᾶς ἔλεγαν, ὅτι ἡ Εὐρώπη ἀπαιτεῖ νά φύγει ἀπό τίς ταυτότητες τό θρήσκευμα, νά φύγει ἡ ἐθνικότητα, νά φύγει τό ἀποτύπωμα. Ἡ ἴδια ἡ Εὐρώπη σέ ἕνα μῆνα μέσα ἐπανάφερε τήν ἐθνικότητα ὑποχρεωτικά καί τώρα ἡ Εὐρώπη, θά τό διαβάσατε, θά ἐπαναφέρει τό δακτυλικό ἀποτύπωμα. Ἄρα ψέματα ἦταν. Καμία Εὐρώπη δέ ζητοῦσε νά φύγουν ὅλα αὐτά. Ἐσωτερικῆς προελεύσεως ἦταν, ἀπό τούς διάφορους ὁπαδούς ἑνός διαφωτισμοῦ ἀντικλησιαστικοῦ τύπου. Ἡ Εὐρώπη ἐπιτρέπει σέ κάθε λαό νά διατηρεῖ τήν ἐθνική του ταυτότητα. Βεβαίως δέν εἶναι παράδεισος. Τό ἔχουμε ξαναπεῖ. Οὔτε εἶναι μπαμπούλας. Ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἐνωμένη Εὐρώπη εἶναι ἕνας χώρος ἀγῶνων. Προσπαθεῖ νά διασώσει ὅ,τι μπορεῖς ἀπό τά ἐθνικά σου συμφέροντα καί νά τά προβάλεις ὅσο γίνεται. Ἀλλά σέ λεπτά θέματα τό ὑπό συζήτηση Εὐρωσύνταγμα τρεῖς φορές ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἡ Εὐρώπη σέβεται τήν ἐθνική καί πολιτισμική ταυτότητα κάθε λαοῦ.

Δέν ἐπέβαλε κανεῖς στούς Ἰσπανούς νά ἀλλάξουν τήν περισπωμένη πού ἔχουν στό γράμμα N. Δέν ἐπέβαλε κανεῖς στούς Ἰρλανδοῦς νά ἀλλάξουν τή διγλωσσία πού ἔχουν, νά μιλοῦν καί Ἀγγλικά καί τά παλιά Κέλτικα.

Ὅχι μόνον δέν ἐπέβαλε κανεῖς σέ λαούς νά ἀλλάξουν τήν παράδοσή τους ἀλλά ἀντιθέτως πρὶν ἀπό 2 ἑβδομάδες, θά τό εἶδατε στήν τηλεόραση, σέ ἐποχή Ἐνωμένης Εὐρώπης, ἐποχή παγκοσμιοποίησης λειτουργεῖ καί πάλι τό Σκωτσέζικο κοινοβούλιο, μετά ἀπό 300 χρόνια. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Ἔθνους, τῆς Πατρίδος, τῆς Ἱστορίας δέν καταργεῖται μέσα στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη, ἄν τό θέλεις ἐσύ. Οἱ Σκωτσέζοι ἀγωνίστηκαν ἐπί αἰῶνες νά μὴν ἀνήκουν στή Βρετανία. Κάποια στιγμή ὑπετάγησαν, ἀποφάσισαν νά ἀνήκουν μέν στή Βρετανία, ἀλλά ἔχουν τήν δική τους ἐθνική ποδοσφαιρική ομάδα, τή δική τους σημαία καί ἐδῶ πρὶν δύο ἑβδομάδες ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας πῆγε καί ἐπανίδρυσε τό κοινοβούλιο τῆς Σκωτίας.

Ἄρα λοιπόν σέ μιά ἐποχή πλήρους ἐξευρωπαϊσμοῦ τῶν κοινωνιῶν, τά ἔθνη, ἄν θέλουν νά κρατήσουν τήν παράδοσή τους, τήν διατηροῦν. Ἐπίσης στό θέμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω κι ἄν ὑπάρχει μιά παρερμηνεία, σέ κάποιες φράσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος -καί θά δοῦμε πῶς ἐρμηνεύονται, ἐγώ κρατῶ τή θετική ἐρμηνεία-. Λέει ξεκάθαρα ποιόν ρόλο θά παίξει ἡ Ἐκκλησία ἢ ἡ ὁποιαδήποτε θρησκευτική ὁμολογία μέσα σέ μιά χώρα. Δέν θά παρεμβεῖ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση,

«Η ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ ΤΑΞΗ» 1975

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Τό κυβερνῶν σῶμα τῆς ἐταιρίας «Σκοπιά» προφήτευσε τό τέλος τοῦ κόσμου γιά τό ἔτος 1975. Δέν εἶναι κάτι καινούργιο. Ἐπανειλημμένα καί πρὶν τό 1975, ἀκόμη κι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρῶσσελ, εἶχαν ἐξαγγελθεῖ πολλές καί ποικίλες χρονολογίες γιά τό «τέλος τοῦ παρόντος κόσμου».

Ἡ ἱστορία φανέρωσε τόν ψευδοπροφήτη. Οἱ «ἄρχοντες» τῆς «Σκοπιάς» ὅμως δέν διδάχθηκαν ἀπό τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος κι ἔτσι ἔφθασαν καί στό 1975,

γιά τό ὁποῖο, δέκα περίπου χρόνια πρὶν, εἶχαν ἀρχίσει τίς ἐξαγγελίες.

Πραγματικός βομβαρδισμός, μέσω τῶν διαφόρων ἐντύπων τῆς ἐταιρίας. Οἱ ὁπαδοί ζοῦσαν μεταξύ προσμονῆς τῆς «Χιλιετοῦς Βασιλείας στή γῆ» καί πανικοῦ, ὥστε νά προφθάσουν, μέχρι τό «τέλος τοῦ παρόντος κόσμου», νά εἶναι συνεπείς στά ἐντάλματα τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου». Εἶχαν γράψει:

-1966 «*Ζωή Αἰῶνια στήν Ἐλευθερία τῶν Γιῶν*

δέν θᾶρθει ποτέ ἡ Εὐρώπη νά σοῦ πει βγάλε ἀπό τό Σύνταγμά σου τήν Ἐκκλησία ἢ τήν Ὁρθοδοξία ἢ ὅ,τι-δήποτε ἄλλο. Τό ἀφήνει στά ἐθνικά Σύντάγματα καί τὰ ἐθνικά Κοινοβούλια. Εἶναι ξεκάθαρο, ἔγινε δεκτό, ἄν καί προσπάθησαν κάποιοι ἀθεϊστές νά τό βγάλουν, ὅτι τό νομικό καθεστῶς τῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν εἶναι θέμα κάθε λαοῦ.

Τό Ἐθνικό Δίκαιο κάθε χώρας. Ποιός φτιάχνει τό δίκαιο κάθε χώρας; Οἱ βουλευτές, πού ἐμεῖς ψηφίζουμε. Λέει, δηλαδή, ὅτι μόνο ἄν οἱ Ἕλληνες -ὁ λαός καί οἱ βουλευτές τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ- θέλουν νά ἀπομακρύνουν τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν κοινωνία καί τήν πολιτιστική ζωή, θά γίνει αὐτό. Ἡ Εὐρώπη δέν παρεμβαίνει σέ κανέναν λαό νά τοῦ πει τί θρησκεία θά ἔχει ἢ τί θρησκευτικά θά διδάξει.

Ἐπίσης στό θέμα τῆς οἰκογένειας γίνεται συζήτηση. Καί στήν Ἀμερική ἔγινε διάλογος στίς τελευταῖες ἐκλογές περὶ γάμου ὁμοφιλοφύλων. Ὅριζει ξεκάθαρα τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα: Τό τί σημαίνει οἰκογένεια, δέν θά τό πει ἡ Εὐρώπη. Διότι, ἄλλο εἶναι γιά τούς Ὁλλανδούς, ἄλλο εἶναι γιά τούς Ἕλληνες καί τούς Ἰταλούς, ἄλλο γιά ἄλλους λαούς. Ἐπομένως τόν ὀρισμό τοῦ τί εἶναι οἰκογένεια καί τίς συνέπειες -νομικές, κοινωνικές- θά τούς ὀρίσει κάθε χώρα μόνη της. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι Ὁρθόδοξη, ἡ Ἰρλανδία εἶναι καθολική, ἡ Γαλλία εἶναι ἀθεϊστική. Ἡ Ὁλλανδία νόμιζε ὅτι εἶναι πολυπολιτισμική, ἀλλά κι αὐτό ἀμφισβητεῖται.

Τό πῶς κάθε λαός βλέπει τήν παράδοσή του στά θέματα αὐτά εἶναι δική του ὑπόθεση. Αὐτά λέγονται, ὄχι γιατί ἡ Εὐρώπη εἶναι ὁ παράδεισος, πού θά ῥθεῖ νά μᾶς πει μόνον καλά. Θά ἔρθουν καί κάποια νομοθετήματα πού θά ἔχουν προβλήματα. Ἦρθαν κατά καιροῦς... Ἀλλά τό σημεῖο κλειδί εἶναι ἡ δική μας κοινωνία: ποιά στάση ἔχει; Τί μηνύματα δίνουμε μέσω ἀντιπροσώπων μας, τοῦ Ἐθνικοῦ ἢ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου; Τί μηνύματα δίνουμε στά παιδιά μας; Τί νεολαία φτιάχνουμε γιά τό αὔριο, πού θά εἶναι οἱ μελλοντικοί κυβερνήτες καί νομοθέτες τῆς χώρας;

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ Ἐλληνορθόδοξή μας παράδοση ὅπως τήν νοοῦμε, μέ τήν ἔννοια τοῦ Ἑλληνισμοῦ τήν πνευματική, τήν οἰκουμενική, μακριά ἀπό κάθε φυλετισμό, μακριά ἀπό κάθε ρατσισμό, ἡ Ἐλληνορθόδοξη αὐτή παράδοση μπορεῖ κάλλιστα νά βγάξει κι ἄλλους χυμούς κι ἄλλους καρπούς, ἄν κρατήσουμε τίς ρίζες μας.

Δέν ἀγνοοῦμε τά ρεύματα τῆς ἐποχῆς, σεβόμεθα τίς ἀντίθετες ἀπόψεις, πᾶμε εἰλικρινά γιά διάλογο, ὅταν ὑπάρχει καλοπροαίρετη ἀποδοχή. Κι ὅταν δέν ὑπάρχει καλοπροαίρετη ἀποδοχή, ἀκολουθοῦμε τό τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ». Γιά τόν αἰρετικό ἄνθρωπο, μετά τήν δεύτερη νουθεσία, θά κάνουμε τό Σταυρό μας καί θά προχωροῦμε. Σημασία ἔχει ἐμεῖς νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό μας καί τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τά καιρία ἐθνικά θέματα, τώρα μάλιστα, πού ὅλοι ἔχουμε στόν νοῦ μας τήν ἀναγνώριση τῆς Μακεδονίας, τῆς ψεύτικης, μέ τό ὄνομα Μακεδονία, πού κανονικά θά ἔπρεπε νά ἔχουμε πιέσει πολύ περισσότερο ἐδῶ καί πολύ καιρό ἐμεῖς, καί δέν πιέσαμε.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει κι ἐκεῖ ἰσχύει πάλι τό ἴδιο. Ἐμεῖς, τί κάνουμε; Ἐμεῖς, τί θά κάνουμε; Ἡ Ἀμερική εἶχε αὐτά τά συμφέροντα, ἡ Ἀγγλία μπορεῖ νά εἶχε ἄλλα. Ἐμεῖς, ἔχουμε τήν πίστη στόν ἑαυτό μας; Ἔχουμε τό πείσμα; Ἔχουμε τήν ἐπιμονή; Ἀντέξαμε 500 χρόνια δουλεῖα -εἰδικά στή Μακεδονία. Ἄν ἔχουμε πίστη στόν ἑαυτό μας καί συνείδηση Ἐλληνορθόδοξου ταυτότητος, θά ἀντέξουμε, θά ἐπιμείνουμε, ἔστω κι ἄν ὑπάρχουν συμφέροντα ἢ δυνάμεις πού ἀντιστρατεύονται αὐτά τά ὁποῖα πιστεύουμε. Ὁ Ἅγιος Κοσμάς, ὁ Αἰτωλός, μᾶς ἔλεγε, ὅτι δύο πράγματα δέν πρέπει ποτέ νά παραδώσουμε. «Χριστός καί Ψυχή σᾶς χρειάζεται», λέει. Ἀρκεῖ νά μή παραδώσετε αὐτά. Διότι ὅλα τ' ἄλλα κι ἄν τά χάσετε, μέ αὐτά τά δύο, θά ἔχετε πνευματικούς θησαυρούς. Εἶναι, λοιπόν, στό χέρι μας, ἄν ἐμεῖς τά παραδώσουμε ἢ ἄν θά τά κρατήσουμε μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ!

τοῦ Θεοῦ», σελ. 28-29: «Σ' αὐτόν τόν εἰκοστό αἰώνα ἔχει ἐπιτελεσθεῖ μιὰ ἀνεξάρτητη μελέτη, ἡ ὁποία δέν ἀκολουθεῖ τυφλά κάποιους παραδοσιακοὺς χρονολογικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ὁ χρονολογικός πίνακας πού δημοσιεύουμε, ὁ ὁποῖος προκύπτει ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνεξάρτητη μελέτη, τοποθετεῖ χρονολογικά τὴ δημιουργία τοῦ Ἀδάμ στό ἔτος 4.026 π.Χ. Σύμφωνα μ' αὐτὴν τὴν ἀξιόπιστη βιβλική χρονολογία, **τό ἔτος 1975 μ.Χ. θά λήξουν ἕξι χιλιάδες χρόνια ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος ἡ δέ ἑβδόμη περίοδος χιλίων ἐτῶν ἀνθρώπινης ἱστορίας θ' ἀρχίσει τό Φθινόπωρο τοῦ ἔτους ἐκείνου**» (Υπογραμμισμένη δική μας).

-1969 «**ΞΥΠΝΑ**», 8-3-69, σελ. 15: «**6.000 ΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΤΟ 1975**».

-Τά ἐπακόλουθα αὐτῆς τῆς «προφητείας» ἦταν θλιβερά γιά τούς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά».

Ἀπό τό βιβλίό τοῦ Ρέιμοντ Φράντζ «**Κρίση συνείδησης**» σελ. 248, παραθέτουμε πῶς κάτω μερικά ἀποσπάσματα γιά τὴν νέα αὐτὴ «προφητεία» καί γιά τίς ἐπιδράσεις στή ζωὴ τῶν ὁπαδῶν:

«Ὅλες αὐτές οἱ δηλώσεις σαφῶς ἀποσκοποῦσαν στο να θεράνουν καὶ να δυναμώσουν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν προσδοκία. Δεν ἀποσκοποῦσαν στο να καταπραΰνουν ἢ να ἀποδυναμώσουν καὶ να χαλιναγωγήσουν ἕνα πνεῦμα ἐξημένης ἀναμονῆς... Ἦδη ἀπὸ το ξεκίνημά της, ἡ ἱστορία της ἦταν ἱστορία ἀνάπτυξης τῶν ἐλπίδων τῶν ἀνθρώπων σε ὀρισμένες ἡμερομηνίες, μόνο καὶ μόνο γιὰ να παρῆλθουν αὐτές οἱ ἡμερομηνίες καὶ ἐλπίδα να μὴ ἐκπληρωθεῖ».

Σελ. 249: «Πῶς θα μπορούσε ἕνας “πιστός καὶ φρόνιμος δούλος” να πει πιθανόν κάτι τέτοιο -δηλαδή, ουσιαστικά, να πει ναι, “εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι ὁ Κύριός μου το εἶπε αὐτό, ἀλλὰ μὴ δίνετε μεγάλη σημασία στα λόγια του ἀντίθετα συνειδητοποιεῖστε ὅτι αὐτό που ἐγώ σας λέω πρέπει να λειτουργεῖ ὡς ἡ κατευθυντήρια δύναμη στή ζωὴ σας”».

-Ἐωσφορική ἢ ἔπαρση τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» στήν προσπάθεια νά θέσει τόν θρόνο του ὑπεράνω τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου. Ἡ αὐθεντία τὴν ὁποία προβάλλει, ὁ ἀπολυταρχικός τρόπος μὲ τόν ὁποῖο μεταχειρίζεται τούς ὁπαδούς του, ἐπιβάλλοντας τόν ἑαυτόν του σάν τόν μοναδικό «σωτήρα» κάνει ἐμφανές καί τό μέγεθος τῆς ἐπικινδυνότητάς του.

Σελ 250: «Το φύλλο της “**Διακονίας τῆς Βασιλείας**” του Μαΐου του 1974 ἀφοῦ ἀναφερόταν στο “**βραχὺ χρόνο**” που ἀπέμενε ἔλεγε: **Ακούμε ἐκθέσεις γιὰ ἀδελφούς οἱ ὁποῖοι πωλοῦν τα σπίτια καὶ τὴν περιουσία τους καὶ σχεδιάζουν να περάσουν τις ὑπόλοιπες μέρες τους σ' αὐτό το παλαιὸ σύστημα στήν υπηρεσία σκαπανέα. Ἀσφαλῶς, αὐτὸς εἶναι ἕνας ωραῖος τρόπος να δαπανῆσει κανεὶς το βραχὺ χρόνο που ἀπομένει μέχρι τέλος του πονηροῦ κόσμου. Ἀρκετοὶ μάρτυρες ἐπράξαν αὐτὸ ἀκριβῶς. Μερικοὶ πούλησαν τις ἐπιχειρήσεις τους, ἐγκατέλειψαν τις δουλειές τους, πούλησαν σπίτια καὶ ἀγροκτῆματα καὶ μαζί με τις συζύγους καὶ**

τα παιδιά τους μετέβησαν σε ἄλλες περιοχές γιὰ να υπηρετήσουν ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνάγκη ἦταν μεγαλύτερη, υπολογίζοντας ὅτι τα χρηματικά τους κεφάλαια θα ἐπαρκούσαν γιὰ να περάσουν μέχρι το 1975. Μερικοὶ **ἀνέβαλαν χειρουργικές ἐπεμβάσεις** με τὴν ἐλπίδα ὅτι με τὴν ἐναρξὴ τῆς χιλιετηρίδας θα ἐξαλείφονταν αὐτὴ ἡ ἀνάγκη.

Ὅταν το 1975 παρήλθε καὶ τα κεφάλαιά τους ἐξαντλήθηκαν, ἡ υγεία τους χειροτέρευε σοβαρά, ἔπρεπε τώρα να προσπαθήσουν ν' ἀνταπεξέλθουν τὴ σκληρὴ πραγματικότητα καὶ να ἀνασυγκροτηθοῦν ὅπως μπορούσαν» (οἱ ὑπογραμμισμένες δικές μας).

-Ἡ «Σκοπία», λοιπόν, ἀποδεικνύεται στίς προφητείες τῆς ψευδοπροφήτης. Βέβαια, αὐτὸ εἶναι κάτι πού ἀφορᾷ στήν ἀξιοπιστία της, πού ὅμως δείχνει νά μὴ τὴν ἀπασχολεῖ καί νά μὴ τοῦ δίνει καμμία σημασία. Ἡ «Σκοπία» εἶναι ἐπιχείρηση καί στό ἐμπόριο ὑπάρχουν διακυμάνσεις, ἀρκεῖ στήν συνέχεια νά αὐξάνονται τὰ κέρδη. Σέ τοῦτο εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένη. Τό σοβαρό καί τραγικό εἶναι τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀδίστακτης τακτικῆς τῆς ἐταιρίας καί τῶν ἐπιπτώσεων στή ζωὴ τῶν θυμάτων της. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀναλγησία τοῦ «δούλου» πρὸς τούς ὁπαδούς του, ὅμως οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς πραγματικότητας ὅπως τίς παρουσιάζει ὁ Ρ. Φράντζ, ἕνας ἄνθρωπος μέσα ἀπὸ τό σῶμα τοῦ «δούλου», δίνουν μιὰ ἄλλη διάσταση στό ὄλο πρόβλημα.

Σελ. 253-254: «Τό 1975 παρήλθε ὅπως εἶχε παρῆλθε το 1881, το 1914, το 1918, το 1920, 1925 καθὼς καὶ τα πρῶτα χρόνια μετὰ το 1940. Αἰσθανόμουν ὅτι το πραγματικὸ θέμα πῆγαινε πολὺ πιο πέρα ἀπὸ το ἀν κάποιος εἶναι ἀκριβῆς ἢ ἀνακριβῆς... Μου φαινόταν ὅτι ὁ πραγματικὸ σπυδαῖος παράγοντας εἶναι το πῶς τέτοιες προρρήσεις τελικὰ ἀντανακλοῦν στο Θεὸ καὶ στο Λόγο του.

Ὅταν ἄνθρωποι διατυπώνουν τέτοιες προρρήσεις καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι το κάνουν με βάση τὴ Βίβλο, ὅταν γ' αὐτές τις προρρήσεις διαμορφώνουν ἐπιχειρηματολογία ἀπὸ τὴ Βίβλο καί ὑποστηρίζουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι ὁ ἀγωγὸς “ἐπικοινωνίας τοῦ Θεοῦ” τότε ποιὸ εἶναι το ἀποτέλεσμα, ὅταν οἱ προρρήσεις τους ἀποδείχονται ψευδεῖς; Μήπως κάτι τέτοιο τιμᾷ το Θεὸ καὶ οἰκοδομεῖ πίστη σ' αὐτόν καὶ στήν ἀξιοπιστία του Λόγου του; Ἡ μήπως το ἀποτέλεσμα εἶναι το ἀντίθετο. Στὴ σελίδα 632 “Ἡ Σκοπία” τῆς 15^{ης} Οκτωβρίου 1976 ἀναγράφει: “Ἴσως μερικοὶ που υπηρετοῦσαν το Θεὸ, ἔχουν διαμορφώσει τὴ ζωὴ τους σύμφωνα με μιὰ ἐσφαλμένη ἀποψη σχετικά με το τι θα συμβεῖ σε μιὰ ὀρισμένη χρονολογία ἢ σ' ἕνα ὀρισμένο ἔτος”. Ἀντὶ ν' ἀναλάβει τις ευθύνες της, ἡ Σκοπία ἐπιρρίπτει στους ἀναγνώστες της τὴν ευθύνῃ γιὰ τὴν “ἐσφαλμένη ἀποψη” ἀποδίδει σ' αὐτούς τὴν δικὴ τῆς πρωταρχικὴ ευθύνῃ ὅτι νόμισαν “ὅτι ἡ βιβλικὴ μέτρηση του χρόνου ἀποκαλύπτει μιὰ ἰδιαίτερη χρονολογία” λες καὶ δὲν ἦταν ἡ Σκοπία ἐκεῖνη που ἀπὸ το 1968 ἀρχισε νὰ προσδίδει σημασία στο 1975 καὶ ἐνόψει αὐτοῦ του ἔτους νὰ τονίζει τὴν ἐναρξὴ τῆς χιλιετοῦς Βασιλείας του Χριστοῦ...».

Σελ. 255: «Εάν η άποψη της Σκοπιάς ήταν να μην παραμελούν οι αδερφοί τις δραστηριότητές τους από “εσφαλμένη άποψη για το τι θα συνέβαινε σε μια ορισμένη χρονολογία” γιατί δεν το έλεγε αυτό από το 1968, ή από το 1970 ή από το 1972, όταν ήταν φανερό ότι χιλιάδες παιδιά Μαρτύρων εγκατέλειπαν το σχολείο, μόλις τελείωναν την στοιχειώδη εκπαίδευση -**όπως λόγου χάρη, στην Ελλάδα, όπου τα περισσότερα από τα παιδιά των Μαρτύρων εκείνης της περιόδου τελείωναν μόνο το Δημοτικό Σχολείο**- ή όταν χιλιάδες Μάρτυρες εγκατέλειπαν τις εργασίες τους ή πουλούσαν τα σπίτια τους προγραμματίζοντας τον οικονομικό τους προϋπολογισμό μέχρι το 1975; Γιατί δεν έλεγε ότι ήταν εσφαλμένη άποψη;» (Υπογράμμιση δική μας).

-Τήν απάντηση θά μᾶς τήν δώσει ὁ Ρ. Φράντζ, σάν αὐθεντικός μάρτυρας, πού ζοῦσε τά γεγονότα αὐτά. Ἡ σκέψη του ἀφυπνίστηκε, κάτι γκρεμίστηκε μέσα του, εἶδε τίς μάταιες θυσίες τόσων χρόνων κι ἄκουσε τή φωνή τῆς συνειδήσεώς του.

Γ' αὐτό γράφει:

Σελ. 113: «Στα χρόνια που πέρασαν παρακάθησα σε πάρα πολλές συνεδριάσεις όπου συζητιόνταν ζητήματα που μπορούσαν να **επιδράσουν σοβαρά στη ζωή των ανθρώπων** ωστόσο σ' εκείνες τις συνεδριάσεις, **η Βίβλος δεν εμφανίστηκε** ούτε στα χέρια, ούτε στα λόγια πρακτικά κανενός από τους συμμετέχοντες στη συζήτηση.

Πολλά μέλη του Κυβερνώτος Σώματος παραδέχονταν, ότι διαπίστωναν ότι ήταν τόσο απασχολημένοι με διάφορα ζητήματα, ώστε είχαν πολύ λίγο χρόνο μελέτης της Βίβλου. Δε μεγαλοποιούμε το ζήτημα, αν πούμε ότι το μέσο μέλος του Κυβερνώτος Σώματος δε δαπανούσε περισσότερο χρόνο για μελέτη απ' όσο πολλοί “απλοί” Μάρτυρες. Μάλιστα μερικές φορές, δαπανούσαν λιγότερο χρόνο από τους τελευταίους. Αξίζει να σημειωθεί ότι σ' αυτήν την κατάσταση βρισκόνταν μερικοί από εκείνους που υπηρετούσαν στην Εκδοτική Επιτροπή (η οποία συμπεριλάμβανε τους Αξιωματούχους και τους Διευθυντές του Συλλόγου της Πενσυλβανίας). Τούτο συνέβαινε επειδή είχαν ν' ασχοληθούν με μια τεράστια ποσότητα γραπτών. Στις λίγες περιπτώσεις για τις οποίες προγραμματίστηκε κάποια αποκλειστικά Γραφική συζήτηση, η συζήτηση αυτή αφορούσε γενικά σε κάποιο άρθρο, ή σε άρθρα της “Σκοπιάς”, τα οποία είχαν προετοιμαστεί από κάποιο μέλος αλλά γι αυτά υπήρχε κάποια αντίρρηση. Κατά κανόνα στις περιπτώσεις αυτές συνέβαινε το εξής παρ' όλο που το θέμα τους είχε γνωστοποιηθεί μία ή δύο εβδομάδες πριν ο Μίλτον Χένσελ, ο Γκραντ Σουίτερ ή κάποιο άλλο μέλος ένιωθε την υποχρέωση να πει: “Εγώ, μόνο μια ματιά έριξα ήμουν πολύ απασχολη-

μένος...”. Όμως το ερώτημα που ερχόταν στο μυαλό μου ήταν, πώς, λοιπόν, μπορούν να ψηφίζουν με καλή συνείδηση και να εγκρίνουν το υλικό που συζητιέται εφόσον δεν μπόρεσαν να στοχαστούν πάνω σ' αυτό και να ερευνήσουν τις Γραφές για να το ελέγξουν; Από τη στιγμή που θα δημοσιευτεί το εν λόγω υλικό θεωρείται ως “**αλήθεια**” από εκατομμύρια ανθρώπους. Ποιά εργασία γραφείου μπορεί να εξισωθεί σε σπουδαιότητα με τούτο;» (οι υπογράμμισεις δικές μας).

-Εὐλόγο τό ἐρώτημα τοῦ Ρ.Φράντζ: «**Τι μπορεί να εξισωθεί σε σπουδαιότητα με την αλήθεια;**». Ἡ ἀπάντηση γιά τήν «Σκοπιά», ἀπλή καί σαφής: **Οἱ ἐκδοτικές τῆς δραστηριότητες**. Δέν τήν ἐνδιαφέρει ἡ ἀλήθεια κι οὐδέποτε τήν ἐκήρυξε. Ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἰδρύσεώς της, δέν παρουσίασε κάτι δικό της. Συνέθεσε ἕνα συνονθύλευμα διδασκαλιῶν-ἀπόψεων, ἀπό τίς διάφορες αἰρετικές ὁμάδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν ἐσχατολογικῶν ἀναζητήσεων, προτεσταντικῆς προέλευσης. Δημιούργησε μία οικονομικοπολιτική κίνηση, τῆς φόρεσε ἕνα θεοκρατικό μανδύα καί τήν ὀνόμασε «θρησκεία». Μάλιστα διεκδικεῖ καί αὐθεντία σέ σχέση μέ τή χριστιανική διδασκαλία.

1973 «**Σκοπιά**», **σελ 342:** «Καλύτερο εἶναι νά γνωρίζετε τώρα καί ὄχι ὅταν θά εἶναι ἀργά, ὅτι ὑπάρχει μία αὐθεντική προφητική τάξις Χριστιανῶν μεταξύ μας καί νά δεχθῆτε νά ἐνεργήσετε ἀπέναντι στό ἄγγελμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς “οὐχί ὡς λόγον ἀνθρώπων ἀλλά (καθὼς εἶναι ἀληθές) λόγον Θεοῦ” (Α΄ Θεσ. Β΄ 13). Ἐκεῖνοι πού περιμένουν ἀναποφάσιστα ὥσπου νά βγοῦν ἀληθινά αὐτά πού διακηρύττουν οἱ Χριστιανοί μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά πρέπει νά γνωρίσουν ἐπίσης ὅτι “ἐστάθη προφήτης ἐν μέσω αὐτῶν”».

«**Σκοπιά**», **1-4-2000, σελ. 17:** «Σήμερα ο Ιεχωβά έχει μια ομάδα υπηρετῶν που ενεργούν ως προφήτες και διεξάγουν ἕνα ἔργο παρόμοιο με του Ιερεμίας».

-Κι οἱ ὁπαδοί; Τόλμησαν νά μὴν ὑπακούσουν στό «ἄγγελμα τῆς προφητικῆς τάξεως τοῦ Θεοῦ»; Οὔτε κἀν σάν ὑποψία δέν ἐπέρασε ἀπό τή «σκέψη» τους, νά ἀμφισβητήσουν τόν «πιστό καί φρόνιμο δοῦλο», τόν σύγχρονο Ἰερεμίας. Ἐδειξαν, λοιπόν, τήν ἀρμόζουσα ὀσιότητα, πειθαρχία κι ἀποδοχή στό «ἄγγελμα» ἐμπράκτως, ἐν ὄψει τοῦ τέλους. «Ἐπώλησαν τά ὑπάρχοντά τους», δέν μερίμνησαν γιά τήν ὑγεία, τήν δική τους ἢ τῶν παιδιῶν τους, ἀλλά ἀφιερῶθηκαν στό «ἔργο» γιά τήν προώθηση τῶν προϊόντων τῆς ἐταιρείας.

Πόσο ἐπικίνδυνη, ἀλήθεια, ἀποδεικνύεται ἡ Σκοπιά γιά τόν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά, ἀλλά καί γιά τήν κοινωνία στό σύνολο! Στήν περίπτωσή μας, ἡ καταγγελία δέν προέρχεται ἀπό τοὺς «ἐχθρούς» της, ὅπως συχνά ἰσχυρίζεται. Ἡ ἀποκάλυψη γίνεται ἐκ τῶν ἑσῶ, ἡ φωνή τῆς συνειδήσεως ἑνός δικοῦ της ἀνθρώπου, ἑνός δικοῦ της θύματος... ἀποκαλύπτει!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

του κ. Γωάννου Μηλιώνη.

(α' μέρος)

Είναι πλέον σέ όλους μας γνωστή ή διάσταση πού έχει πάρει τό θέμα Η/Υ (Computer) και Διαδίκτυο (Internet) στη ζωή μας. Τόσο τό ένα, όσο και τό άλλο αποτελούν “εργαλεία” και είναι ή σωστή ή ή λανθασμένη χρήση πού τά καθιστά ωφέλιμα ή βλαπτικά.

Στά πλαίσια αυτής της πραγματικότητας, συχνά χρησιμοποιούμε, στην Π. Ε. Γ., τό διαδίκτυο και ειδικά τά διάφορα “foga” (ομάδες συζήτησης), σέ μιá προσπάθεια εξομάλυνσης της τρομερής σύγχυσης, πού επικρατεί και στή χώρα μας, σέ θέματα πίστης και κοσμοθεωριών, “λαμπρό” αποτέλεσμα της εφαρμογής των σχεδίων της “Νέας Ήποχής”.

Θά ήταν πιθανώς άναγκαίο, πριν παραθέσουμε τίς απόψεις των διαφόρων συζητητών, νά εξηγήσουμε μέ λίγα λόγια τή λειτουργία των “ομάδων συζήτησης” στό διαδίκτυο και νά παρουσιάσουμε τούς συζητητές.

Μιά από τίς βασικές λειτουργίες του διαδικτύου είναι και τά λεγόμενα foga (πληθυντικός του forum), όπου κάποιιοι προβάλλουν τίς απόψεις τους, επί παντός επιστητού κι όπου μπορεί νά “μπει” όποιος επιθυμεί, νά ενημερωθεί για τά εν εξελίξει θέματα και νά συμμετάσχει στή συζήτηση.

Πριν ένα χρόνο, συνεργάτες της Π. Ε. Γ. χρησιμοποίησαν αυτή τή δυνατότητα συμμετέχοντας σέ συζητήσεις παιδιών, στό forum των “Εκδόσεων Ψυχογιός”, όπου επικρατούσε έντονη δραστηριότητα στην ανταλλαγή απόψεων σχετικά μέ τόν Χάρι Πότερ.

Τά μέλη του forum -παιδιά μεταξύ 12 και 18 ετών- αντιμετώπισαν στην αρχή επιφυλακτικά τούς συνεργάτες της Ένωσης, σύντομα όμως, ό “πάγος έσπασε” κι έκτοτε υπάρχει συχνή επικοινωνία.

Στά πλαίσια αυτής της προσπάθειας ενημέρωσης, δημοσιεύθηκαν αρκετά μηνύματα (posts) προβληματισμού και στό forum του Ψυχογιού και στό forum μιās νέας 17 ετών, από τήν Νοτιοαφρικανική Ένωση (South Africa), της Άλεξάνδρας.

Ειδικά, στό δεύτερο αυτό forum, αναπτύχθηκε ένας θερμός διάλογος, πού προβλημάτισε πολλούς από τούς μετέχοντες, μέ αποτέλεσμα τό κορίτσι αυτό, -πού προφανώς διαθέτει Έκκλησιαστική παιδεία- νά εξελιχθεί σέ στενό συνεργάτη της Ένωσης.

Ό δικτυακός τόπος της Άλεξάνδρας -όπου στεγάζεται και τό αντίστοιχο forum- έχει πολύ ενδιαφέρον. Θά τόν βρείτε στή διεύθυνση:

www.geocities.com/alexandra_melidoni

Σας μεταφέρουμε, λοιπόν, παρακάτω μιá χαρακτηριστική “αντιπαράθεση” της Άλεξάνδρας και διαφόρων συζητητών, πού μεταφέρουν ποικίλες, προσωπικές απόψεις ή άνήκουν σέ χώρους έξωεκκλησιαστικούς.

Η συζήτηση διεξάγεται στόν δικτυακό τόπο “Allforums” (www.allforums.gr). και τό θέμα είναι σχετικό μέ τό ένδεχόμενο της “Έξωγήινης μορφής ζωής”.

Θέμα δημοσίευσης:

“Η Εκκλησία ανέκαθεν τούς ονόμαζε δαίμονες”.

Alexandra.

Η παρυσία έξωγήινης μορφής ζωής υπήρξε πάντα ένα γεγονός που εντάσσεται στο χώρο της μεταφυσικής. Δε διαθέτουν οι “έξωγήινοι” καμία υψηλή τεχνολογία. Απλώς, από τις αρχές του περασμένου αιώνα, παρουσιάζονται με τη μορφή, που έχει γίνει ευκολότερα αποδεκτή από το μέσο άνθρωπο. Την τεχνολογική

- Οι “έξωγήινοι” ήταν πάντα γνωστοί στους ανθρώπους.

- Η Εκκλησία ανέκαθεν τούς ονόμαζε δαίμονες.

- Οι απόψεις των σύγχρονων ερευνητών του χώρου, συγκλίνουν σήμερα προς τη μεταφυσική ερμηνεία του φαινομένου.

Στήν παραπάνω τοποθέτηση άπαντούν:

Tziko.

Πολλή ενδιαφέρουσα η άποψη σου... Για συνέχισε!!!

Amphipolis.

Άυριο πρωί, πρωί μόλις ξυπνήσεις, περίμενε να πάει 10 ή 11 και πάνε στο πιο κοντινό video club! Νοίκιασε ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΑΙΖΟΝ τnh xfiles και μετά κάθισε και δεξ τες προσεκτικά! ΟΛΕΣ.

Μετά κάνε ξανάποστ εδώ! Χα χα χα χα (αστειεύομαι)...

Θα πω απλά, πως για την Εκκλησία πας μη Ορθόδοξος = σατανικός - δαιμονικός. Έλεος πια!

Alexandra.

Την παρακάτω ανάλυση την έκανε στο φόρουμ μας η Π.Ε.Γ.

Είναι μια οργάνωση, που ενημερώνει τον κόσμο για ό,τι έχει σχέση με τη μαγεία και τις αιρέσεις.

Εγώ τή βρίσκω πολύ ενδιαφέρουσα!!!

“Ο αείμνηστος π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος στο βιβλίο του «Αποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας» (τεύχος 11ο, 15ο) αναφέρει στο κεφάλαιο «**Ουφολογία**», ότι η πίστη σε έξωγήινους κ.λπ. είναι μια μορφή αποκρυφισμού, η οποία, πίστη, ακυρώνει το μήνυμα τον Ευαγγελίου και καθιστά τον άνθρωπο έρμαιο τυφλών δυνάμεων και καταστάσεων.

Οι «προσφορές» επιστημονικής φαντασίας, έλεγε ο μακαριστός πατήρ, μπορεί να έχουν ποικίλα ονόματα, όμως όλες εγκαταλείπουν τον άνθρωπο σε «απόκρυφες» δυνάμεις αμφίβολης αξίας και επιφέρουν ανυπολόγιστη ζημία στην προσωπική, οικογενειακή, επαγγελματική και κοινωνική ζωή των θυμάτων που τίθενται σε απόλυτη εξάρτηση από ομάδες του χώρου αυτού.

Επί του θέματος αυτού ο Ιερομόναχος πατήρ Σεραφείμ Ρόουζ (+) γράφει στο αξιόλογο βιβλίο του: «Η Ορθοδοξία και η θρησκεία του Μέλλοντος» (εκδόσεις «Εργήγορη») στο κεφάλαιο: «Το πνεύμα της επιστημονικής φαντασίας», τα εξής αποκαλυπτικά:

Ιστορικοί της επιστημονικής φαντασίας ιχνηλατούν συνήθως την προέλευση αυτής της μορφής λογοτεχνίας πίσω στις αρχές του 19ου αιώνα. Μερικοί προτιμούν να βλέπουν την αρχή της, στις σύντομες ιστορίες του Edgar Allen Poe, οι οποίες συνδυάζουν ένα πειστικό ρεαλισμό στο ύφος με ένα θέμα-υλικό πάντα χρωματισμένο με το «μυστήριο» και το απόκρυφο. Άλλοι βλέπουν την πρώτη συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας, στην σύγχρονη του Poe, Mary Wollstonecraft Shelley (σύζυγο του διάσημου ποιητή). Ο «Frankenstein, ή νεώτερος Προμηθέας» της, συνδυάζει φανταστική επιστήμη και αποκρυφισμό με έναν τρόπο χαρακτηριστικό πολλών ιστοριών επιστημονικής φαντασίας από τότε.

Η τυπική ιστορία επιστημονικής φαντασίας, πάντως, επρόκειτο να έρθει στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αιώνα, από τον Ιούλιο Verne και τον H. G. Wells μέχρι τις μέρες μας. Από μια κατά ένα μεγάλο μέρος δεύτερης κατηγορίας μορφή λογοτεχνίας, στα φτηνά λαϊκά αμερικανικά περιοδικά της δεκαετίας του 1930 και 1940, η επιστημονική φαντασία ενηλικιώθηκε κι έγινε ένα αξιοσέβαστο διεθνές λογοτεχνικό είδος στις πρόσφατες δεκαετίες.

Επιπροσθέτως, ένας αριθμός εξαιρετικά δημοφιλών κινηματογραφικών ταινιών έδειξε πόσο το πνεύμα της επιστημονικής φαντασίας είχε γοητεύσει τη φαντασία του ευρέως κοινού. Τις φτηνότερες και εντυπωσιακότερες ταινίες επιστημονικής φαντασίας της δεκαετίας του 1950 διαδέχτηκαν την τελευταία δεκαετία οι μοντέρνες ταινίες-πρότυπα σαν τις «2001: η Οδύσσεια τον διαστήματος», και «Στενές επαφές τρίτου τύπου», για να μην αναφέρουμε μια από τις πιο δημοφιλείς και μακράς διάρκειας αμερικανικές τηλεοπτικές σειρές, το «Star Trek» (ταξίδι στ' αστέρια).

Το πνεύμα της επιστημονικής φαντασίας πηγάζει από μια υποστρωματική φιλοσοφία ή ιδεολογία, η οποία πιο συχνά υπονοείται, παρά εκφράζεται, με πολλές λέξεις, και την οποία ουσιαστικά ασπάζονται όλοι όσοι δημιουργούν στο είδος της επιστημονικής φαντασίας. Αυτή η φιλοσοφία μπορεί να συνοψιστεί στα ακόλουθα κύρια σημεία:

1. Η θρησκεία, με την παραδοσιακή έννοια, είναι απύσχα, ή αλλού παρουσιάζεται μ' ένα πολύ περιστα-

σιακό ή τεχνητό τρόπο. Το ίδιο το λογοτεχνικό είδος είναι φανερά προϊόν της «μεταχριστιανικής εποχής», (που είναι ήδη εμφανής στις ιστορίες του Poe και της Shelley). Ο κόσμος της επιστημονικής φαντασίας είναι τελείως υλιστικός, παρ' ότι συχνά έχει «μυστικιστικές» προεκτάσεις αποκρυφιστικού ή ανατολικού χαρακτήρα.

Ο «Θεός», αν αναφέρεται καθόλου, είναι μια κενή και απρόσωπη δύναμη, όχι ένα προσωπικό ον (για παράδειγμα, η «Δύναμη» στον «πόλεμο των άστρων», μια κοσμική ενέργεια που έχει την κακή, όπως επίσης και την καλή της πλευρά). Η αυξανόμενη ελκυστικότητα των θεμάτων επιστημονικής φαντασίας στον σύγχρονο άνθρωπο είναι άμεση αντανάκλαση της απώλειας των παραδοσιακών θρησκευτικών αξιών.

2. Το κέντρο του σύμπαντος της επιστημονικής φαντασίας (στη θέση του απόντος θεού) είναι ο άνθρωπος -συνήθως όχι ο άνθρωπος όπως είναι τώρα, αλλά ο άνθρωπος όπως θα «γίνει» στο μέλλον, σε συμφωνία με τη μοντέρνα μυθολογία της εξέλιξης. Παρ' ότι οι ήρωες της επιστημονικής φαντασίας είναι συνήθως αναγνωρίσιμοι άνθρωποι, το ενδιαφέρον της ιστορίας συχνά επικεντρώνεται στις επαφές τους με διαφόρων ειδών «υπεράνθρωπους» από «υψηλά εξελιγμένες» φυλές του μέλλοντος (ή καμιά φορά του παρελθόντος), ή από μακρινούς γαλαξίες.

Η ιδέα της πιθανότητας «υψηλά εξελιγμένης» νοήμονος ζωής σε άλλους πλανήτες, έχει γίνει τόσο πολύ μέρος της σύγχρονης νοοτροπίας, που ακόμα και σεβαστές επιστημονικές (και ημιεπιστημονικές) θεωρίες την προϋποθέτουν ως κάτι αδιαμφισβήτητο. Έτσι, μια δημοφιλής σειρά βιβλίων (Erich von Daeniken, «Άρματα των θεών;» «Θεοί από το εξώτερο διάστημα»), βρίσκει δήθεν ενδείξεις της παρουσίας «εξωγήινων» όντων ή «θεών» στην αρχαία ιστορία, οι όποιοι είναι υποθετικά υπεύθυνοι για την ξαφνική εμφάνιση της νοημοσύνης στον άνθρωπο, η οποία είναι δύσκολο να εξηγηθεί με τη συνηθισμένη εξελικτική θεωρία.

Σοβαροί επιστήμονες στη Σοβιετική Ένωση εικάζουν ότι η καταστροφή των Σοδόμων και Γομόρρων οφειλόταν σε πυρηνική έκρηξη, ότι «εξωγήινα» όντα επισκέφθηκαν την γη αιώνες πριν, ότι ο Ιησούς Χριστός μπορεί να ήταν ένας «κοσμοναύτης», και ότι σήμερα «μπορεί να είμαστε στο κατώφλι μιας «δεύτερης παρουσίας» νοημόνων όντων από το εξώτερο διάστημα». Εξίσου σοβαροί επιστήμονες στη Δύση θεωρούν την ύπαρξη «εξωγήινης νοημοσύνης» πολύ πιθανή, γι' αυτό προσπαθούν επί δεκαοκτώ τουλάχιστον χρόνια να επιτύχουν επαφή μαζί τους μέσω ραδιοηλεκτρονικών, και για την ώρα υπάρχουν τουλάχιστον έξι έρευνες που διεξάγονται από αστρονόμους σε όλο τον κόσμο για ραδιοσήματα που να προέρχονται από νοήμονα όντα από το διάστημα.

Σύγχρονοι Προτεστάντες και Ρωμαιοκαθολικοί «θεολόγοι» -που έχουν συνηθίσει να φέρονται όπου φαίνεται να άγει ή «επιστήμη»- εικάζουν εκ περιτροπής

στο νέο πεδίο της «εξωθεολογίας» (της «θεολογίας του εξώτερου διαστήματος») σχετικά με το ποιας φύσης μπορούν να είναι οι «εξωγήινες» φυλές. Δύσκολα μπορεί να αρνηθεί κανείς ότι ο μύθος πίσω από την επιστημονική φαντασία ασκεί ισχυρή έλξη ακόμα κι ανάμεσα σε μορφωμένους ανθρώπους των ημερών μας.

Τα μελλοντικά «εξελιγμένα» όντα στη φιλολογία επιστημονικής φαντασίας θεωρούνται χωρίς εξαιρέσεις να έχουν ξεπεράσει τους περιορισμούς της σημερινής ανθρωπότητας, ιδιαίτερος τους περιορισμούς της «προσωπικότητας». Όπως ο «Θεός» της επιστημονικής φαντασίας, ο άνθρωπος έχει επίσης γίνει παράξενα απρόσωπος. Στο «Τέλος της παιδικής ηλικίας» του Arthur C. Clark, η νέα φυλή των ανθρώπων έχει παρουσιαστικό παιδιών, αλλά αντιμετωπίζει κενό προσωπικότητας. Πρόκειται να οδηγηθούν σε ακόμα υψηλότερες «εξελικτικές» μεταμορφώσεις, στο δρόμο της απορρόφησης τους στον απρόσωπο «Υπερνού».

Γενικά η φιλολογία επιστημονικής φαντασίας -σε άμεση αντίθεση με τον Χριστιανισμό, αλλά ακριβώς σε συμφωνία με κάποιες σχολές ανατολικής σκέψης- βλέπει την «εξελικτική πρόοδο» και την «πνευματικότητα» με όρους αυξανόμενης έλλειψης προσωπικότητας.

3. Ο μελλοντικός κόσμος και η ανθρωπότητα θεωρούνται από την επιστημονική φαντασία με όρους «προβολών» των σημερινών επιστημονικών ανακαλύψεων στην πραγματικότητα, πάντως, αυτές οι «προβολές» συμφωνούν αξιοσημείωτα με τον καθημερινό αντικειμενικό κόσμο της αποκρυφιστικής και καταφανώς δαιμονικής εμπειρίας καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων. Μεταξύ των χαρακτηριστικών των «υψηλά εξελιγμένων» πλασμάτων του μέλλοντος είναι: Επικοινωνία μέσω νοητικής τηλεπάθειας, ικανότητα να πετούν, να υλοποιούν και να από-υλοποιούν, να αλλάζουν την εμφάνιση των πραγμάτων ή να δημιουργούν φανταστικές σκηνές και πλάσματα με «καθαρή σκέψη», να ταξιδεύουν σε ταχύτητες πολύ πιο πέρα από οποιαδήποτε σύγχρονη τεχνολογία, να καταλαμβάνουν τα σώματα των γήινων και να αναπτύσσουν μια «πνευματική» φιλοσοφία η οποία είναι «πέρα από όλες τις θρησκείες» και επαγγέλλεται μια κατάσταση όπου οι «ανεπτυγμένες διάνοιες» δεν θα εξαρτώνται πια από την ύλη. Όλα αυτά είναι οι δεδομένες πρακτικές και ισχυρισμοί των μάγων και των δαιμόνων.

Μια πρόσφατη ιστορία της επιστημονικής φαντασίας σημειώνει ότι «ένας επίμονος προσανατολισμός του οράματος της επιστημονικής φαντασίας είναι η επιθυμία να υπερβεί τη φυσική εμπειρία ... μέσω της παρουσίας χαρακτηριστών και γεγονότων που παραβιάζουν τις συνθήκες χώρου και χρόνου όπως τις ξέρουμε». Το σενάριο του «Star Trek» και άλλων ιστοριών επιστημονικής φαντασίας, με τις φουτουριστικές «επιστημονικές» μηχανές τους, σε μερικά σημεία διαβάζονται σαν αποσπάσματα από βίους αρχαίων Ορθοδόξων αγίων, στους οποίους περιγράφονται οι ενέργειες των μάγων σε μια εποχή όπου η μαγεία ήταν ακόμα σημαντικό μέρος της ειδωλολατρικής ζωής.

Η επιστημονική φαντασία σε γενικές γραμμές δεν είναι συνήθως καθόλου επιστημονική, ούτε και «φουτουριστική». Είναι μια οπισθοχώρηση στις «μυστικιστικές» πηγές της σύγχρονης επιστήμης -της επιστήμης πριν το Διαφωτισμό του 17ου και 18ου αιώνα-, που ήταν πολύ πιο κοντά στον αποκρυφισμό. Η ίδια ιστορία της επιστημονικής φαντασίας παρατηρεί ότι «οι ρίζες της επιστημονικής φαντασίας, όπως οι ρίζες της ίδιας της επιστήμης, βρίσκονται στη μαγεία και στη μυθολογία».

Η σημερινή έρευνα και τα πειράματα στην «παράψυχολογία» μαρτυρούν επίσης μια μελλοντική σχέση «επιστήμης» και αποκρυφισμού, μια εξέλιξη με την οποία η φιλολογία επιστημονικής φαντασίας είναι ήδη σε πλήρη αρμονία.

Η επιστημονική φαντασία στη Σοβιετική Ένωση (όπου είναι τόσο δημοφιλής όσο και στη Δύση, παρ' ότι η ανάπτυξη της ήταν λίγο διαφορετική) έχει ακριβώς τα ίδια θέματα όπως η Δυτική επιστημονική φαντασία. Σε γενικές γραμμές, τα «μεταφυσικά» θέματα στη σοβιετική επιστημονική φαντασία (η οποία είναι θύμα του άγρυπνου ματιού «υλιστών» λογοκριτών) προέρχονται από την επίδραση Δυτικών συγγραφέων ή από άμεση ινδουιστική επιρροή, όπως στην περίπτωση του συγγραφέα Ivan Efremov.

Ο αναγνώστης της σοβιετικής επιστημονικής φαντασίας, σύμφωνα με μια κριτική, «παρουσιάζεται με αμυδρή ικανότητα να διακρίνει τις ζωτικές διαφορές μεταξύ Επιστήμης και Μαγείας, μεταξύ επιστήμονα και μάγου, μεταξύ μέλλοντος και φαντασίας». Η επιστημονική φαντασία, τόσο Δυτική όσο και Ανατολική, λέει ο ίδιος συγγραφέας, όπως και άλλες όψεις του σύγχρονου πολιτισμού, «επιβεβαιώνουν όλες το γεγονός ότι το υψηλότερο στάδιο του ανθρωπισμού είναι ο αποκρυφισμός».

4. Σχεδόν από την ίδια τη φύση της ως «φουτουριστική», η επιστημονική φαντασία τείνει να είναι ουτοπική. Λίγα μυθιστορήματα ή ιστορίες περιγράφουν πραγματικά μια μελλοντική τέλεια κοινωνία, αλλά τα περισσότερα από αυτά διαπραγματεύονται την «εξέλιξη» της σημερινής κοινωνίας σε κάτι ανώτερο, ή τη συνάντηση με ένα εξελιγμένο πολιτισμό σε κάποιον άλλο πλανήτη, με την ελπίδα ή τις προϋποθέσεις της υπέρβασης των προβλημάτων του σήμερα και γενικά των περιορισμών της ανθρωπότητας. Στην επιστημονική φαντασία του Efremov και άλλων Σοβιετικών, ο ίδιος ο κομμουνισμός γίνεται «κοσμικός» κι «αρχίζει να αποκτά μη υλικές ποιότητες», και «ο μεταβιομηχανικός πολιτισμός θα είναι σαν ινδουιστικός».

Τα «ανώτερα όντα» του εξώτερου διαστήματος συχνά είναι προικισμένα με ιδιότητες «σωτήρα», και οι προσεδάφισεις διαστημοπλοίων συχνά κηρύττουν «αποκαλυπτικά» γεγονότα -συνήθως την άφιξη αγαθοεργών όντων-, που θα οδηγήσουν τους ανθρώπους στην «εξελικτική πρόοδο» τους.

Με δυο λόγια, η λογοτεχνία επιστημονικής φαντασίας του 20ου αιώνα είναι η ίδια ένα καθαρό σημάδι

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΣΑΗΝΤΟΛΟΓΙΑ*

Ανακοινώθηκε ότι η Σαηεντολογία έχει αγοράσει τό παλαιό κτίριο της εταιρίας BP στην όδό Βασιλίσσης Βικτωρίας στο Λονδίνο για 10 εκατομμύρια λίρες Άγγλίας. Η αγορά του περιουσιακού αυτού στοιχείου θά βοηθήσει την όργάνωση νά αύξησει τίς δραστηριότητές της στή Βρετανική πρωτεύουσα.

Γιά πολλά χρόνια, βάση της στο Λονδίνο ήταν τά γραφεία της όδοϋ Tottenham Court Road, όπου οί περαστικοί έκαλοϋντο για ένα “Τέστ Προσωπικότητας”. Υπάρχει επίσης ένα “Κέντρο Διασημοτήτων” στο Bayswater.

Άπό τό 1959, ή κυριότερη άπό άπόψεως γοήτρου διεύθυνση της Σαηεντολογίας, στήν Βρεταννία, ήταν τό Saint Hill Manor, ένα άρχοντικό δυό μίλια άπό τό East Grinstead, στο Sussex.

Ο ίδρυτής της Σαηεντολογίας, L. Ron Hubbard, άγόρασε τό κτήμα αυτό τών 50 στρεμμάτων άπό τόν Μαχαραγιά της Jaipur και έγκαταστάθηκε σ' αυτό μέ τήν σύζυγό του Mary Sue και τά παιδιά τους. Τοπική έφημερίδα ανέφερε τήν έποχή εκείνη: “Ένας Άμερικανός και ή γοητευτική οίκογένειά του βρήκαν ένα παράδεισο στο Saint Hill”.

Τρείς μήνες μετά τήν έγκατάστασή τους, “ό άτομικός έπιστήμων Dr. Hubbard” ήταν πάλι θέμα της έφημερίδας. Ανακοίνωσε μία έπαναστατική μέθοδο κηπουρικής, ισχυριζόμενος ότι είχε έπεξεργαστεί σπόρους, μέ “ραδιενεργά κύματα” μέ άποτέλεσμα τά φυτά τομάτας, πού καλλιεργούσε νά φθάσουν τό ύψος τών 16 ποδών (4,80 μέτρων).

* Άπό τό βιβλίο “Bare-faced Messiah” του Russel Miller. Έκδόσεις Sphere Books. Δημοσιεύθηκε σάν άρθρο: “The Times” (1/12/2004 & 5/1/2005).

της απώλειας των χριστιανικών αξιών και της χριστιανικής ερμηνείας του κόσμου. Έχει γίνει ένα ισχυρό μέσο διάδοσης μιας μη χριστιανικής φιλοσοφίας της ζωής και της ιστορίας, κατά ένα μεγάλο μέρος κάτω από αποκάλυπτη, ή συγκεκαλυμμένη, αποκρυσταλλική και ανατολική επίδραση και σε μια κρίσιμη μεταβατική περίοδο κρίσης και μετάβασης για τον ανθρώπινο πολιτισμό, έχει γίνει μια βασική δύναμη στην καλλιέργεια της ελπίδας και της πραγματικής προσδοκίας για «επισκέπτες από το εξώτερο διάστημα» οι όποιοι θα λύσουν τα προβλήματα της ανθρωπότητας και θα οδηγήσουν τον άνθρωπο σε μια νέα «κοσμική» εποχή της ιστορίας του.

“Άπέδειξε” ακόμη, ότι τά φυτά “στεναχωροϋνται” και αισθάνονται πόνο, πού μπορεί νά μετρηθεί, μέ ένα “μετρητή E” (E meter) πού συνέδεσε σ' ένα γεράνι. Έκανε μάλιστα και επίδειξη, πώς πάλλεται ή βελόνα καθώς έκοβε τά φύλλα του φυτού (ή Σαηεντολογία χρησιμοποιεί τό E meter στή διαδικασία του “auditing” πού εφαρμόζει σε ανθρώπους).

Σέ άλλη περίπτωση, “ό Δόκτωρ Hubbard” ανέφερε στήν Έπιτροπή Όδικής Ασφάλειας του East Grinstead ότι ήταν διατεθειμένος νά κάνει μία προσφορά στήν έπιτροπή. Έκανοποιημένα τά μέλη της Έπιτροπής, μέ τήν προσφορά του και τήν πρότασή του νά αναλάβει τήν όργάνωση της Όδικής Ασφάλειας, τόν εξέλεξαν παμπηφεί.

Η θετική αυτή στάση της τοπικής κοινωνίας προς τή “γοητευτική οίκογένεια”, άλλαξε όταν αυτή διευρύνθηκε μέ τήν άφιξη εκατοντάδων νεαρών Άμερικανών στήν περιοχή.

Ο Alan Larcombe της τοπικής έφημερίδος “Ταχυδρόμος” του East Grinstead αναφέρει: “Υπήρξε πολύ μεγάλη άνησυχία και δυσφορία στήν πόλη. Οί Άμερικανοί περπατούσαν στους δρόμους φορώντας σήματα πού έγραφαν: “Μή μου μιλάτε, είμαι υπό έπεξεργασία”. Τό ρεπορτάζ συνέχιζε: “Ο κόσμος είχε τήν αίσθηση ότι δέν θά έπρεπε νά έπιτραπεί περαιτέρω έξάπλωση της Σαηεντολογίας. Έβλεπαν τούς Σαηεντολόγους πού προσπαθούσαν νά άποκτήσουν τήν κυριότητα σειράς έπιχειρήσεων: Ένός κτηματομεσιτικού γραφείου, ενός όδοντιατρείου, ενός κομμωτηρίου και κοσμηματοπωλείων και άνησυχούσαν. Μία εταιρία οικονομική και κάποια ιατρεία διευθύνονταν ήδη άπό Σαηεντολόγους. Αυτό δέν άρεσε στον κόσμο. Οί άνθρωποι ήταν της γνώμης ότι αν κάποιος είχε προβλήματα θά έπρεπε νά έλθει σε έπαφή μέ τόν έφημερίο της ένορίας”.

Ενώ εμφανίζεται ως επιστημονική και μη θρησκευτική, η λογοτεχνία επιστημονικής φαντασίας είναι στην πραγματικότητα ένας βασικός διασπορέας (σε κοσμική μορφή) της «νέας θρησκευτικής συνειδητότητας», η οποία σαρώνει το ανθρώπινο γένος καθώς ο Χριστιανισμός υποχωρεί.

Τα παραπάνω συνθέτουν το αναγκαίο υπόβαθρο για να συζητήσουμε τις πραγματικές εκδηλώσεις των «αγνώστου ταυτότητας ιπτάμενων αντικειμένων», τα όποια παράδοξως ανταποκρίνονται στις ψευδοθρησκευτικές προσδοκίες που έχουν εξαφει στον «μεταχριστιανικό» άνθρωπο”.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Ο Alan Larcombe ήταν ο δημοσιογράφος, πού πρώτος έκανε την επίσκεψη στους Hubbards όταν εκείνοι πρωτοήλθαν. Σέ μιιά έπόμενη επίσκεψή του ξαφνιάστηκε από τόν αριθμό τών ατόμων πού ήταν εκεί. Ο Larcombe αναφέρει: “Καθώς σταμάτησα τό αυτοκίνητό μου έξω από τό σπίτι, ένα κουδούνι χτύπησε κάπου και κόσμος όρμησε έξω, εκατοντάδες εκατοντάδων απ’ αυτούς, σάν σφήκες, πού αφήνουν τήν φωλιά. Ανακάλυψα ότι ήταν τόσοι πολλοί μαθηταί εκεί ώστε σίγουρα θά αντιμετώπιζαν ανεπάρκεια στό σύστημα αποχέτευσης, πού έξυπηρετούσε τό κτίριο”.

Ένδιαφέρον εκδηλώθηκε στήν Βουλή τών Κοινοτήτων.

Στίς 7 Φεβρουαρίου 1966, ό Λόρδος Balniel, τότε Πρόεδρος τής “Εθνικής Έταιρίας γιά τήν Διανοητική Ύγεια” ζήτησε από τόν Ύπουργό Ύγείας νά υποβάλει έπερώτηση γιά τήν Σαηεντολογία, στή Βρεταννία.

Η απάντηση του L. Ron Hubbard ήταν νά εκδώσει μιιά ντιρεκτίβα από τό άρχοντικό στό Saint Hill: “Βάλτε ένα ντετέκτιβ νά ξεθάψει όλα τ’ άπλυτα από τό παρελθόν αυτού του Λόρδου. Θά τά βρῆτε όλα εκεί”.

Μέ τήν ευκαιρία αυτή, ό Hubbard δημιουργεί ένα “Τμήμα Δημόσιας Έρευνας”, πού αποτελείται από ιδιωτικούς αστυνομικούς. Ο πρώτος έρευνητής, πού προσλήφθηκε γιά νά διευθύνει τήν ομάδα, έλαβε τήν έντολή νά βρει τουλάχιστον από ένα “μελανό σημείο” (ένα φόνο, μιιά επίθεση, ένα βιασμό) γιά κάθε ψυχίατρο στή Βρεταννία. Ο ντέτεκτιβ αυτός “πούλησε” τήν ιστορία αυτής τής άσυνειθιστης άποστολής του, σέ μιιά κυριακάτικη έφημερίδα.

Μετά από πολλά πρωτοσέλιδα, γύρω από τόν Hubbard, τά αίτήματα στήν Βουλή τών Κοινοτήτων, γιά έπερώτηση γύρω από τήν Σαηεντολογία συνεχίστηκαν.

Η απάντηση του Ύπουργού ήταν: “Δέν νομίζω ότι είναι αναγκαία περαιτέρω έρευνα γύρω από τή Σαηεντολογία γιά νά καταδειχθεῖ ότι οί δραστηριότητες αυτού του οργανισμού είναι δυνητικά βλαβερές. Δέν έχω καμμία άμφιβολία ότι ή Σαηεντολογία είναι τελειώς άναξιόπιστη σέ θέματα άνάπτυξης τής υγείας”.

Δύο χρόνια άργότερα, στίς 25 Ίουλίου 1968, ή Βρεταννική Κυβέρνηση άποφάσισε τελικά νά δραστηριοποιηθεῖ κατά τής Σαηεντολογίας. Ο Ύπουργός Ύγείας, κ. Kenneth Robinson, ανακοίνωσε τήν απαγόρευση εισόδου στό Ήνωμένο Βασίλειο στους μαθητές τής Σαηεντολογίας. Ο κ. Robinson δήλωσε: “Η Κυβέρνηση είναι πεπεισμένη, έχοντας έξετάσει όλα τά υπάρχοντα στοιχεία, ότι ή Σαηεντολογία είναι κοινωνικά βλαβερή. Άλλοτριώνει μέλη οίκογενειών, άπομακρύνοντας τό ένα από τό άλλο και άποδίδει ρυπαρά και άτιμωτικά κίνητρα σέ όσους τής άντιτίθενται. Οί έξουσιαστικές άρχές και πρακτικές τής είναι μιιά ισχυρή άπειλή γιά τήν προσωπικότητα και τήν ευημερία εκείνων, πού έξαπατούνται στό νά γίνουν όπαδοί. Και τό σημαντικότερο: Οί μέθοδοί τής είναι δυνατόν νά άποβοῦν σοβαρός κίνδυνος γιά τήν υγεία εκείνων πού υποκύπτουν σ’ αυτές τίς μεθόδους”.

Λίγες μέρες άργότερα, ό Ύπουργός Έσωτερικών ανακοίνωσε, ότι ό L. Ron Hubbard χαρακτηρίστηκε

ώς “ανεπιθύμητος άλλοδαπός” και συνεπώς δέν θά έπιτρεπόταν στό έξῆς, έπιστροφή του στή Βρεταννία. Σάν απάντηση, ό Hubbard άπέστειλε ένα τέλεξ στό Saint Hill, μέ τό έξῆς περιεχόμενο: “Η Άγγλία, πού κάποτε έθεωρείτο τό Φώς και ή Έλπίδα του Κόσμου, έχει γίνει Κράτος Άστυνομικό και δέν είναι δυνατόν νά τήν έμπιστεύεται κανείς πλέον”.

Δέκα έξι χρόνια άργότερα, στό Άνώτατο Δικαστήριο του Λονδίνου, ό κ. Justice Latey χαρακτήρισε τήν Σαηεντολογία ως “άνήθικη, κοινωνικά άπεχθῆ, άχρεία και επικίνδυνη”. Ο δικαστής έδίκαζε μιιά περίπτωση έπιμέλειας, πού άφορούσε τά παιδιά ενός έν ενεργεία Σαηεντολόγου και τής πρώην Σαηεντολόγου συζύγου του. Ο ίδιος περιέγραψε τήν συμπεριφορά του Hubbard και τών βοηθών του “ως φοικαλέα άνάμνηση του κομπασμού και τών φωνασιών του Χίτλερ και τών ύπηρετών του”.

Άναθέτοντας τήν έπιμέλεια στή σύζυγο, ό κ. Justice Latey είπε, ότι ή Σαηεντολογία ήταν διεφθαρμένη, επειδή βασίζεται σέ ψεύδη και άπάτη και έχει ως κύριο άντικείμενό της τό χρέμα και τήν άπόκτηση δύναμης του κ. Hubbard, τής συζύγου του κι εκείνων, πού βρίσκονται κοντά του, στήν κορυφή τής ήγείας. “Είναι άχρεία”, είπε, “διότι χρησιμοποιεί άτιμες πρακτικές, τόσο γιά τούς πιστούς τής, πού δέν ακολουθοῦν τή γραμμή της χωρίς άντιλογίες, όσο και πρós εκείνους, εκτός τής όργάνωσης, πού άσκοῦν κριτική ή είναι άντίθετοι πρós αυτήν. Είναι επικίνδυνη”, συνέχισε, “επειδή βγαίνει στους δρόμους γιά νά αιχμαλωτίζει άτομα, ιδιαίτερα παιδιά, και νά έντυπωσιάζει νέους άνθρώπους διδάσκοντάς τους και κάνοντάς τους πλύση έγκεφάλου ώστε νά γίνουν οί χωρίς έρωτήματα αιχμάλωτοί της και εργαλεία τής αίρεσης, μακριά από τούς δικούς τους άνθρώπους, τήν κοινή, άνθρώπινη λογική, τή ζωή”.

Άναφερόμενος στον ίδρυτή και στή σύζυγό του, ό δικαστής έθεώρησε τήν άπόφαση σαφή και τελεσίδικη. “Ο κ. Hubbard είναι από τούς χειρότερους τσαρλατάνους”, είπε. Κι άκόμη προσέθεσε: “Τό ίδιο και ή σύζυγός του Mary Sue και ή κλίκα στό συμβούλιο κορυφής πού λαμβάνουν τίς άποφάσεις γιά τίς ενεργείες στήν αίρεση”.

Παρά τό κῆμα τής κριτικής, από έπίσημες πηγές, ή Σαηεντολογία επέζησε και φάνηκε νά γίνεται άκόμη πιό ισχυρή μετά τόν θάνατο του Hubbard. Μιιά ντιρεκτίβα από τό “Γραφείο Άνακοινώσεων” του όρίζει τόν τρόπο, πού θά μπορούσαν οί Σαηεντολόγοι νά άναπτύξουν πολιτική έπιρροή: “Μήν ενδιαφέρεστε νά εκλεγείτε. Φροντίστε νά προσληφθεῖτε στό προσωπικό Γραμματείας ή στό σωμα τών Σωματοφυλάκων”.

Η απαγόρευση στήν είσοδο Σαηεντολόγων στή Βρεταννία ύποστηρίχθηκε ότι ήταν άνέφικτη και καταργήθηκε. Πολλές χώρες, όπου ή άντίθεση ήταν όξυτατη άρχισαν νά άπόδεχονται τήν Σαηεντολογία σάν Θρησκεία άν και οί Βρεταννικές Κυβερνήσεις έχουν άπορρίψει διαδοχικά αυτή τήν άπαίτηση.

Ο Hubbard, από πολύ παλιά, είχε κατανοήσει τά πολλά πλεονεκτήματα του θρησκευτικού καθεστώτος.

Στά τέλη τοῦ 1952, ὁ νεοεκλεγείς τότε πρόεδρος τῶν Η.Π.Α., Dwight D. Eisenhower, εἶχε διακηρύξει: “Ἡ Κυβέρνησή μας δέν ἔχει ὑπόσταση ἐκτός ἄν θεμελιώνεται σέ μιά βαθειά θρησκευτική πίστη καί δέν μέ ενδιαφέρει προσωπικά ποιὰ εἶναι αὐτή ἡ πίστη!” Τό 1954 τό Κογκρέσο προσέθεσε στήν “Υπόσχεση Πίστεως” τήν φράση: “Υπό τόν Θεόν”.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1953, ἓνα χρόνο μετά τήν διακήρυξη τοῦ Eisenhower, ὁ Hubbard ἴδρυσε τρεῖς νέες ἐκκλησίες: Τήν “Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιστήμης”, τήν “Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας” καί τήν “Ἐκκλησία τῆς Πνευματικῆς Μηχανικῆς” καί τίς καταχώρησε στό Camden τοῦ New Jersey. Στούς πιστούς του, στά ἄλλα μέρη τῶν Η.Π.Α., δόθηκε ἐντολή νά ἐπισπεύσουν τήν ἀλλαγὴ τῆς λειτουργίας των σέ ἐκκλησίες. Οἱ διευθυντές μετονομάστηκαν σέ “Ἱερεῖς”.

Ὁ κλάδος μέ τή μεγαλύτερη διάδοση, ἡ “Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας, τῆς Καλιφόρνιας”, ἔθεσε σάν σκοπούς της: “Τήν υἰοθέτηση καί ἀποδοχή τῶν στόχων, σκοπῶν, ἀρχῶν καί πίστεως στήν Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιστήμης, ὅπως θεμελιώθηκαν ἀπό τόν L. Ron Hubbard”.

Μέσω τοῦ Hollywood καί εἰδικότερα μέσω γνωστῶν ἀστέρων πού κατόρθωσε νά κάνει ὁπαδούς της, ὅπως ὁ John Travolta καί ὁ Tom Cruise, ἡ ὁργάνωση κέρδισε διεθνή ἐπιρροή. Πρόσφατα, ὁ Cruise, κατά τήν διάρκεια ἐπίσκεψῆς του στήν Βρεταννία, ἐκμεταλλεύθηκε τήν συμμετοχή του σέ τηλεοπτική ἐκπομπή τοῦ Michael Parkinson γιά νά μιλήσῃ γιά τά πιστεύω του στήν Σαηεντολογία. Στόν ἠθοποιό ἀπονειμήθηκε τό μετάλλιο: “Ἐπιτυχίες στήν Ἱεραποστολή γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας” ἀπό τήν ὁργάνωση καί τιμᾶται γιά τήν συμβολή του στήν “Ἀλλαγὴ τοῦ Προσώπου τῆς Ἐκπαίδευσης στήν Ἀμερική”.

Τό Saint Hill Manor εἶναι ἀκόμη καί σήμερα ἡ “Μέγκα” γιά τούς Σαηεντολόγους σ’ ὀλόκληρο τόν κόσμο καί εἶναι καταχωρημένο, σάν τουριστική ἀτραξιόν, στόν τουριστικό ὁδηγό τοῦ Sussex.

Ἡ Σαηεντολογία διαθέτει περιουσιακά στοιχεία καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Βρεταννίας, ἰδιαίτερα στό Poole, Dorset.

ΕΠΩΔΥΝΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Μετά τόν Α’ Παγκόσμιο Πόλεμο στόν ὁποῖο ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίστηκε στό πλευρό τῶν συμμάχων Ἀγγλων, Γάλλων, Ἰταλῶν καί Ἀμερικανῶν καί ἔχυσε τό αἷμα τῶν παιδιῶν της στά πεδία τῶν μαχῶν, ὅλοι πίστευαν ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα νά ἐκπληρωθοῦν τά δίκαια αἰτήματά μας γιά ἀπελευθέρωση τοῦ ἀλύτρωτου Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Αὐτό ἔθεωρεῖτο τότε ὡς αὐτονόητο ἐφ’ ὅσον ἡ Τουρκία ἦταν μέ τό μέρος τῶν ἀντιπάλων τους.

Ὅμως λίγο μετά τήν σιγή τῆς κλαγγῆς τῶν ὀπλων τά πράγματα ἐξελιχθήκαν δυσμενῶς γιά τήν Ἑλλάδα. Οἱ σύμμαχοί μας ἀμέσως μᾶς ἐγκατέλειψαν καί ἐστρά-

φησαν πρός τόν ἐπηρεμένο Κεμάλ, προσβλέποντες στήν ἐξυπηρέτηση τῶν οικονομικῶν τους συμφερόντων. Στό βιβλίο “Ἀναμνήσεις...” τοῦ Κ. Ζαβιτσιάνου ἀναφέρονται πολλά γιά τή μεταστροφή τῆς στάσης τῶν συμμάχων μας τοῦ Α’ Παγκοσμίου Πολέμου. Μεταξύ ἄλλων, γράφει ὁ ἐν λόγω διακεκριμένος συγγραφέας: “Ἡ Γαλλία ἤδη εἶχε ὑπογράψει ἀπό τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1921 ὀριστικήν συνθήκην μέ τόν Κεμάλ καί δέν ἀπέκρυπτεν εἰς τούς συμμάχους της τίς ὑποχρεώσεις πού εἶχεν ἀνάλαβει ἀπέναντι στόν Κεμάλ, ὅπως ἐπιδιώξει ριζικάς μεταρρυθμίσεις τῆς συνθήκης τῶν Σεβρών. Ὁ Γαλλικός τύπος ἐξ’ ἄλλου εἶχε ξεσπαθώσει ὑπέρ τῶν Τούρκων. Καί ἡ γαλλική κοινή γνώμη εἶχε καταληφθῆ ἀπό ἕναν ἀδικαιολόγητον καί ἀνεξήγητον φιλοτουρκισμόν.

Ἡ Ἰταλία ἐπίσης εἶχε χαράξει ἀπερίφραστα φιλοτουρκικήν πολιτικήν καί πάντως ἀντίθετον πρός τήν Ἑλληνικήν πολιτικήν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐπίστευεν αὐτή πῶς ἡ Τουρκία ἀποτελεῖ χῶρον οικονομικῶς πλέον ἐκμεταλλεύσιμον ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἦτο λοιπόν ἀποφασισμένη νά ὑποστηρίξει τās Τουρκικὰς ἀξιώσεις σύμφωνα μέ τήν Ἰταλοκεμαλικήν συμφωνίαν. Ὡς πρός τήν Ἀγγλίαν καί αὐτή ἐπεδίωκεν λόγω περιπετειῶν της εἰς τās Ἰνδίας τήν ταχεῖαν συνομολόγησιν εἰρήνης εἰς τήν Μ. Ἀσίαν. Ἐθεώρει τοῦτο ὅτι ἀπετέλει ἐθνικήν ἀνάγκην”.

Καί στό βιβλίο: “Ἡ σκιά τῆς Δύσεως” τοῦ Κωνσταντίνου Σακελλαρόπουλου διαβάζουμε μεταξύ ἄλλων ὅτι: “ἐκουσίως ἡ Γαλλία καί ἡ Ἰταλία, ἐκουσίως ἡ Μεγάλη Βρεταννία καί αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἄφησαν νά ὑπονομευθῆ ἡ εἰς τήν Μικράν Ἀσίαν Ἑλληνική ἐγκατάστασις καί ἔκαμαν μοιραῖαν τήν κατάρρευσιν της”. Καί σέ ἄλλο σημεῖο ὁ συγγραφεύς γράφει ὅτι “ὑπῆρχον μεταξύ τῶν συμμάχων καί οἱ ἐπιθυμοῦντες καί μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦντες νά ἐπιτείνουν τήν Ἑλληνικήν φθοράν”.

Γιατί τά λέμε τώρα αὐτά πού ἀποτελοῦν τίς πλέον ἐπώδυνες μνήμες τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας μετά τήν Μικρασιατικήν καταστροφήν; Μά τά ἴδια ἀκριβῶς ἐπισυνέβησαν καί μετά τή λήξη τοῦ Β’ Παγκοσμίου Πολέμου. Ἡ Ἑλλάδα ἀπό τήν πρώτη στιγμή ἀγωνίστηκε στό πλευρό τῶν συμμάχων της κατά τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονα καί ἔχυσε ποταμούς αἵματος ἀπό τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 στό μέτωπο τῆς Ἀλβανίας μέ τούς Ἰταλούς καί στά Ἑλληνοβουλγαρικά σύνορα μέ τούς Γερμανούς καί κατά τήν μαύρη περίοδο τῆς κατοχῆς μέ τήν ἡρωϊκή της ἐθνική ἀντίσταση, ἡ ὁποία ἦταν ἡ πιό ἀξιόλογη καί ἀποφασιστική γιά τίς τύχες τοῦ πολέμου σέ ὅλη τήν κατεχόμενη Εὐρώπη. Ἡ Ἑλλάδα ἐξῆλθε ἀπό τόν πόλεμο αἵματοβαμμένη, καθημαγμένη, κατεστραμμένη καί φτωχή, ἐνῶ ἡ Τουρκία πού τό ἔπαιξε οὐδέτερη δέν ἔχασε οὔτε ἕναν πολίτην της, δέν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτε.

Ὅμως οἱ σύμμαχοί μας μᾶς ἔδειξαν καί πάλιν καί δείχνουν συνεχῶς φιλοτουρκική πολιτική. Στίς ἀντιδικίες μας στό Αἶγαῖο, στήν Κύπρο καί ἄλλοῦ, ὑποστηρίζουν μυστικά ἢ φανερά τήν Τουρκία εἰς βάρους τῶν συμφερόντων μας. Παρά τά ἐπανειλημμένα τρομοκρατικά χτυπήματα ἀπό μουσουλμανικές χῶρες δέν ἀλλάζουν τόν φιλομουσουλμανικό προσανατολισμό

τους και αγνοούν τους πραγματικούς τους συμμάχους και κυρίως την Ελλάδα που ήταν πάντα στο πλευρό τους σ' όλους τους δύσκολους καιρούς. Κάποιοι ζωγράφος ζωγράφισε σαν αδελφές σφιχταγκαλιασμένες την ευεργεσία με την αχαριστία. Και είχε απόλυτο δίκαιο. Αυτές πάντα πάνε μαζί.

Τώρα, με την πολυσυζητούμενη προοπτική ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε. όλες οι χώρες της Δύσης “κόπτονται” να την υποδεχτούν και “κύπτουν τόν αυχένα” σε όλες τις απαιτήσεις του νεοσουλτάνου της Αγκύρας. Φαντάζεται κανείς, αφού η Τουρκία απαιτεί τα πάντα πριν ένταχθει, τι θα επακολουθήσει όταν ένταχθει και γίνη μέλος, το Άσιατικό αυτό κράτος, της Ευρώπης!

Θά πούν πολλοί καλοπροαίρετοι ότι η Τουρκία δεν είναι χώρα Ισλαμική με την έννοια που αποδίδουμε σήμερα στις χώρες του Ισλάμ. Έχει όμως αποδειχθεί ότι οι Τούρκοι εκτός της χώρας τους μετατρέπονται σε φανατικούς ισλαμιστές. Παραδείγματα υπάρχουν πολλά. Άλλωστε ο σημερινός πρωθυπουργός της Τουρκίας απήγγειλε πριν από λίγα χρόνια, σε δημόσια συγκέντρωση έναν εμπρηστικό στίχο ισλαμικού ποιήματος: “Νά γίνουν οι τρούλλοι των τζαμιών μας ασπίδες και οι μιναρέδες δόρατα, να ξεσκίσουν τις καρδιές των άπιστων”.

Ο Τούρκος πρωθυπουργός, που οι τουρκικές έφημερίδες τον απέκάλεσαν Νέο Σουλεϊμάν Μεγαλοπρεπή, είπε προκλητικά στην τελετή για τη λήξη της Συνόδου κορυφής της 17ης Δεκεμβρίου 2004: “Εγώ πάντως δεν θά αναγνωρίσω ποτέ την Κύπρο”. Αναιδής και προκλητική δήλωση. Ευτυχώς που ο Υπουργός Έξωτερικών μιας μικρής χώρας, του Λουξεμβούργου, ο κ. Άσελμπορν του είπε όρθα-κοφτά: “Ακούστε κύριε, έδω στην Ευρώπη δεν είμαστε γυρολόγοι που πουλάμε χαλιά στους δρόμους. Καλύτερη συμπεριφορά παρακαλώ”.

Πολλοί έρευνητές πιστεύουν ότι η ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. θά της επιφέρει ανυπολόγιστα δεινά. Θά εισέλθουν πρώτα δεκάδες εκατομμυρίων μουσουλμάνοι οι όποιοι θά αλλοιώσουν την φυλετική ταυτότητα των δυτικών κρατών. Ήδη και πρό της ένταξης στη Δυτική Ευρώπη διαβιούν σήμερα 12 εκατομμύρια μουσουλμάνοι. Αν αναλογισθούμε ότι οι πιστοί του Ισλάμ είναι λαοί με πίστη και θρησκευτικό φανατισμό και διαθέτουν σφριγός και ικανότητα επίδρασης, μπορούμε εύκολα να αντιληφθούμε τι θά συμβεί όταν εισρεύσουν στις δυτικές κοινωνίες που έχουν χαλαρή θρησκευτικότητα και η Χριστιανική συνείδηση και ζωή είναι διαβρωμένες από την αδιαφορία και την εκκοσμίκευση. Σε κοινωνίες δηλαδή που φέρουν το όνομα Χριστιανοί αλλά δεν ζούν την Χριστιανική Πίστη και ούτε εμπνέονται από τις Χριστιανικές αξίες. Στην Ευρώπη οι άθεοι ανέρχονται στο 25%, ενώ στην Τουρκία στο 1% (θεωρητικά, διότι ούτε μπορούν, ούτε εκδηλώνονται φανερά).

Πολλοί πιστεύουν ότι με τον συγχρωτισμό θά επιτευχθεί ένσωμάτωση των μουσουλμανικών πληθυσμών από τις δυτικές κοινωνίες. Αυτή η παραδοχή και ανιστόρητη είναι και έξωπραγματική. Έχει αποδειχθεί

ότι η άφομοίωση λαών του Ισλάμ με τό θρησκευτικό φανατισμό που διαθέτουν είναι παντελώς αδύνατη. Μάλλον τό αντίθετο θά συμβεί από την συνύπαρξη λαών με χαλαρή πίστη με λαούς του αυστηρού Ισλάμ. Αυτή η συνύπαρξη θά διευκολύνει την ευρύτερη διείσδυση της μουσουλμανικής πίστης και θά καλύψει τό κενό που δημιουργεί τό έλλειμμα της Χριστιανικής ζωής από τις κοινωνίες των δυτικών κρατών, που θεωρούν τή θρησκεία ιδιωτική υπόθεση.

Άς ευχηθούμε να επανευαγγελισθούν οι λαοί της Ευρώπης και ν' αρχίσουν να βιώνουν τή Χριστιανική Πίστη με όλη τή δύναμη και τή μεγαλωσύνη της. Μόνο τότε θά μπορούσαμε ν' αντιμετωπίσουμε τό θρησκευτικό φανατισμό των μουσουλμάνων και δεν θά κινδυνεύσουμε να χαθούμε στη δίνη του νέου μωαμεθανικού έπεκτατισμού.

“ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ”

Άπό τό διαδίκτυο πληροφορούμαστε «τά έργα και τίς ημέρες» του Μουσουλμανικού Κέντρου Βελγίου.

«Περήφανος δηλώνει ο Μουσταφά Άλ-Τούρκι, ιμάμης του τζαμιού και ισλαμικού κέντρου της Λιέγης στο Βέλγιο, για τόν προσηλυτισμό στο Ισλάμ περίπου 200 Βέλγων. Όπως είπε “έως 200 Βέλγοι ασπάσθηκαν τό Ισλάμ, χάρη στο θείο μήνυμα που άπενθύνει τό τζαμί”.

Κατά τόν ανταποκριτή στο Βέλγιο του πρακτορείου “Islam On Line” Νασρεντίν Ντζεμί, η προσπάθεια στη Λιέγη, που ξεκίνησε ως τζαμί Άλ Ιτασάμ και έξελιχθηκε σε πολλών δραστηριοτήτων ισλαμικό κέντρο, “άποτελεί παράδειγμα του κεντρικού ρόλου που μπορούν οι μουσουλμάνοι να παίξουν στην Ευρώπη”. Τό έν λόγω κέντρο έχει δεκαπλασιασθεί σε επιφάνεια τά τελευταία 15 χρόνια και έχουν 20πλασιασθεί αυτοί που τό επισκέπτονται. “Τό τζαμί δέχεται επίσης μαθητές και μαθήτριες του Βελγίου και τους διδάσκει τι είναι τό Ισλάμ, για να πέσουν οι μπάρες στην επικοινωνία τους με τους μουσουλμάνους”, είπε ο Τούρκι. Σημειώνεται ότι τό Βέλγιο ήταν η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που αναγνώρισε τό Ισλάμ, τό 1974. Σήμερα ζούν εκεί περίπου 500.000 μουσουλμάνοι (5% του συνολικού πληθυσμού)».

Κάτι τέτοιο φοβήθηκαν, λοιπόν, οι λαοί της Ευρώπης και είπαν ΟΧΙ στη Συνταγματική Συνθήκη της Ε.Ε.

Φοβήθηκαν, δηλαδή, την άθρόα εισβολή Τούρκων στην Ευρώπη με όλα τά επακόλουθα ενός σκληρού φονταμενταλιστικού στοιχείου και άντέδρασαν στην προοπτική αυτή.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ “HOLLYWOOD”... ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ!

Άμφιβάλλετε πώς τό Hollywood είναι σχολείο; Και μάλιστα πανεπιστήμιο;

Είναι τό τελευταίο σκαλοπάτι εκμάθησης, πλήσης έγχεφάλου, διαβίβασης μηνυμάτων και κατασκευής

μιάς κοινωνίας όπως κάποια, ψυχικά και πνευματικά διαταραγμένα, άτομα όριζουν.

Καί φυσικά, θά πείτε: «Μά, γιατί;».

Χρήμα, Έξουσία, Δόξα. Σας λένε κάτι αυτές οι λέξεις;

Κι ακόμα, ίσως αναρωτηθείτε: «Αφοῦ κάθε ταινία έχει τό δικό της σενάριο, ύφος, διαφορετικούς χαρακτήρες, ήθοποιούς, πώς μπορούν να επηρεάσουν και τί μηνύματα περνούν;».

Τά κοινωνικά πρότυπα, οί ήθικέσ αξίεσ, ή βία, ή αγάπη, τό sex, οί σχέσεισ τών ανθρώπων, ή εκμηδένιση τήσ αξίασ τήσ ανθρώπινησ ζωήσ αλλά και τήσ ζωήσ γενικότερα, ή σχέση του ανθρώπου μέ τό περιβάλλον, είναι κάποιοι τομείσ που επηρεάζονται και που μπορώ να αναφέρω επιγραμματικά, για όποιον έχει τή διάθεση να προβληματιστεί.

Πιό πολύ όμως, θά ήθελα να σταθώ στό παρακάτω παράδειγμα ανάλυσης τριών διαφορετικῶν ταινιῶν για να μπορέσω ίσως να εξηγήσω αυτό τό κάτι βαθύτερο που κρύβουν οί «μεγάλεσ ἐμπορικέσ ἐπιτυχιέσ» του Hollywood. Καί σίγουρα ἄν ψάξετε κι ἐσείσ, θά βρείτε κι ἄλλα...

Ἄσ πάρουμε, λοιπόν, τό “Matrix”, τό “X-Men” και τό “Harry Potter”, τρείσ ταινίεσ φαντασίασ διαφορετικέσ μεταξύ τουσ.

Σ’ αὐτή τή νέα γενιά ταινιῶν, ἐκτόσ τήσ αὔξησ τήσ ταχύτητασ και τήσ βίασ, ἔχουμε μιά ακόμα διαφοροποίηση ἀπό τίσ παλαιότερεσ ταινίεσ (π.χ. “Superman”, “James Bond”, “Spiderman” κ. ἄ.) ὅπου ὑπάρχει ἕνασ πρωταγωνιστήσ που κάνει μόνος «ὅλη τή δουλειά».

Μέ τά χρόνια, οί ἥρωεσ ἀποκοτῶν παρέα ἢ συνεργάτεσ (π. χ. ὁ Superman ἔχει τήν Λόισ και τήν ὀμάδα τῶν ὑπερηρώων, ὁ 007 μέ μιά ἐναλλασσόμενη αἰθέρια ὑπαρξη, ἀντάξιά του σέ ἐξυπνάδα, ταχύτητα και κόλπα, ὁ Batman μέ τόν βοηθό του και τόν πιστό του μπάτλερ σώζουν ἐπίσῃσ τόν κόσμο ἀπ’ τουσ κακούσ...).

Στή νέα γενιά ταινιῶν, παρότι ὑπάρχει πρωταγωνιστήσ και ἡ ἱστορία περιπλέκεται γύρω του, ἡ «δουλειά» γίνεται ὀμαδική, μέ τήν τάση να ἀνοίγει ἢ παρέα ἀπεριόριστα.

Στο “Matrix” προσπαθοῦν να «ξυπνήσουν» τουσ ἄνθρωπουσ και να τουσ βάλουν στόν «ἄληθινό» κόσμο, στό “Harry Potter” ἢ παρέα τῶν μάγων μεγαλώνει, ἀφοῦ κάθε χρόνο ἔρχονται νέοι μαθητέσ στό Χόγκγουαρτς, στούσ “X-Men” κάθε ἕνασ που συνειδητοποιεῖ πῶσ είναι μεταλλαγμένοσ, πηγαίνει στή σχολή τῶν X-Men για να μάθει να ἐλέγχει τίσ δυνάμεισ του.

Ἔτσι, ἐδῶ ἔχουμε ἕνα κοινό χαρακτηριστικό σ’ αὐτέσ τίσ τρείσ διαφορετικέσ ταινίεσ. Δύο κόσμοσ παράλληλουσ, τόν κόσμο τῶν «κοινῶν θνητῶν» και τόν κόσμο τῶν χαρισματικῶν -μυημένων- εκπαιδευμένων, στά χέρια τῶν ὁποίῶν βρίσκειται ἡ σωτηρία του κόσμου.

Τό μήνυμα που περνάει στό ὑποσυνείδητο, είναι ὅτι ὑπάρχει, ναί μέν, ἀρχηγόσ - ὑποκινητήσ - δάσκαλοσ - χαρισματικόσ, αλλά ὑπάρχει και ὑποστηρικτική ὀμάδα, ἢ ὁποία ἀνήκει σέ μιά ἄλλη «κάστα» (τῶν ἀφυπνισμέ-

νων), ἔχει ἐκπαιδευτεῖ κατάλληλα και διαθέτει ιδιαίτερεσ δυνάμεισ σέ σχέση μέ τουσ κοινούσ θνητούσ...

Δέν είναι, ἄραγε, περιέργη σύμπτωση;

Μήπως τελικά μετράει αὐτό που μᾶσ «φορτώνουν» στόν ἐγκέφαλο και ὄχι αὐτά που νομίζουμε ὅτι βλέπουμε;

Γιά τό “Matrix” και τό “Harry Potter” ἔχουν γραφεῖ πολλά... Γιά τό “Matrix” τά περὶ συμβολισμῶν και προφητειῶν τήσ “Νέασ Ἐποχῆσ” και για τό “Harry Potter” τά περὶ μαγείασ. Μέ τό “X-Men” δέν ἀσχολήθηκε κανείσ ιδιαίτερα, ἐνῶ θά ἴρηπε... Μᾶλλον αὐτό σημαίνει πῶσ εἶχε περισσότερη ἐπιτυχία ἀπ’ ὅ,τι φάνηκε! Στό “X-Men” ἢ ἐπιτυχία δέν ἦταν μόνο ἐμπορική, αλλά και στό γεγονόσ ὅτι πέρασε μηνύματα και προετοίμασε τό ἔδαφοσ για ὅ,τι θά ἴρθει, χωρίσ να ξεσηκῶσει ἀντιδράσει ἢ να καταλάβει κανείσ τίποτα.

Μπορεῖ τό σενάριο τήσ ταινίασ να κινεῖται στά πλαίσια τήσ ἐπιστημονικήσ φαντασίασ, ὅμως θίγονται θέματα ὅπωσ: Ἡ ἐνταξη τῶν μεταλλαγμένων στήν κοινωνία, τά δικαιώματα που ἔχουν, ἢ διαφορετικότητα τουσ και ἐν τέλει ἢ ἀποδοχή τουσ ὡσ ἥρωεσ - σωτήρεσ. Καί μπορεῖ ἐμᾶσ, ακόμα, να μή μᾶσ ἀπασχολοῦν οί μεταλλαγμένοι, μᾶσ ἀπασχολοῦν ὅμως οί κλωνοποιημένοι...! Ἡ κάτι ακόμα κοντινότερο, οί ἄνθρωποι μέ γενετικῶσ προκαθορισμένο D.N.A., οί ἄνθρωποι ΠΡΟΚΑΤ, (θέμα που ἔχει ἤδη ἀπασχολήσει ἐπιστήμονεσ, θρησκεία, φιλοσοφία και ἀσφαλιστικέσ ἐταιρίεσ ἀνά τόν κόσμο).

Δέν είναι ἄραγε περιέργο, που τά βασικά χαρακτηριστικά τῶν ΠΡΟΚΑΤ - κλωνοποιημένων - μεταλλαγμένων είναι ἴδια;

Μπορεῖ στήν ταινία να μᾶσ πλάσονται μέ ὑπερβολικό τρόπο (ἄλλωστε οί κατασκευαστέσ τήσ «πωλοῦν» ψυχαγωγία...) και για τήν ὥρα, αὐτά να μᾶσ φαίνονται σάν ἐπιστημονική φαντασία, ὅμως τό μήνυμα τήσ ἀποδοχῆσ τῶν ΠΡΟΚΑΤ, κλωνοποιημένων ὄντων και ἀργότερα τῶν μεταλλαγμένων, ἔχει ἤδη περάσει.

Κοινά χαρακτηριστικά τῶν ΠΡΟΚΑΤ - κλωνοποιημένων - μεταλλαγμένων:

1. Εἶναι “παρά φύσιν” κατασκευασμένα ὄντα, ἢ ἀποτελέσματα τερατογένεσῃσ.
2. Διαθέτουν ιδιαίτερεσ δυνάμεισ ἢ χαρίσματα.
3. Ἔχουν δυνατότερη ἰδιοσυγκρασία και ἀντοχέσ ἀπό τουσ “κοινούσ θνητούσ”.
4. Ἀνήκουν σέ μιά ἄλλη «κάστα» ἀνθρώπων.

Κοινά χαρακτηριστικά τῶν ἡρώων και του βασικοῦ σεναρίου τῶν ταινιῶν “Matrix”, “X-Men”, “Harry Potter”:

1. Οἱ ἥρωεσ δέν δροῦν μόνοι αλλά σέ ὀμάδεσ.
2. Οἱ ἥρωεσ «μπαίνουν» σ’ ἕνα ἄλλο κόσμο.
3. Παίρνουν μαθήματα σέ μιά σχολή ἢ ἀκολουθοῦν μιά σειρά μαθημάτων για να μάθουν να χρησιμοποιοῦν τίσ δυνατότερεσ και δυνάμεισ τουσ.
4. Ὑπάρχει ἕνασ διευθυντήσ ἢ ἀρχηγόσ πίσω ἀπό τόν κύκλο διδασκαλίασ.
5. Μπορεῖ οἱ ἥρωεσ να τρομάζουν ἢ να προκαλοῦν δέοσ στόν «κοινό θνητό», ὅμως κανένασ κοινόσ θνητόσ δέν μπορεῖ να τουσ ἀγγίξει...

6. Μετά τη διδασκαλία - μύηση, ανήκουν σέ μιάν ἄλλη κάστα, μέ ιδιαίτερες δυνάμεις καί μέ σκοπό «νά σώσουν τόν κόσμο», ὅπου τούς ἐπιτρέπονται τά πάντα ἀπό τή μεριά τοῦ θεατή.
7. Ἄσχετα μέ τό «ποιόν» τους, ὁ θεατής εἶναι προγραμματισμένος νά τούς ἀποδεχθεῖ ὡς ἄριστους, ἄξιους, σωτήρες καί ἥρωες...

Φ. Τ.

“ΚΥΝΗΓΙ ΜΑΓΙΣΣΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟ”;

Μέ τόν πομπώδη καί κραυγαλέο αὐτό τίτλο “χαιρέτισε” γνωστή ἀθηναϊκή ἐφημερίδα τήν καθ’ ὅλα ἀξιέταινη προσπάθεια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά προστατεύσει τό ποιμνίό της -ιδικά τούς νέους- ἀπό ἐκδηλώσεις πού προσβάλλουν τήν προσωπικότητα καί φθείρουν καί ἀμβλύνουν τή συνείδηση.

Ἡ ἐπίθεση αὐτή πραγματοποιήθηκε ὅταν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔστειλε ἐπιστολή στόν διευθυντή τοῦ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν μέ τήν παράκληση νά διερευνηθεῖ κατά πόσον ἰσχύουν τά ὅσα δημοσιεύθηκαν ἀπό τόν Τύπο σχετικά μέ τό μουσικό συγκρότημα “Slipknot”, πού συμμετεῖχε στίς ἐκδηλώσεις τοῦ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν.

Οἱ “Slipknot”, μποροῦν νά χαρακτηριστοῦν σάν ἓνα ἀκραῖο συγκρότημα τῆς διεθνούς death - nu metal μουσικῆς σκηνῆς.

Εἶναι ἓνα ἀπό τά φρικτότερα καί χειρότερα -ἀπό πλευρᾶς παρουσίας, στίχων, μηνυμάτων πρός τό κοινό καί συμβολισμῶν- συγκροτήματα τοῦ εἴδους.

Δέν θά σχολιάσουμε ἐδῶ τόν ἀπαράδεκτο τρόπο μέ τόν ὁποῖο “ἐκφράζουν τή ἀμφισβήτησή τους” πρός τό “σύστημα” οἱ Slipknot καί τά ὅμοια συγκροτήματα τοῦ χώρου.

Οὔτε ὑπάρχει ἐπί τοῦ προκειμένου δυνατότητα ἀνάλυσης τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ κόσμος μας δέν εἶναι σήμερα “ἀγγελικά πλασμένος”.

Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία ἔχει μία πρόταση γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τοῦ Κόσμου καί τοῦ Ἄνθρωπου καί ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας αὐτή, βρίσκεται στήν ἀντίθετη ἄκρη ἀπό τήν “πρόταση” αὐτῶν τῶν “μουσικῶν” συγκροτημάτων, πού πρεσβεύουν τή βία καί προσπαθοῦν δῆθεν νά “ξυπνήσουν” τόν ἄνθρωπο σοκάροντάς τον καί τρομοκρατώντας τον ἐνῶ, ἀπό τήν ἄλλη, θυσαυρίζουν ἐκμεταλλεόμενα τόν ἐθισμό πρός τή φθορά καί τήν κακή πληροφόρηση ἐκ μέρους μεγάλης μεριδᾶς τῶν Μ.Μ.Ε. Στήν πραγματικότητα δέν μεταφέρουν κανένα κοινωνικό μήνυμα τά συγκροτήματα αὐτά, παρὰ τήν ψυχική ὑποβάθμιση τῶν μελών τους, δυστυχημένων πλασμάτων στό σύνολο τῶν περιπτώσεων, πού ἡ δημοσιότητα καί τό χρῆμα δέν κατάφεραν, φυσικά, νά ἀναπληρώσουν τήν ἔλλειψη τῆς ἀγάπης, πού τά πρόσωπα αὐτά δέν εἶχαν προφανῶς τή δυνατότητα νά γευθοῦν σάν μικρά παιδιά κι ἀργότερα.

Τά παραπάνω, δυστυχῶς ἰσχύουν καί γιά πολλούς ἀπ’ αὐτούς, πού ὑποστηρίζουν σήμερα αὐτές τίς τάσεις,

αὐτά τά πρότυπα κι αὐτό τό εἶδος “μουσικῆς”. Καί εἰδικά, ἰσχύουν γιά ὅσους ἔχουν τή δυνατότητα νά ἐκφράζονται δημόσια, διά τοῦ Τύπου ἢ ἄλλως κι οἱ ὁποῖοι δέν κατανοοῦν τή τεράστια ζημιὰ πού προκαλοῦν -ειδικά στή νεολαία- αὐτά τά μηνύματα κι αὐτές οἱ τάσεις.

Ἡ Ἐκκλησία, διά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξέφρασε τήν ἀνησυχία καί τήν ἀγωνία της γι’ αὐτό τό “φαινόμενο”. Καί τήν ἐξέφρασε μέ σεμνότητα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν “ἀπαιτοῦσε τήν ἀπαγόρευση μιᾶς heavy metal συναυλίας” ὅπως ἔγραψε συντάκτης ἄλλης ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας, αὐτῆς μάλιστα πού ὑπῆρξε ἡ βασική συνδιοργανώτρια γιά τήν πρόσκληση τῶν “Slipknot” στή χώρα μας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔγραφε: “Εἴαν ἀληθεύει τό ὡς ἄνω δημοσίευμα φρονοῦμεν ὅτι δέον ὅπως ἀποφευχθῆ ἡ πραγματοποίησις τῆς ὡς ἄνω ἐκδηλώσεως, λαμβανομένου ὑπ’ ὄψιν ὅτι εἶναι καθῆκον παντός Δημοσίου Φορέως νά προστατεύῃ τόν Ἑλληνα πολίτην καί ἰδιαίτερός τους νέους ἀπό κάθε ἐκδήλωσιν, ἡ ὁποία προωθῆ τόν σατανισμόν καί τίς καταστροφικές λατρεῖες καί ἀντιβαίνει εἰς τό ἰσχῶν Σύνταγμα”.

Καί τά δύο, λοιπόν, δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων κακοποιοῦν βάνουσα τήν ἀλήθεια σχετικά μέ τά ἀποτελέσματα τοῦ εἴδους αὐτῆς τῆς “μουσικῆς” τήν ὁποία οἱ Slipknot προωθοῦν. Οἱ συντάκτες τῶν σχετικῶν ἄρθρων παρασυρμένοι ἀπό τό πνεῦμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, πού δυστυχῶς ἔχει συσκοτίσει πολλούς σήμερα, φρονοῦν ὅτι ἡ “μουσική” καί τά μηνύματα τῶν Slipknot δέν βλάπτουν κανένα καί, σέ τελευταία ἀνάλυση, “τί δουλειά ἔχει ἡ Ἐκκλησία νά ἀσχολεῖται μέ αὐτό τό θέμα;”.

Οἱ συντάκτες τῶν κειμένων αὐτῶν προφανῶς, δέν πῆραν ποτέ τήν πληροφορία ὅτι “ἡ Ἐκκλησία καλύπτει καί σώζει τόν ὅλο ἄνθρωπο” κι ὡς ἐκ τούτου ἔχει λόγο

γιά κάθε πτυχή της ζωής του ανθρώπου. Μπορεί αυτό να μην τό ξμαθαν ποτέ ή να μή θέλουν να τό πιστέψουν ή σέ τελευταία ανάλυση να μή τούς ενδιαφέρει τό θέμα στίς λεπτομέρειές του. Όμως, επειδή ή έργασία του δημοσιογράφου αποτελεί, έστω και τυπικά, “λειτούργημα”, ή εϋθύνη των συγκεκριμένων συντακτών είναι τεράστια.

Ό δημοσιογράφος δέν έπιτρέπεται να εκφράζει προς τό κοινό τίς προσωπικές του απόψεις, οί όποιες έν προκειμένω δέν ενδιαφέρουν και κανέναν, άσχετα αν έχει τή “δύναμη” να τό κάνει εκμεταλλεϋόμενος τήν έλευθερία του λόγου, πού ή κοινωνία μας του προσφέρει, αλλά και τή “θέση ισχύος” από τήν όποία εύρίσκεται.

Γιά τόν λόγο αυτό κρίνουμε άναγκαίο να παραθέσουμε κάποιους προβληματισμούς, γνωστής εκκλησιαστικής προσωπικότητας, για γενικώτερο προβληματισμό προς αυτή τήν κατεύθυνση:

«Από τά μεγαλύτερα, αλλά και δυσκολότερα ζητούμενα και έπιτεύγματα της ανθρώπινης ιστορίας, είναι ή έλευθερία του λόγου. Είναι από τά έπιτεύγματα πού καταξιώνουν τόν άνθρωπο και άποδεικνύουν, ότι είναι ανώτερος των άλλων και άνελεύθερων ζώων. (Λόγος, μέ τήν έννοια της αλήθειας, κι έλευθερία πάνε μαζί...).

Αυτή ή έλευθερία, όμως, του λόγου έχει ύποστει, άνέκαθεν, πλήγματα τρομερά και φοβερά. Από τήν απαγόρευση επί αιώνες να όμιλούν δημόσια και έλεύθερα οί γυναίκες, οί δούλοι και τά παιδιά, έως τή λογοκρισία, πού έκαναν και κάνουν όλοκληρωτικά καθεστώτα πολιτικά, θρησκευτικά, ιδεολογικά. Η έλευθερία του λόγου στενάζε και στενάζει ακόμα, κατά περιόδους και περιοχές, κάτω από φοβερή σκλαβιά. Η μόνη έπιτρεπόμενη λογοκρισία είναι αυτή, πού πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος στό βάθος της συνείδησής του, για τό κατά πόσον ό λόγος του είναι σωστός, αληθινός, σοφός. Αυτός ό αυτοέλεγχος και αυτοπεριορισμός, προάγει τόν λόγο. Τόν κάνει άξιο της αποστολής του, πού είναι ή προαγωγή του ανθρώπου. Κανένας άλλος περιορισμός, δέν έπιτρέπεται στό λόγο. Οί άλλοι είναι εκ του πονηρού, όσο κι αν πολλές φορές, παρουσιάζονται μέ ένδυμα άγγέλου...

Υπάρχει, όμως, και ή άλλη, εξ ίσου επικίνδυνη. Η άσυνδοσία του λόγου...

Μ' αυτή σπιλώνεται ή έλευθερία, ή τιμή, ή υπόληψη, ή αλήθεια, ή ζωή... Η άσυνδοσία του λόγου, πού μετατρέπεται σε ύβρεις, σε λιβέλλους, σε άσύστολα ψεύδη (και γιατί όχι και σε ειρωνίες, θα προσθέσουμε έμεις). Η άνελευθερία και ή άσυνδοσία του λόγου οδηγούν στό ίδιο τέρας. Στόν πνευματικό θάνατο... Στήν έρήμωση... Η ζωή και ή αλήθεια βρίσκονται σ' αυτό πού είπε ό Κολοκοιτρώνης στήν Πνύκα, άπευθυνόμενος προς τούς νέους: “Νά έχετε φρόνιμη έλευθερία”».

Σήμερα, δυστυχώς, κάποιοι “επώνυμοι”, πού έπιθυμούν να προκαλέσουν, να προβληθούν ή και να βγάλουν χρήματα -ή κι από καθαρή αντίδραση-, δέν έχουν παρά να βρουν έναν “πρωτότυπο” τρόπο για

να έξυβρίσουν τό πρόσωπο του Θεανθρώπου Ίησου. Άραγε, θα έδέχοντο, μέ τήν ίδια άνεση, οί διάφοροι αυτοί, παρόμοιοι ύβρεις να εκτοξεύονταν εναντίον αγαπημένων τους προσώπων, των γονέων τους π.χ.; Άν, όχι, τότε πώς αισθάνονται τόση άνεση ύβρίζοντας ένα Πρόσωπο πού για κάποιους άλλους είναι τόσο πολύτιμο και ιερό;

“ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ”

Μέ τή φράση αυτή -πού διατύπωσε γνωστός ήθοποιός της κομικής σκηνής- κι άλλες εξ ίσου άτυχείς εκφράσεις άντέδρασαν διάφοροι “επώνυμοι”, οί όποιοι έπιστρατεύθηκαν για να καλύψουν μέ τό “κϋρος” της παρουσίας τους τήν άποψη κάποιων, ότι ή Έκκλησία δέν πρέπει να έχει λόγο και θέση στα πράγματα πού προβληματίζουν τόν άνθρωπο και τόν κόσμο.

Όμως τά διεθνή γεγονότα έρχονται να τούς διαψεύσουν.

Χαρακτηριστικές, στό σημείο αυτό, είναι δύο είδησεις, πού προέρχονται από τό “Metal Hammer & Heavy Metal” (τ. 235, Ίούλιος 2004), τό πιό γνωστό έλληνικό περιοδικό, πού προβάλλει όλων των τάσεων τά συγκροτήματα της Hard Rock, Heavy Metal, Death Metal κ. λπ. μουσικής.

Τά δημοσιεύματα έχουν ιδιαίτερη άξία γιατί φιλοξενούνται σε ένα ξεχειδικευμένο έντυπο, πού προπαγανδίζει αυτοϋ του είδους τίς τάσεις.

Γράφει τό περιοδικό:

«Σέ δάσος, έξω από το Μιλάνο βρέθηκαν τα πτώματα δύο μελών της ιταλικής μπάντας *Beast Of Satan*, συγκεκριμένα της *Chiara Marino* και του *Fabio Tollis*. Ο τρόπος του θανάτου τους, έδειχνε τελετουργική πράξη η οποία πραγματοποιήθηκε το Γενάρη του '98 από τα υπόλοιπα μέλη της μπάντας, ενώ βρίσκονταν υπό την επήρεια κοκαΐνης και αλκοόλ. Κατόπιν ομολογίας ενός εκ των υπόπτων, στο πρόσωπο της 19χρονης *Chiara* “είδαν” την Παναγία και θεώρησαν καλό να τη θυσιάσουν, πράξη που πήγε να εμποδίσει ο 16χρονος *Fabio*, με συνέπεια να την πληρώσει κι αυτός.

Όλα τα υπόλοιπα μέλη της μπάντας συνελήφθησαν, ενώ κατηγορούνται και γι' άλλους τελετουργικούς φόνους που διεπράχθησαν στην περιοχή».

Και ή δεύτερη είδηση, πού άφορα μιά πολύ συχνή περίπτωση για τά μέλη των συγκροτημάτων αυτών, πού “κάποιοι” προσπαθούν να μάς πούν, ότι ό τρόπος της ζωής τους -σάν παράδειγμα ήθους, προς μίμηση- είναι κάτι τό ανώδυνο για τά παιδιά μας:

«Πέθανε την Παρασκευή στις 28 Μαΐου, σε ηλικία 36 ετών από υπερβολική δόση ηρωΐνης, ο πρώην κιθαρίστας των *sleaze-άδων Enuff Z' Nuff*, *Derek Frigo*. Το πτώμα του βρέθηκε λίγο πιο πέρα από το σπίτι της κοπέλας με την οποία συζούσε.

Ο *Derek* ήταν εξαρτημένος στην “άσπρη” για περισσότερο από δέκα χρόνια. (*R.I.P. dude...*)».

... Καί οι ειδήσεις αυτές αποτελούν “σταγόνα στον ωκεανό” μπροστά στα όσα συμβαίνουν στους κύκλους αυτής της “μουσικής”.

ΣΥΝΘΗΜΑ: ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ*

(α' μέρος)

Ίδρυτής του **Υπερβατικού Διαλογισμού** (Υ. Δ.) και των παρακλαδιών του είναι ο Μάχες Πράσαντ Βάρμα (Mahesh Prasad Varma) γεννημένος, πιθανόν, στις 12/1/1918, στο Γιαμπάλπουρ στην Ίνδια (Jabalpur / Indien). Πληροφορίες σχετικές προέρχονται μόνον από τους όπαδούς του, ενώ βιογραφικά στοιχεία του παραμένουν ανεπιβεβαίωτα. Ο **Μαχαρίσι** αυτοονομάζεται “Βάρμα” (σημαίνει: Ο Μεγάλος Προφήτης) Μάχες Γιόγκι (Maharishi Mahesh Yogi) και αυτοτιμάται ως “η αυτού αγιότητα”.

Μετά από σπουδές στη Φυσική, τις οποίες σύμφωνα με δικές του πάντα μαρτυρίες, ολοκλήρωσε το 1942, συνάντησε τον Γκουρού του, Σβουάμι Μπραχαμανάντα Σαρασβάτι, έναν ινδουϊστή μοναχό (Guru Swami Brahma-mananda Saraswati), ο οποίος σήμερα τιμάται από την κίνηση ως θεϊός διδάσκαλος (Guru Dev). Ο **Μαχαρίσι** Μάχες Γιόγκι μαθήτευσε σ' αυτόν τον Γκουρού και έμυήθη στην ινδουϊστική παράδοση της Άντβάιτα Βεντάνα (Advaita - Vedanta), μιās “όλιστικής διδασκαλίας του Ένός”, η οποία παραπέμπει στον Ίνδο φιλόσοφο της θρησκείας Σάνκαρα (800 μ.Χ.).

Σύμφωνα με μαρτυρίες του **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι**, του ανέθεσε, του πολυαγαπημένου του μαθητή ο θεϊός διδάσκαλος (Γκουρού Ντέβ), πριν ακόμη το θάνατό του (1953), να αναπτύξει μιὰ τεχνική διαλογισμού, η οποία να είναι εύκολη στην εκμάθηση και στη χρήση της, να οδηγεί δέ με απλό τρόπο στη συνείδηση της “όλιστικής διδασκαλίας του Ένός” κι έτσι να συνεισφέρει στην ειρήνη της ανθρωπότητας. Γι' αυτήν την αποστολή απέσυρθη ο **Μαχαρίσι** για δύο χρόνια στα Ίμαλάια και ανέπτυξε εκεί την τεχνική του **Υπερβατικού Διαλογισμού** (Υ. Δ.).

Είναι γνωστό πάντως ότι ο **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι** σ' αυτή τη δεδομένη χρονική περίοδο εργαζόταν ως διοικητικός υπάλληλος. Αυτή την τεχνική την ανέπτυξε πιθανόν χωρίς να του έχει ανατεθεί. Πάντως, άλλοτε υπερτονίζεται η ινδουϊστική, γκουρουϊστική παράδοση, στην οποία ο **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι** παρουσιάζεται ως “κεκλημένος”, σάν αντίδραση μιās μεταγενέστερης αντιδικίας, για τό κατά πόσον η προέλευση του **Υ. Δ.** είναι θρησκευτική πρακτική ή “έπιστημονική” μέθοδος.

Ίστορία.

Ο **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι** πρωτοεμφανίστηκε σάν “**Μαχαρίσι**” τό 1953. Τό 1958 ίδρυσε στο Μαντράς την “**Πνευματική Ανανεωτική Κίνηση**”, η οποία παρέμεινε, ωστόσο, σχετικά άσημαντη στην Ίνδια. Τό 1958,

πήγε στις ΗΠΑ και τό 1960 επισκέφθηκε για πρώτη φορά τή Γερμανία.

Όταν η κίνησή του προσανατολίστηκε στις δυτικές “ανάγκες”, αναβαθμίστηκε πολύ.

Μή θρησκευτική αυτοπαρουσίαση.

Ο **Υπερβατικός Διαλογισμός**, από τό 1970 άρχισε να προβάλλεται σάν “έπιστημονικός”, ενώ παλαιότερα διαφημιζόταν σάν “Πνευματική Ανανεωτική Κίνηση”.

Άπό τότε, η όργάνωση άρνείται τό ινδουϊστικό θεμέλιο του **Υπερβατικού Διαλογισμού**. Αιτία αυτής της παρουσίασής του προς τά έξω, ως μή θρησκευτικής, είναι η άξίωση για κρατικά κονδύλια, πού εγείρει ο **Υπερβατικός Διαλογισμός** καθώς και η άξίωση για την εισαγωγή του προγράμματος του **Υπερβατικού Διαλογισμού** στα σχολεία και σέ άλλα δημόσια ιδρύματα. Δέν επιτρέπεται στις Ήνωμένες Πολιτείες ή συμμετοχή του κράτους στην προώθηση ενός θρησκευτικού προγράμματος.

Συνέπειες και αποτελέσματα.

Τό 1963 δημοσίευσε ο **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι** τό έργο του: “Η έπιστήμη του Εΐναι και η τέχνη της ζωής”. Τό 1968 κυκλοφόρησε η γερμανική έκδοση.

Τό 1976 μνοούνται οι Μπίτλς (Beatles), τό διάσημο ρόκ συγκρότημα, μέσω του **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι**, στον **Υ. Δ.** **Διέκοψαν πρόωρα ένα τριμηνιαίο εκπαιδευτικό πρόγραμμα.**

Τό 1972 διακηρύσσει τό “Παγκόσμιο Σχέδιό” του, διά του οποίου όφειλαν να λυθούν όλα τά προβλήματα της ανθρωπότητας.

Τό 1974 ανακοινώνει ο **Μαχαρίσι** τό δικό του “πόρισμα”: “Εάν τό 1% του πληθυσμού χρησιμοποιήσει την τεχνική του **Υ. Δ.**, τότε θα λυθούν όλα τά προβλήματα τά τοπικά. Έτσι θα επιτευχθεί η παγκόσμια ειρήνη”.

Τό 1975 έξαγγέλλεται η άρχή της “Εποχής του Διαφωτισμού” και τό 1976 η “Παγκόσμια Κυβέρνηση της Έποχής του Διαφωτισμού”, της οποίας η κυβερνητική αποστολή ήταν να καθαρίσει την Παγκόσμια Συνείδηση.

Τό 1977 ο **Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι** παρουσίασε τά “Σεμινάρια Σίντι” (Sidhi). Μέσω αυτών έπρεπε να γίνει δυνατόν να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά ο άνθρωπος πάνω στους φυσικούς νόμους. Για παράδειγμα, να μάθει κάποιος να πετάει.

Τόν ίδιο χρόνο, έχασε η κίνηση έναν δικαστικό άγώνα στην Άμερική: Ο **Υ. Δ.** αναγνωρίστηκε, μέσω δικαστικής άπόφασης, σάν θρησκευτική κίνηση. Δέν επιτρέπεται πλέον να διδάσκεται σέ δημόσια σχολεία και πανεπιστήμια.

Τό 1986 δημοσιοποιήθηκε, από την όργάνωση, τό “Παγκόσμιο Σχέδιο για την Καθολική Ύγεια” και ίδρύθηκε η “Παγκόσμια Κυβέρνηση για την Ίατρική - Άγιουρβέντα” (Ayurveda).

Άπό τό 1990 / 91 εμφανίζεται κάποιος “Κόμμα του Φυσικού Νόμου”, του οποίου πρόγραμμα είναι ο **Υ. Δ.**

* Berliner Dialog 1-2000, σελ. 4.

Τό παγκόσμιο κέντρο του **Υ. Δ.** βρίσκεται κοντά στο Νέο Δελχί, τό ευρωπαϊκό κέντρο, στο Βλόντροπ, στην Όλλανδία.

Διδασκαλία και πρακτικές.

Η κίνηση ισχυρίζεται, ότι ο **Υ. Δ.** είναι μία φυσική επιστημονική μέθοδος, ή οποία μπορεί να προκαλέσει την εξέλιξη του άγχους, της νευρικότητας, την θεραπεία των ψυχοσωματικών ενοχλήσεων και της έλλειψης ύπνου, επίσης μπορεί να προάγει συνολικά την υγεία, τη χαρά της ζωής και της δημιουργικής εφύιας.

Σέ διαφημιστικές αφίσσες αναφέρεται, ότι: 70% των διαλογιζομένων, διά του **Υ. Δ.**, άνω των 40, άρρωσταίνουν λιγότερο, γι' αυτό και τά ταμεία υγείας παραχωρούν 40% έκπτωση στους διαλογιζομένους διά του **Υ. Δ.** Όλα αυτά βεβαίως είναι στοιχεία πού δέν έπαληθεύονται.

Ο **Υ. Δ.** υπόσχεται έπιπλέον, ότι μπορεί να μειώσει την έγκληματικότητα σέ μία κοινωνία. Μέ την πρόσληψη του **Υ. Δ.** στο κρατικό πρόγραμμα υγείας και έκπαίδευσης, ισχυρίζεται ή όργάνωση, μπορεί να έπιτευχθεί μείωση έξόδων μέ τελικό άποτέλεσμα μία ιδανική (ουτοπική) κοινωνία.

(Συνέχεια στο έπόμενο).

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Αναδημοσιεύουμε από την έφημερίδα “Ηπειρωτικών μέλλον” (Ιούλιος 1999) τό ακόλουθο άπόσπασμα:

“Ήταν τό καλοκαίρι του 1974. Τά τουρκικά στρατεύματα εισβάλλουν στην Κύπρο. Καί σκορπούν τό θάνατο. Στην Μόρφου συμβαίνει ένα συνταρακτικό γεγονός. Τουρκοί στρατιώτες συλλαμβάνουν 15 χριστιανούς. Τούς φέρουν στην αύλή του σπιτιού ενός Έλληνοκυπρίου δασκάλου. Καί τούς καταδικάζουν σέ θάνατο. Έτοιμάζουν τά όπλα. Καί στρέφουν τούς αίχμαλώτους (άνδρες, γυναίκες, μικρά παιδιά) στον τοίχο. Θρήνος, κλαυθμός, όδυμος. Τραγικές στιγμές

για τούς μελλοθανάτους. Περιμένουν μέσα σέ κλίμα φόβου και άγωνίας τον Τουρκο άξιωματικό να έλθει και να διατάξει «πύρ».

Στρέφουν τότε τό νοῦ τους και την καρδιά τους στην Έλπίδα των Άπελπισμένων. Καί προσεύχονται όλοι τους θερμά για τό τελευταίο τους ταξίδι και ιδιαίτερα ό δάσκαλος: «Θεέ μου, συγχώρεσέ μας και δέξου μας κοντά Σου. Μνήσθητι ήμῶν, Κύριε, έν τη Βασιλεία Σου». Ο Τουρκος άξιωματικός έρχεται. Κοιτάζει τούς στρατιώτες του μέ τά όπλα, κοιτάζει βλοσυρός και τούς μελλοθανάτους. Ρίχνει μία ματιά προς τά πάνω. Μία κληματαριά άπλώνεται και σκεπάζει την αύλή. Ζητάει ένα τσαμπί σταφύλι, για να παρατείνει έτσι σκόπιμα την άγωνία των αίχμαλώτων. Παίρνει τό τσαμπί. Μά, ένῶ έτοιμάζεται να τό φάει, άκούγεται δυνατή ή φωνή του δασκάλου:

-Μήν τό φᾶς! Προχτές τό ράντισα μέ φάρμακο. Εί-
ναι ισχυρό δηλητήριο! Θά πεθάνεις!

Ο άξιωματικός μένει άναυδος. Καί γεμάτος κατά-
πληξη ρωτάει:

-Καλά, αφού ξέρεις, ότι σέ λίγο θά δώσω διαταγή να σᾶς σκοτώσουν, γιατί δέν μέ άφησες να τό φάω και
έτσι να μέ εκδικηθείς;

Του άπάντησε ό δάσκαλος, μέ ειρήνη και γαλήνη:

-Είμαι χριστιανός. Καί τώρα πού πρόκειται να φύ-
γω από τον κόσμο αυτό και να παρουσιασθῶ ένώπιον
του Θεού, δέν θά ήθελα να βαρύνω την ψυχή μου μέ
μιά άμαρτία τόσο βαρεία.

Ο Τουρκος άξιωματικός συγκλονίζεται, για μία ακό-
μα φορά. Στρέφεται και λέει στους στρατιώτες του:

-Αν έβρισκα έναν τέτοιο Τουρκο, θά έδινα και τη
ζωή μου ακόμα! Μαζέψτε τά όπλα και άφηστε τους
έλευθερους όλους!

Χρειάζονται σχόλια;

Η δύναμη της χριστιανικής αγάπης, είναι ισχυρότε-
ρη από τά όπλα. Τά νικάει όλα.

Άρχιμ. Γρηγόριος Λίχας
Ι. Μ. Προφήτου Ήλιου Πρεβέζης”.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΕΣΦΑΛΜΕΝΩΝ

Στό προηγούμενο τεῦχος του “Διαλόγου” (άριθ. 39, σελίδες 22-24), στο άρθρο: “Η παιδαγωγία της βίας και ό βιασμός των παιδιών μας”, της κ. Ελένης Άνδρουλάκη, πρέπει να γίνουν οι ακόλουθες διορθώσεις:

Μετά την παραπομπή 5, πρέπει να μπει ό αριθμός 6 μετά τη λέξη “(ΑΡΑ)”, μέ παραπομπή:

“<http://www.apa.org/releases/videogames.html>”.

Οι αριθμοί των παραπομπών 6 και 7 να διορθωθούν σέ 7 και 8 αντίστοιχως και να μπει ό αριθμός παραπομπής 9 μετά τη φράση: “...στους κανόνες της τάξης”, μέ παραπομπή:

“<http://www.apa.org/pubinfo/violence.html>”.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Από την Άνωτέρα Εκκλησιαστική Σχολή Αθηνών λάβαμε την ακόλουθη επιστολή:

N. Κηφισιά, 6-3-2005.

Πρός
τήν Πανελλήνια Ένωση Γονέων
Μεσογείων 429
153 43 Άγία Παρασκευή.

Κύριε Πρόεδρε

Η αποστολή έντυπου ύλικου, από τις εκδόσεις σας, με θέματα αντιαρρετικῆς ποιμαντικῆς γιά τόν ἐμπλουτισμό τῆς βιβλιοθήκης μας, ἀποδεικνύει τό ἐνδιαφέρον σας γιά τή Σχολή καί τό ἔργο πού αὐτή ἐπιτελεῖ.

Γιά τήν παραπάνω εὐγενική σας χορηγία ἀλλά καί γιά τίς δυνατότητες ἐνημέρωσης καί συμμετοχῆς στά ἐκπαιδευτικά σεμινάρια πού ἡ Ένωσή σας προσφέρει στούς σπουδαστές μας, σάς εὐχαριστοῦμε θερμά.

Μέ τιμή
Ὁ Διευθυντής
Κοσμᾶς Ἰ. Γεωργίου, Δρ. Θ.
Καθηγητής Α΄
Άνωτέρων Παιδαγωγικῶν Σχολῶν

Παπάγου, 25 Μαΐου 2005.

Πρός
π. Κυριακό Τσουρό
Διευθυντή περιοδικοῦ «Διάλογος»
Ένταῦθα

Αἰδεσμολογιώτατε,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Εἶχα τήν εὐκαιρία πρὶν λίγες ἡμέρες νά διαβάσω τό περιοδικό Σας καί εἶδα τήν προσπάθεια τήν ὁποία κάνετε γιά νά ἐνημερώσετε τό κοινό γιά τό μέγα κίνδυνο τῶν αἰρέσεων. Δεχθῆτε παρακαλῶ τά συγχαρητήριά μου γιά τό ἔργο Σας αὐτό. Θά ἤθελα παρακαλῶ νά μέ ἐγγράψετε συνδρομητή στό τόσο χρήσιμο γιά τήν πνευματική μας οἰκοδομή περιοδικό Σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τό χρόνο πού διαθέσατε γιά νά διαβάσετε τήν ἐπιστολή μου.

Μέ σεβασμό
Κ. Φ.

Έχουμε κι ἄλλοτε φιλοξενήσει ἐπιστολές μαθητῶν πού προβληματίζονται γιά θέματα, πού συναντοῦν στά σχολικά τους βιβλία καί πού σχετίζονται μέ τό ἀντικείμενο τῆς δικῆς μας διακονίας.

Τήν περίοδο αὐτή, περίοδο Πανελλαδικῶν ἐξετάσεων, λάβαμε δύο ἐπιστολές σχετικές μέ τό ἐγχειρίδιο “Έκφραση-Έκθεση” τῆς Γ΄ Λυκείου.

Παραθέτουμε τήν πρώτη ἐπιστολή καθώς καί μικρὸ ἀπόσπασμα τῆς δεύτερης, δυστυχῶς, λόγω ἀνεπάρκειας χώρου.

Άγία Παρασκευή,
29 Ἰανουαρίου 2005.

Πρός τήν Πανελλήνια Ένωση Γονέων,
Άγία Παρασκευή Ἀττικῆς.

Εἶμαι μαθητής τῆς Γ΄ Λυκείου καί ὑποψήφιος γιά τίς Πανελλαδικές Έξετάσεις. Στά πλαίσια αὐτά, λοιπόν, ἀντιμετωπίζω σοβαρό πρόβλημα στό μάθημα τῆς Έκφρασης-Έκθεσης πού διδάσκεται στά Λύκεια τῆς χώρας μας. Πιστεύω ὅτι τό μάθημα αὐτό δημιουργεῖ μεγάλα προβλήματα καί σέ ἄλλους νέους, καθώς αὐτοί καλοῦνται ὄχι ἀπλά νά διδαχτοῦν, ἀλλά καί νά ἐνστερνωστοῦν ἀπόψεις μέ τίς ὁποῖες συχνά δέν συμφωνοῦν, λόγω τοῦ κινδύνου νά ἀποτύχουν στίς Πανελλήνιες Έξετάσεις ἐάν δέν γράψουν ἀκριβῶς ὅσα τό βιβλίο ἀναφέρει.

Τά πράγματα γίνονται ἀκόμα χειρότερα ὅταν στά θέματα τῶν ἐξετάσεων περιλαμβάνονται κείμενα πού ἐναντιώνονται στήν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Π. χ. στό κεφάλαιο μέ θέμα «Άνθρωπισμός» ἀναφέρεται ἕνα κείμενο τοῦ Δρ. Λίβινγκστον, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά ἀποδείξει ὅτι «ὁ Έβραῖος ὑποτασσόταν στήν παράδοση, ἐνῶ ὁ Έλληνας εἶχε ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό του καί τό λόγο του», χρησιμοποιῶντας τόν Ἰώβ (ἀπό ἐδάφια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) καί τό μῦθο τοῦ Προμηθέα.

Ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει στό κείμενό του ὁ Δρ. Λίβινγκστον, ὁ Ἰώβ πληροφορεῖται ἀπό τό Θεό πώς εἶναι «ἀμαθῆς καί ἠλίθιος», ὅπως ἐπίσης ὅτι «ὁ Ἰώβ δέν δέχεται πώς ἔσφαλε οὔτε ὁ Θεός δικαιολόγησε τήν ποινή τοῦ Ἰώβ». Ἀπλά κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἐλέγχει «τάς ὁδοῦς τοῦ Κυρίου».

Ἄντίθετα, ὁ Προμηθέας ἀντιστέκεται, ἀπειλῶντας καί ὑβρίζοντας τό Δία γιά τήν ἄδικη τιμωρία του, καί δέν θεωρεῖ πώς ἔσφαλε παραβαίνοντας τίς ἐντολές τῶν θεῶν, ἀφοῦ αὐτές ἦταν ἄδικες γιά τόν ἄνθρωπο.

Ὁ Δρ. Λίβινγκστον, κλείνοντας τό κείμενό του, τονίζει πώς ὁ Θεός τῶν Έβραίων, ὅπως ἐμφανίζεται στήν Παλαιά Διαθήκη (πού ὅμως συμβαίνει νά εἶναι ὁ ἴδιος Θεός στόν ὁποῖο κι ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε),

είναι ένας καταπιεστής θεός, ενώ οι θεοί των αρχαίων Έλλήνων υπάρχουν μόνο για να τους προστατεύουν (αν αυτό είναι ποτέ δυνατό ύστερα από τις τόσες αποδείξεις για το αντίθετο που υπάρχουν στή μυθολογία) και άρα είναι καλύτεροι.

Καί οι συγγραφείς του βιβλίου δέν ἀρκοῦνται στό νά δημοσιεύσουν ἕνα τέτοιο κείμενο, ἀλλά τό χρησιμοποιοῦν γιά νά δώσουν τήν εἰκόνα τοῦ σωστοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου μακριά ἀπό τό Θεό. Παραθέτω μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα ἀπό τό ἀντίστοιχο σχόλιο:

«**Οἱ σκοτεινοί θεοί τῆς ἀνατολῆς** φιλτράρονται ἀπό τούς διαύλους τῆς ἐλεύθερης σκέψης καί ἐξανθρωπίζονται».

«Τό προσκύνημα ταπεινῶνε καί τόν θεό πού τό δεχόταν καί τόν ἄνθρωπο πού τό καταδεχόταν».

«Ὁ μετέωρος ἄνθρωπος –ὁ ἐξόριστος ἀπό τό Θεό καί τό κέντρο τοῦ σύμπαντος– γνωρίζει ἐν τούτοις ὅτι κατέχει τό κέντρο τοῦ πλανήτη καί τό κέντρο τῆς ἴδιας τῆς ἱστορίας» (Γ. Γραμματικάκης, «Ἡ κόμη τῆς Βερενίκης», ἀπό ἀπόσπασμα πού περιλαμβάνεται στό βιβλίο).

Ἐπίσης, στό κεφάλαιο μέ θέμα τόν μεσσιανισμό παραθέτονται κείμενα τοῦ Θ. Πολίτη σχετικά μέ τό ἀντίστοιχο θέμα, ὅπου ἀναφέρει:

«Ἄς μήν παίρνομε τά μεγάλα κηρύγματα μέσα ἀπό τή θαλπωρή τῆς Ἐκκλησίας, ἄς πασχίζουμε νά τά νιώθουμε μέσα ἀπό τή σκληρή ψυχή τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου πού τά κήρυξε».

«Μεσσίας εἶναι ὁ Λόγος, εἶναι ἡ ἔκφραση πού παίρνει ἡ ἀναρθηρὴ ἐκείνη κραυγή μιᾶς πρωτόγονης, ἐλεύθερης ψυχῆς».

«Οἱ ἀφιλοσόφητοι, οἱ βάρβαροι λαοί καταρτίζουν ἕνα δεκάλογο ἐντολῶν (ἐννοεῖ τίς Δέκα Ἐντολές) καί μαντρώνουν χώρια τά πρόβατα ἀπό τά ἐρίφια».

«Τό “γνώριζε τόν ἑαυτό σου” εἶναι ἐντολή χίλιες φορές εὐρύτερη καί βαθύτερη ἀπό τό μωσαϊκό Δεκάλογο».

Φαίνεται, λοιπόν, πώς τό ἐκπαιδευτικό σύστημα, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ του, ὠθεῖ τούς νέους νά ἀπορρίψουν τό Θεό καί νά στραφοῦν εἴτε στήν ἀθεΐα, εἴτε σέ παραθηρησκευτικές ὁργανώσεις. Καθώς οἱ ἀπόψεις τῶν νέων γιά τό θέμα αὐτό δέν πρόκειται νά εἰσακουστοῦν, ζητῶ ἀπό τούς ἐνήλικες καί τήν Ἐκκλησία νά μᾶς βοηθήσουν νά λύσουμε τό πρόβλημα αὐτό πρῶν νά εἶναι πολύ ἀργά.

Ἐνας νέος.
Μαθητής Γ΄ Λυκείου.

Ἀγαπητό περιοδικό “Διάλογε”

Εἶμαι ἀναγνώστης τοῦ Ἑλληνορθόδοξου περιοδικοῦ σας ἕνα χρόνο καί μέ μεγάλη μου χαρά διαβάζω τά ἐνδιαφέροντα χριστιανικά θέματα καί τόν ἀγῶνα πού κάνετε γιά τήν προστασία τῶν Ὀρθοδόξων νέων μας ἀπό διάφορους παγανιστές καί αἰρετικούς.

Σκοπός τῆς ἐπιστολῆς μου εἶναι νά σᾶς ἐνημερώσω γιά ὀρισμένες φωτογραφίες πού περιλαμβάνει τό βιβλίο “Ἐκφραση -Ἐκθεση” τῆς Γ΄ Ἐνιαίου Λυκείου.

Τό περιεχόμενό τους μέ προβληματίζει καί θά ἤθελα νά σχολιάσετε ἐάν εἶναι πρέπον νά υπάρχουν αὐτές στό βιβλίο πού διαβάζουν χιλιάδες Ἑλληνορθόδοξοι μαθητές.

Σᾶς παραθέτω σελίδες καί φωτογραφίες...

Κ. Χ.,
Μαθητής Γ΄ Λυκείου.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεξίσοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή.
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life.
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας.
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία.
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ'.
6. Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση.
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρούϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ'.
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία.
9. Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β'.
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση.
11. Ντοκουμέντα γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία.
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου.
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων.
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20).
16. Νεοσατανισμός, Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση.
17. Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν.
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

20. Προβληματική καί στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καί Γ'.
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια.
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικές πνευματικές ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθόδοξο Συνδιασκέψεως, Ἀλίαρτος 20-26/9/1995.
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
28. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
29. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Σαηεντολογία. Γνωστή θρησκεία ἢ παραθρησκεία; Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
30. Λεωνίδου Ι. Φιλιπίδου. Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
31. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναί ἢ ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;», Δ' ἔκδοση, Ἀθήνα, ΠΕΓ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιά τήν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς (τηλ. 23710-41880).
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάνκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντική, κοινωνική καί νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου.
3. Α' Εὐρωπαϊκή συνδιάσκεψη - Καταστροφικές λατρεῖες καί ψυχο-ομάδες, Λεμεσός, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-5725-712839).
4. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή, ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ.: 2310-222.511).

Τά παραπάνω βιβλία διατίθενται στά βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δέν βρῆσθε τά βιβλία 1-31, μορεῖτε νά ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (210)6082271 & (210)6396665, προκειμένου νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπί ἀντικαταβολῆ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

.....

.....

.....

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:

Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:

Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλλον

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει νά μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:

Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:

Πόλη: Τηλ.:

* Συμπληρώνεται σέ περίπτωση αλλαγής διεύθυνσως ή έγγραφως νέου παραλήπτου.